

РОБЪРТ МОНРО

ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО

Част 1 от „Пътуване извън тялото“

Превод от английски: Светла Хайтова-Ифандиева, 1992

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

В нашето твърде бурно развиващо се общество спящият човек всъщност ефективно бездейства. Докато лежи шест до осем часа, той не работи, не мисли продуктивно и не прави нищо забележително. На всички ни е известно, че хората сънуват, но възпитаваме децата си така, че да приемат сънищата и другите преживявания, ставащи по време на съня, като нещо маловажно, тъй като не са така реални, както всички събития, случващи се през деня. Ето защо повечето хора имат навика да забравят сънищата си, а в случаите, когато все пак си ги спомнят, те обикновено гледат на тях като на истински чудатости.

Вярно е, че психолозите и психиатрите приемат сънищата на пациентите си като полезни указания за диагностициране на заболяванията им. Но дори и в тези случаи сънищата и другите нощни преживявания по правило не се разглеждат като реалност в какъвто и да е смисъл на думата, а само като някакъв вид вътрешна обработка на данни в човешкия компютър.

Има все пак някои важни изключения в това всеобщо пренебрежение към сънищата, но за огромното мнозинство в съвременното ни общество сънищата не са проблем, с който сериозните хора се занимават.

Как трябва да се отнасяме към човек, който е изключение от това общо правило и твърди, че е имал преживявания по време на сън или други форми на „несъзнание“, които не просто са го впечатлили, но са почувствани като действителни?

Представете си, този човек твърди, че предишната нощ е преживял летене по въздуха над голям град, който съвсем скоро разпознал като Ню Йорк. По-нататък човекът ни разказва, че този „сън“ е бил не само изключително ясен, но че той е знаел в момента, че това не е сън и че той наистина е бил във въздуха над Ню Йорк. Това убеждение го съпровожда през останалата част от живота му, въпреки нашето напомняне, че спящият човек не е способен наистина да лети самостоятелно във въздуха над Ню Йорк.

Възможно е да пренебрегнем човек, който прави такова изявление, или учтиво (а и не така учтиво) ще му кажем, че не е добре с мозъка или направо полудява, и ще му предложим да се прегледа при психотерапевт. Ако той продължава да настоява, че преживяването му е било истинско и особено, ако той има и други странни изживявания, ние с най-добри намерения ще се погрижим той да бъде хоспитализиран в психиатрия.

От друга страна, нашият „екскурзиант“, ако е достатъчно умен, твърде бързо ще се научи да не споделя преживяванията си. Единственият проблем в това отношение, както успях да се убедя от разговорите ми с много такива хора, е, че той може да започне да се безпокои дали не полудява.

В интерес на аргументите нека си представим, че нашият „екскурзиант“ се държи още по-обезпокоително. Допуснете, че в своите описания той продължава да настоява, че след летенето над Ню Йорк е кацнал за малко във вашия апартамент. Там е видял вас заедно с още двама непознати за него мъже, с които сте разговаряли. Описанието на тези двама души е много подробно. Споменава и темата на разговора, състоял се в минутата на престоя му у вас.

Да предположим, че всичко отговаря на истината. По времето на неговото преживяване вие сте водили разговор по темата, спомената от него, с двама души, отговарящи на описанието на нашия „екскурзиант“. Как ще постъпим сега?

Обикновената реакция в хипотетична ситуация от този вид е, че всичко е твърде интересно, но тъй като знаем, че всъщност това не може да се случи, ние не се напъваме сериозно да помислим върху значението на всичко това. Или ще се самоуспокоим с термина „съвпадение“. Чудесна дума е „съвпадение“ за облекчаване на умствената тревога.

За нещастие на умствения ни мир, съществуват хиляди примери, споделени от нормални хора, точно за такива случаи. Ние не предлагаме чисто хипотетична ситуация.

Такива събития са наречени пътешестващо ясновидство, астрално проектиране или съвсем научно „ОПИТНОСТ ИЗВЪН ТЯЛОТО“ (ОИТ, както ще ги наричаме за краткост), формално ОИТ е случай, при който преживяващият изглежда възприема определена доза от някаква околна среда, която не би могла да бъде усетена от

мястото, където се намира „физическото“ му тяло в същия момент; в този момент той знае, че не сънува или фантазира. В мига на събитието изглежда, че преживяващият е в нормално съзнание и дори си дава сметка, че преживяното не може да се случва. Той усеща присъствието на всички свои критически способности и по този начин знае, че не сънува. По-нататък, след като се събуди, той няма да реши, че това е било сън. Как тогава да тълкуваме този странен феномен?

Ако разгледаме научните източници на информация за ОИТ, практически няма да открием нищо. По начало учените просто не са обърнали внимание на този феномен. Твърде подобно е положението и с научната литература по отношение на свръхчувствителното възприятие (СЧВ — накратко), феномени като телепатията, ясновидството, предварителното познание и психокинезата са „невъзможни“ в условията на съвременното физическо познание за света. Щом като те не могат да се случат, повечето учени дори не си правят труда да изследват фактите за това, че тези събития действително са станали. Следователно, без да са разтълкували фактите, тяхната увереност в невъзможността на феномени от този род се засилва. Такова кръгово разсъждение за подкрепа на нечия удобна мисловна система не е уникално за учени от всякакъв вид, но в резултат е направено твърде малко за научното изследване на свръхчувствителното възприятие или на преживяванията извън тялото.

Въпреки липсата на „твърди“ научни данни, има достатъчно количество определени заключения, които всеки изследовател на наличните материали би могъл да направи сам за себе си.

Първо: ОИТ са универсални човешки преживявания, не в смисъл, че се случват на твърде много хора, но поради това, че са ставали през цялото време на регистрираната история. Отбелязани са много сходни неща в преживяванията на хора, които всъщност са се развивали в различни условия на културната среда. Могат да се намерят описания на ОИТ в Канзас, които са твърде подобни на тези, открити в старинни египетски или ориенталски източници.

Второ: ОИТ се преживява обикновено само веднъж в живота и изглежда „инцидентна“. Понякога това се случва по време на болест, особено ако тази болест е почти фатална. Друга причина е тежък емоционален стрес. В много случаи ОИТ става просто по време на

сън, без да имаме някаква представа за причината на появата ѝ. В много редки случаи тя сякаш е осъществена от преднамерен опит.

Трето: ОИТ обикновено е едно от най-дълбоките преживявания в човешкия живот и променя радикално човешкото познание. Най-често това се изразява с думите: „Повече не вярвам в прераждането или в безсмъртието на душата. Убеден съм, че ще преживея смъртта.“ Човекът вярва, че е участвал директно в събитието, бидейки в пълно съзнание и без присъствието на физическото му тяло. По този начин той знае, че притежава някакъв вид душа, която ще надживее телесната смърт. Но това заключение не е логично, тъй като въпреки че ОИТ е нещо повече от интересен сън или халюцинация, тя все пак се осъществява, докато физическото тяло е живо и функциониращо, и по тази причина може да зависи от физическото тяло. Тези аргументи обаче не впечатляват хората, които наистина са имали ОИТ. Така, независимо каква позиция човек иска да заеме относно „реалността“ на ОИТ, ясно е, че преживяването заслужава основно психологическо изследване. Сигурен съм, че нашите идеи, отнасящи се до съществуването на душите, са резултат от по-ранни преживявания на хора, имали ОИТ. Знаейки голямото значение на идеята за съществуването на душата за повечето от нашите религии и влиянието на религиите за човешкия живот, изглежда невероятно, че науката би могла да зарови в пепелта този проблем твърде лесно.

Четвърто: ОИТ като цяло е твърде приятна за тези, които са я изживели. Ще си позволя да изразя едно не съвсем прецизно заключение: между 90 и 95 на сто от хората, имали такова преживяване, са много доволни, че им се е случило и го намират забавно. Пет процента обаче са много изплашени от него, защото единственото, което са могли да си помислят, докато то е траело, е, че умират. По-късните реакции на човека, така както той се опитва да разгадае своята ОИТ, биха могли да бъдат все пак доста негативни. Почти всеки път, когато изнасям лекции по този въпрос, някой идва при мен и ми благодари, че съм говорил за него. Те са имали преживяването преди време, но не са знаели как да го обяснят и са се притеснявали, че полудяват.

Пето: В отделни примери на ОИТ описанието на случилото се на отдалечено място е съвсем правилно и по-точно, отколкото бихме очаквали при съвпадение. За да обясним тези случаи, трябва да

допуснем едновременно, че „халюцинационното“ преживяване при ОИТ е комбинирано с действието на свръхчувствителното възприятие (СЧВ) или че в известен смисъл човекът наистина е бил „там“. Тогава наистина ОИТ става съвсем действителна.

Фактът, че голяма част от познанието ни за ОИТ идва от описанието на преживяванията, станали еднократно през живота, ни поставя пред две сериозни неудобства. Първото е, че повечето хора не могат да предизвикат ОИТ по желание, така че се изключва възможността да бъдат изследвани в прецизни лабораторни условия. Второто неудобство е, че когато човек изведнъж се отклони за кратък период от време в една съвсем нова и необикновена обкръжаваща го среда, възможно е да не е достатъчно наблюдателен. Той е твърде възбуден и много зает, опитвайки се да се справи с неизвестността. Ето защо нашите описания от хора, преживели събитието веднъж в живота, са много неточни. Би било голямо преимущество за изследването на ОИТ, ако имахме добре обучени „екскурзианти“, които могат да възпроизвеждат преживяното по свое желание и едновременно притежават качествата на добрия разказвач.

Книгата, която ще прочетете, е твърде рядка. Тя е съставена от стотици описания от първоизточника на ОИТ, от човек, за когото вярвам, че е добър репортер. От много години нищо подобно не е публикувано.

Робърт А. Монро е преуспяващ бизнесмен, който неочаквано преди десет години започва да преживява ОИТ. Произхождащ от академично семейство и бидейки повече от средно интелигентен, той си е дал сметка за необикновеното в тези преживявания и още от началото започнал да си води систематични бележки. Няма да прибавя по същество нищо повече към неговите изживявания. Описанията му в останалата част от книгата са достатъчно интересни и ясни, за да имат нужда от друго въведение. Вместо това аз ще отбележа качествата, притежавани от него, които го правят добър репортер и ми дават голяма вяра в точността на разказите му.

Когато повечето хора имат дълбоко преживяване, особено ако то е с религиозно значение, внимателният разпит обикновено разкрива, че тяхното първоначално описание на случилото се не съдържа толкова подробности от явлението, колкото техните собствени мисли за значението му. Например, нека си представим, че това, което наистина

се случва някому, е усещането му, че плува във въздуха над тялото си, и то посред нощ. Докато все още е учуден от необикновения факт, той долавя една сянка, неясна фигура в другия край на стаята. Плаващ син кръг светлина преминава през фигурата отляво надясно. В този момент нашият човек загубва съзнание и се събужда, за да намери себе си в собственото си тяло. Добрият репортер ще опише точно тази случка. Повечето от хората съвсем добросъвестно ще кажат нещо такова: „Безсмъртната ми душа бе издигната от гроба на тялото ми миналата нощ с благоволенieto на Бога. И се появи ангел, като символ на Божията милост ангелът ми показва символа на триединството.“

Често съм срещал описания с такива големи отклонения, когато съм имал възможност да разпитвам човек за това какво точно му се е случило. За съжаление повечето от публикуваните описания на ОИТ не са били предмет на такова разпитване. Твърденията, че ОИТ са дело на Божията воля, че неясната фигура се превръща в ангел и синьото сияние е символ на триединството, са неща, които са част от човешкото тълкуване, а не от самото преживяване. Повечето хора не могат да доловят степента, до която тяхното съзнание автоматично тълкува нещата. Те си мислят, че усещат нещата такива, каквито са.

Робърт Монро е уникален сред тази малка група хора, които са писали за повтарящи се ОИТ. Той различава степента, до която съзнанието му се опитва да тълкува преживяното, за да го постави във вече познати шаблони. Ето защо неговите разкази са особено стойностни. Той работи много упорито, за да ни предаде случая „такъв, какъвто е“.

Друго от много редките качества на г-н Монро е неговото желание да даде възможност преживяното от него да бъде внимателно изследвано и от други. Особено важен е големият му стремеж да работи съвместно с учени за изучаване на способностите му. Със съжаление трябва да кажа, че неговият стремеж е бил предимно едностранен. Аз бях единственият учен, който отдели повече време за работа с него. Ще опиша началните опити, които имахме възможност да проведем заедно. Опитвахме се едновременно да научим нещо и за психологичните и парапсихологичните аспекти на неговите извънтелесни опитности. Тези опити са само скромно начало, но все пак добавят полезна информация.

Първоначалните серии на лабораторните изследвания, които успяхме да проведем, се състояха в период от няколко месеца между септември 1965 г. и август 1966 г. Тогава можах да използвам апаратурата за изследване на електроенцефалографичната лаборатория на медицинския факултет в Университета на щата Вирджиния.

В осем случая г-н Монро бе помолен да се опита да възпроизведе ОИТ, докато бе свързан за различни уреди, измерващи физиологичните функции. Той бе помолен също да опита да насочи движенията си по време на ОИТ към съседната стая. С това целяхме той едновременно да наблюдава действията на техника, контролираща записващото оборудване, и да се опита да разчете петцифрено произволно избрано число, което бе поставено на лавица на 6 фута (1,83 метра) над земята. Бяха направени измервания на мозъчните вълни, движението на очите и сърдечната дейност на г-н Монро.

За съжаление лабораторията не предлагаше удобства за лежане през продължителен период от време. Бяхме донесли походно легло в стаята за запис. Една от електрическите връзки за записване на мозъчните вълни беше свързана с щипка и причини дразнене на ухото, а това затрудняваше релаксацията.

През първите седем нощи г-н Монро не постигна успех в опитите си да възпроизведе ОИТ. Той получи две много кратки преживявания през осмата нощ. Първото кратко преживяване включваше разпознаване на съвсем непознати хора, разговарящи на неизвестно за него място. Нямаше начин да се провери дали това бе „фантазия“ или реално възприятие на събития, случили се на разстояние. По време на втората ОИТ г-н Монро докладва, че не може добре да контролира движенията си и даде сведения за числото в съседната стая. Той съвсем правилно описа лабораторната специалистка, която бе извън стаята и разговаряше с един човек в коридора. По-късно бе изяснено, че това е бил нейният съпруг. Като парапсихолог аз не мога да твърдя, че това „доказва“, че г-н Монро наистина е знаел какво се случва на разстояние. Трудно е да се прецени доколко такова събитие е възможно да се случи на практика. Независимо от всичко аз приех резултата за доста обнадеждаващ, като един от началните опити да се изследва лабораторно такъв необикновен феномен.

Моделът на мозъчните вълни, получен при изследването на тези две краткотрайни ОИТ, е класифициран като ЕТАП 1. Обикновено такъв образец на мозъчни вълни се получава по време на сънуване. В допълнение имаше и много резки движения на очите, характерни по време на сън. Изглежда, че това е следене на образите, получени при сънуване, тоест очите продължават да разглеждат картина, съществуваща в мозъка само по време на сън. Сърдечната дейност в момента на ОИТ бе съвсем нормална — около 60–70 удара в минута. Ето защо на пръв поглед изглежда, че преживяванията на г-н Монро са станали при същото състояние на мозъка, обикновено свързано със сънуването — ЕТАП 1. Главното противоречие е в това, че г-н Монро настояваше, че всяко ОИТ продължава около 30 секунди, докато всъщност всеки период на ЕТАП 1 от сънуването продължи около 3 минути.

Следващата ми възможност да работя с г-н Монро в лаборатория бе през лятото на 1968 година, когато той ме посети в Калифорния. Можяхме да осъществим един лабораторен сеанс от изследвания при много по-големи удобства. Разполагахме с нормално легло, много по-подходящо от походното. Използвахме също различен тип електроди за измерване на мозъчните вълни, които не бяха физически неудобни. При тези условия г-н Монро успя да възпроизведе две кратки ОИТ.

След края на първото преживяване той се събуди почти веднага и прецени, че е продължило 8 секунди. Мозъчната вълна, записана точно преди събуждането, показваше модела на ЕТАП 1 с възможно единично рязко движение на очите, станало по това време. Кръвното му налягане показва внезапен спад, стабилно ниско ниво в продължение на 8 секунди и внезапно повишаване към нормалното положение.

При условията на преживяването на г-н Монро той докладва, че се е „изтърколил навън“ от тялото си. Намерил е себе си в помещението, разделящо неговата стая от стаята за запис, за няколко секунди. После почувствал нужда да се върне обратно в тялото си поради затруднения в дишането. Асистентката Джоан Кроуфорд и аз го бяхме проследили върху телевизионни монитори през цялото време, и го видяхме да придвижва ръката си леко встрани от гърлото точно преди да се събуди и докладва.

Г-н Монро отново се опита да възпроизведе друга ОИТ, която да ни даде доказателства относно СЧВ — да дойде при нас, да види

стаята за запис и да прочете определеното за целта число на лавицата в тази стая. Характерът на мозъчната вълна показва леко заспиване, така че след 45 минути аз го повиках по вътрешния телефон, за да му напомня, че бихме искали той да опита да възпроизведе ОИТ. Не след дълго той докладва, че е възпроизвел ОИТ. Поради несигурност в собствената си ориентация той последвал кабел, за който мислел, че води към стаята за запис. Вместо това намерил себе си навън в странна обстановка, която никога преди това не бил виждал. Решил, че е безнадеждно дезориентиран и се върнал в тялото си. Описанието на обстановката съответстваше на вътрешния двор на сградата, където, разбира се, г-н Монро би намерил себе си по време на ОИТ, ако по невнимание бе тръгнал точно в противоположната посока на тази, която трябваше. Не е абсолютно сигурно, че той никога не е виждал този вътрешен двор, посещавайки кабинета ми по-рано същия ден, затова преживяването не е добро доказателство за паранормален компонент на ОИТ.

В условията на физиологически промени той отново показва характеристиката на сънуването от ЕТАП 1. Имаше само две резки движения на очите през целия период и не добре очертано спадане на кръвното налягане в този случай.

Резултатите в лабораторията досега са записали състоянието на мозъка и тялото на г-н Монро по време на четири кратки ОИТ. Общият извод е, че те са станали при състояние на мозъчната вълна, обикновено свързвано с нощно сънуване, и понякога има понижаване на кръвното налягане, но не се наблюдава общо изменение на сърдечната дейност. Аз със сигурност не видях „смъртния транс“, задължителен за ОИТ според част от старата окултна литература. Все пак такъв транс може би е по-характерен за продължителен ОИТ. Би могло да се каже, че при г-н Монро ОИТ-дейността изглежда настъпва, когато други хора обикновено сънуват. Ще бъде опростено обаче, ако заключим, че неговите ОИТ са сънища, по няколко причини. Първо: г-н Монро остро разграничава своите преживявания по време на сънуване от тези при ОИТ. Второ: той рядко помни преживяванията си по време на сънуване, откакто са започнали неговите ОИТ. Трето: ако обсъждаме физиологическите прояви при обикновено състояние на сънуване, аз бих преценил, че бихме имали много повече резки движения на очите, отколкото аз наблюдавах, тоест ако допуснем, че

преживяванията на г-н Монро са специален вид сънища, няма нормалната зависимост между движенията на очите и образите по време на сън. Четвърто: г-н Монро разказа, че голяма част от неговите ОИТ са настъпвали почти веднага, след като вечер си е лягал. Изключително рядко е сънуването по време на ЕТАП 1 да се случи, преди човек да е спал осемдесет до деветдесет минути без сънища. Дейността на ОИТ тук може да е заменила обикновеното сънуване, въпреки че физиологичното състояние е същото или почти същото.

Цялата лабораторна дейност с г-н Монро до този момент бе много праволинейна като замисъл. Бях го помолил да възпроизведе ОИТ, докато правех измервания на това, което ставаше в тялото му. Надявах се, че бих могъл не само да го разбера, но знаейки какво е нормалното състояние на тялото, бих бил в състояние да възпроизведа преживявания извън тялото и у други хора. Във връзка с парапсихологията го бях помолил да разпознае целевото число, намиращо се в другата стая, като пряко доказателство, че в известен смисъл възможностите му да усеща са повече „там“, отколкото в неговото физическо тяло. Той каза, че все още не е в състояние да контролира достатъчно добре движенията си, за да изпълни втората задача, но очаква рано или късно да бъде способен и на това при лабораторни условия. Всъщност една млада дама, която бях изследвал, бе в състояние да направи това. Докато четете увлекателната книга на г-н Монро, ще разберете, че „доказателството“ не е толкова просто.

Преживяванията на г-н Монро, тези на много забележителни мистици през вековете и всички данни от СЧВ показват, че съвременните познания за света от гледна точка на физиката са твърде ограничени. Размерите на действителността са много по-широки от нашите съвременни знания. Моите опити, както и тези на други изследователи, да направим тези преживявания приемливи, може би няма да успеят така, както би ни се искало. Позволете ми да предложа два примера за „изследвания“ с г-н Монро, които лично за мен бяха впечатляващи, но които са доста трудни за оценка от гледна точка на обикновените научни критерии.

Много скоро след завършване на първите серии от лабораторни опити се преместих от Източния бряг в Калифорния. Няколко месеца по-късно съпругата ми и аз решихме да проведем опит. Една вечер щяхме да се концентрираме интензивно за половин час, опитвайки се

да помогнем на г-н Монро да изживее ОИТ и да дойде в нашия дом. Ако след това той би бил в състояние да опише обстановката у нас, това би дало достатъчно добри данни за парапсихологическия аспект на ОИТ. Телефонирах на г-н Монро същия следобед и само го уведомих, че от другия край на САЩ ще се опитаме да го насочим към дома ни през нощта, без да уточнявам времето и без да му давам други подробности.

Тази вечер аз произволно избрах часа, надявайки се, че г-н Монро доста преди това ще е заспал. Случайният ми избор бе 23 часа калифорнийско време, или 2 часа след полунощ на Източния бряг. Точно в 23 часа съпругата ми и аз започнахме да се концентрираме. Пет минути по-късно телефонът иззвъня, прекъсвайки сеанса. Не вдигнахме слушалката и се опитахме да продължим концентрирането до 23,30 часа. На следващата сутрин телефонирах на г-н Монро и му съобщих, че резултатът е бил окуражаващ. Помолих го да напише независим разказ за преживяното за по-късно сравнение с нашите собствени описания.

Вечерта на опита г-н Монро е имал следното преживяване, което предлагам от бележките, изпратени от него.

„Вечерта мина, без да се случи нищо, и аз си легнах към 1 часа 40 минути след полунощ, все още съвсем буден (положението на тялото ми бе север — юг). Котката лежеше с мен в леглото. След дълъг период на успокояване на съзнанието ми бях обхванат от чувство за разливаща се по тялото ми топлина. Без да съм имал предварителен сън, продължавах да бъда в пълно съзнание. Почти веднага почувствах нещо (или някой) да ме люлее от едната на другата страна. После започна да дърпа краката ми! (Чух котката силно да мяучи.) веднага разбрах, че това има нещо общо с опита на Чарли. Доверих се напълно, без да чувствам обикновената предпазливост (към непознати). Дърпането на краката продължи. Накрая успях да отделя една от ръцете на Второто тяло, вдигнах я и започнах да опипвам наоколо в тъмното. След малко дърпането спря и една ръка ме хвана за китката. Отначало нежно, а после много, много решително ме извади от физическото ми тяло, и то много лесно. Все още изпълнен с доверие и малко възбуден, изразих желание да отида у Чарли, ако това бе

мястото, където той (или то) желаше да ме заведе. Отговорът бе утвърдителен (въпреки че не усещах персонално присъствие, съвсем делово). Ръката доста непоколебимо държеше китката ми и аз успях да я почувствам (леко окосмена, мускулиста ръка на мъж). Но не можах да «видя» чия е ръката. Чух също веднъж да се назовава името ми.

После започнахме да се движим. Усещах познатото чувство на бързо движение на въздух около тялото ми. След кратко пътуване (стори ми се, че продължи около 5 секунди) спряхме и ръката освободи китката ми. Беше съвсем тъмно и тихо. Приземих се в нещо, което изглежда, че беше стая...“

В този момент спирам да цитирам разказа на г-н Монро. Ще добавя само, че след завършване на краткото му пътуване той е станал от леглото и ми е телефонирал. Това е станало в 2,05 часа негово време. По този начин съпадението във времето, набелязано за начало на концентрирането от мен и жена ми, бе изключително подходящо: той е започнал да усеща дърпането от тялото в продължение само на минута-две, след като сме започнали да се концентрираме. От друга страна, продължителното му описание за това как изглежда нашият дом и какво сме правили по време на посещенията му жена ми и аз не бе точно, все пак. Той е „почувствал“ твърде много хора в стаята. „Почувствал“ е, че правя неща, които всъщност аз не съм правил. Описанието му на стаята е твърде неясно и объркано. Какво заключение правя от този случай? Това е една от тези обърквачки случки, с които парапсихолозите се сблъскват, работейки с неуправляеми феномени. Не би могло да се каже със сигурност, че без съмнение това е паранормален ефект, но и трудно би могло да се каже все пак, че нищо не се е случило. Много е удобно да си въобразяваме, че физическият свят е такъв, какъвто изглежда на пръв поглед, оценявайки го с ограничените си знания, и че човек (или сетивата му) или е поставен на необходимото място и е в състояние да го възприема, или не е. Някои ОИТ, описани в литературата, изглежда съпадат с тази гледна точка. Други обаче притежават смущаваща смесица от правилни възприятия за физическата обстановка и „усещания“ на неща, които не са били или не биха могли да се случат! (за нас, обикновените наблюдатели). Г-н Монро описва множество такива смесени преживявания в тази книга, особено когато му се струва, че

„се свързва“ с хора, докато има ОИТ. Те обаче никога не си спомнят за това.

Вторият объркващ „опит“ стана през есента на 1970 година, когато имах кратко посещение при г-н Монро във Вирджиния, на път за конференция във Вашингтон. Престоят ми бе една нощ и аз го помолих, ако изживява ОИТ тази нощ, да дойде в спалнята ми и да ме извади от тялото ми, така че и аз да я преживея. Дадох си сметка, че бях много раздвоен, когато направих това предложение. Имах голямо желание той да успее, но, от друга страна, не исках това да стане. Повече по този въпрос — по-късно.

Малко след зазоряване онази сутрин (спах неспокойно и светлината от време на време ме будеше) сънувах, когато започнах смътно да си спомням, че г-н Монро би трябвало да се опита да ме извади от тялото ми. Отчасти дойдох в съзнание, докато оставах в света на сънищата и добих чувството за „вибрация“ навсякъде около мен. „Вибрация“, в която имаше неопределено количество заплаха, въпреки страха, който тя предизвика, си помислих, че би трябвало да се опитам да изживея ОИТ, но в този момент загубих нишката на съзнанието си. Помня само, че след като станах малко по-късно, чувствах, че експериментът се е провалил.

Седмица по-късно получих писмо от колега в Ню Йорк — известния парапсихолог д-р Стенли Крипнър, което ме накара да се замисля дали всъщност опитът бе „провал“. Той ми пишеше за преживяване, което неговата заварена дъщеря Кери, която аз много харесвам, е имала сутринта на моя опит (моя „сън“). Съвсем спонтанно Кери споделила с баща си, че ме е видяла в един ресторант в Ню Йорк на път за училище онази сутрин, горе-долу по същото време, когато аз съм имал този сън. Нито тя, нито баща ѝ знаеха, че се намирам на Източния бряг.

Какво е моето заключение по този въпрос? За пръв път от години съзнателно се опитвах да получа ОИТ (никога, доколкото знам, не съм успявал), и безсъзнателно да помня това, приятел ми съобщава, че ме е видял в един ресторант в Ню Йорк. Още по-объркващо е, че аз никога не съм имал желание да посетя ресторант в Ню Йорк — град, който ненавиждам, въпреки че посещението при Кери и нейното семейство би било винаги удоволствие за мен. Съвпадение? Ето пак нещо, което

никога не бих представил като научно доказателство за каквото и да е, но все пак и не мога да кажа, че е без значение.

Тази последна случка илюстрира едно отношение против ОИТ, което установих у себе си, независимо че не искам да си го призная, и то е, че аз донякъде се страхувам от опитностите извън тялото. От научна гледна точка част от мен е много заинтересувана от тях. Друга част е възбудена от перспективата аз сам да участвам в такова преживяване. Трета част от мен знае, че ОИТ е нещо като умирање или отваряне на част от моя ум към непознато царство, и точно тази трета част не гори от нетърпение да участва в това. Ако ОИТ са „истински“, ако нещата, които г-н Монро описва, не могат да бъдат отхвърлени като интересен вид фантазиране или сън, нашето познание за света ще се промени радикално. И доста неудобно.

Нещо, в което психолозите имат причини да бъдат сигурни по отношение на човешката природа, е, че тя се съпротивлява на промените. Обичаме светът да изглежда такъв, какъвто ние мислим, че е, дори да си мислим, че е непривлекателен. Най-малкото, можем да предвиждаме какво би се случило. Промяната и несигурността съдържат обезпокоителни възможности да се случат неприятни неща, особено когато промяната не държи сметка за нашите желания, воля и его.

Представяйки тази книга, аз се опитах да говоря само за праволинейни научни изследвания на ОИТ, но ето че стигнахме и до това, което може би е най-важният аспект на разказа. Преживяванията на г-н Монро са страшни. Той говори за умирање, а смъртта не е приятна тема за разговор в нашето общество. Оставяме на свещеници и пастори да говорят успокояващи думи. Понякога дори се шегуваме с нея и имаме голямо количество агресивни представи за това как други хора умират, но в действителност избягваме да мислим за нея. Тази книга ще ви принуди да мислите за смъртта. Много от нещата, които тя ще ви каже, няма да ви харесат.

Много съблазнително ще бъде да обявим Робърт Монро за луд. Съветвам ви да не го правите. Нито пък ще ви посъветвам да приемете всичко, казано от него, за абсолютна истина. Той е отличен репортер, човек, когото твърде много уважавам. Но той е човешко същество, поставено в определена културна среда в определен момент и по тази причина той притежава ограничена възможност за наблюдение. Ако

имате това предвид, но проследите внимателно описаните от него преживявания, спокойствието ви може би ще бъде нарушено, но все пак ще научите някои изключително важни неща, въпреки че ще бъдете изплашени.

Ако вие самите сте преживели ОИТ, тази книга може да ви помогне да не се страхувате толкова, или да усъвършенствате потенциалните си възможности за този вид преживявания до един стойностен талант.

Ако сте много, ама много любопитни да изживеете ОИТ, г-н Монро предлага техниката, която му е послужила, в глави 16 и 17. Не зная доколко тя е успешна за всички хора изобщо, просто защото практически никой сериозно не е опитвал тази техника. Под „сериозно“ разбирам не да се опитате десет минути, а ежедневна работа с тази техника. Ако работите упорито и получите частичен или цялостен успех, бих искал да ме уведомите за това. Пишете ми за вашата ОИТ на адрес: П.к. 5366, Ню Йорк 10017. Не ви обещавам бърз отговор, но ако много хора ми разкажат за резултатите от използването на техниката на г-н Монро, ще научим много.

Прочетете внимателно книгата и проследете вашите собствени реакции. Ако наистина имате желание да експериментирате сами, желая ви успех!

Чарлз Т. Тарт
Дейвис, Калифорния

1. НИТО С МАГИЧЕСКИ ЖЕЗЪЛ, НИТО ЕДВА-ЕДВА

Следващите редове обикновено са встъпление към предговора. Поставени са тук, защото предположих, че повечето читатели прескачат предисловията, за да стигнат до сърцевината на материята. В случая това, което идва сега, е най-трудно от всичко.

С публикуването на книгата съм си поставил две главни цели. Първо: разпространявайки възможно най-широко събрания от мен материал, бих могъл да помогна на други хора, дори само на един-единствен човек, да се спаси от агонията и терора на изпитанието и грешката в област, където не е имало конкретни отговори. Фактът, че и други са преживели същото, би могъл да облекчи съмненията. Човек сам ще опознае и разбере феномена, и ще се опази от драмата на психотерапията, а в най-лошия случай — от мозъчен срыв и въдворяване в психиатрично заведение. Второ: утре или в близките години официално приетите досега науки на съвременната ни култура ще разширят хоризонта на знанията си, твърденията и изследванията, за да разтворят широко вратите и пътищата за голямо обогатяване на човешкото познание и разбиране на самия себе си и цялостното му обкръжение.

Ако поне едната, а защо не и двете гореспоменати цели, послужат когато и където и да е, това за мен ще бъде напълно задоволителна награда, разбира се.

Представянето на целия този материал не е предназначено за специална научна труппа. По-точно, главният опит е да бъде толкова специфичен, колкото е възможно с терминология еднакво разбираема и за учени, и за лаици, като са отбягвани двусмислени обобщения. Физици, химици, психиатри и философи биха могли всеки за себе си да използват по-специфична терминология, за да опишат същата материя. Очаквам такъв начин на предаване на информацията. Той ще покаже, че замисълът на общуването е осъществим и „понятният“

разговор поднася необходимия смисъл по-скоро на широк кръг читатели, отколкото на тесен елит от специалисти.

Очаква се също много от тълкуванията да бъдат противоречиви. Най-трудният от всички умствени процеси е да се разгледа обективно идея, която, ако се приеме за факт, ще се сблъска с отрицанието на дългогодишната подготовка и опит.

Обективното възприятие наистина е най-трудният от всички процеси в умственото развитие. Един път в живота е напълно достатъчно.

Нека погледнем към началото на този искрен разказ за висок персонален опит.

През пролетта на 1958 година живеях съвсем нормален живот в едно нормално семейство. Обичахме природата и тишината и се бяхме заселили в спокойна провинциална обстановка. Единствената необикновена дейност бяха опитите ми с техника за изучаване на данни по време на сън — главен изпълнител бях самият аз.

Първият знак за отклонение от обикновеното се случи един неделен следобед. Докато останалата част от семейството ми бе на църква, аз провеждах опит, слушайки запис на магнетофонна лента в силно изолирана обстановка. Това бе прост експеримент за усиляне на концентрацията върху единичен сигнален източник на информация (слухов) със снижено сигнално въвеждане от другите сетива. Степента на запомняне и възпроизвеждане щеше да покаже успеха на техниката.

Слушах записа, изолиран от други гледки и звукове. Той не съдържахше необикновени или случайни идеи. Припомням си, че най-забележителното бе натрапващото се предложение да запомням и възпроизвеждам всичко, което се случваше по време на опита за релаксация. Записът вървеше без някакъв необикновен резултат. Възпроизведох запомненото изцяло, защото то бе продукт на собствените ми усилия и по тази причина изцяло ми бе познато. Може би даже прекалено познато, защото в моя случай не бе възможно запомняне и възпроизвеждане на нов оригинален материал. Добре би било техниката да бъде употребена за запаметяване на някои други обекти.

Когато семейството ми се върна, имахме лек обяд — бъркани яйца, бекон и кафе. На масата водихме маловажен разговор, който няма връзка с проблема. След малко повече от час бях обхванат от

безмилостен спазъм, който настъпваше към диафрагмата или слънчевия сплит, точно под гръдния кош. Бе много силна и трайна болка. Първо помислих, че е форма на хранително отравяне. В отчаянието си се насилих да повърна. Стомахът ми бе празен. Другите членове на семейството ми не показаха признаци на заболяване и дискомфорт. Опитвах се да правя упражнения и да ходя, предполагайки, че е парализа на коремен мускул. Не бе апендикс, защото моят бе опериран. Независимо от болката дишах нормално, сърдечната дейност и пулсът ми също бяха правилни. Нямаше изпотяване или каквито и да било други симптоми. Само остра, напрегната, локализирана в определено място топка от неподвижни мускули в горната част на корема.

Дойде ми наум, че някакъв фактор от магнетофонния запис е причинил болката. Преглеждайки лентата и ръчно направения запис на текста, не открих нищо необикновено. Продължих да търся някаква надеждна, макар и не съвсем умна идея, която би обяснила случилото се. Все пак — нищо определено.

Вероятно трябваше веднага да се обадя на лекар. Положението не изглеждаше твърде обезпокоително, но и не се подобряваше. Накрая все пак потърсихме лекарска помощ.

Всички местни лекари или отсъстваха, или играеха голф.

Спазмите и болката продължиха от един и половина на обяд до полунощ. Сякаш никакви домашни способности на лечение не доведоха до облекчение. Малко след полунощ заспах от пълно физическо изтощение.

Събудих се рано на другата сутрин. Болките и спазъмът бяха изчезнали. Чувствах мускулна слабост в раздразнената област. Споменавам го единствено защото това бе първият необикновен случай от физическо или друго естество, който изживях.

В ретроспекция — това бе може би докосване с магически жезъл или съкрушителен удар, въпреки че в този момент не си давах сметка.

Някъде около три седмици по-късно се случи второто главно събитие. Лежах на дивана в дневната, вкъщи бе тихо. Току-що се бях изтегнал (главата ми бе на север, ако това има някакво значение), когато в северната част на небето се появи сияние или светлинен лъч под ъгъл 30° спрямо хоризонта. Сякаш бях поразен от гореща

светлина. Но това бе само дневна светлина. Не се виждаше сияние, ако въобще е имало такава наистина.

В началото помислих, че е слънчева светлина, макар това да бе невъзможно в северната част на къщата. Когато сиянието прониза цялото ми тяло, ефектът бе, че започнах принудително да се треса или „да вибрирам“. Бях напълно безсилен да се движа, като че бях стегнат в менгеме.

Шокиран и изплашен, аз се усилих да направя някакво движение. Все едно, че се освобождавах от невидими връзки. Когато съвсем бавно седнах на дивана, треперенето и вибрациите постепенно отшумяха и можех свободно да се движа.

Станах и започнах да ходя из стаята. Не бях загубвал съзнание, сигурен бях в това. Часовникът показваше, че са изминали само няколко секунди, откакто се бях изтегнал на дивана. Не си бях затварял очите и чувах външните шумове по време на целия епизод. Погледнах през прозореца, по-специално на север. Не знаех защо го правя и какво очаквам да видя. Всичко изглеждаше нормално и спокойно. Излязох на разходка, за да събера мислите си след това странно нещо, което се бе случило.

През следващите шест седмици същото необикновено явление се появи още девет пъти. Случваше се по различно време и на различни места. Единственото общо между явленията бе, че те започваха веднага след като лягах да отпочина или спя. Когато и да се появяваше, аз се борех да заема седящо положение и тресенето отшумяваше. Въпреки че тялото ми чувстваше това „треперене“, нямаше видимо доказателство, че аз наистина се треса.

Ограничените ми познания по медицина ме караха да допусна много възможности като причина. Мислех за епилепсия, но разбрах, че епилептиците не помнят и не чувстват нищо по време на апоплектичен удар. Нещо повече, научих, че епилепсията е наследствена болест и първите признаци се появяват още в ранна детска възраст. В моя случай такива симптоми нямаше.

Втората възможност бе мозъчно увреждане като болестен процес или тумор. Отново симптомите не бяха типични, но съществуваше такава вероятност. С трепет отидох при дългогодишния семеен лекар д-р Ричард Гордън и му обясних признаците на заболяването. Като интернист и диагностик той би трябвало да има някакво обяснение.

Беше запознат отлично и със здравословното ми състояние, такава, каквото бе.

След основен преглед д-р Гордън реши, че съм преуморен от усилена работа и ме посъветва да спя повече и да намаля малко теглото си. Накратко, той не успя да открие нищо обезпокоително по отношение на здравето ми. Възможността от мозъчен тумор или епилепсия го развесели. Повярвах на думите му и обнадежден се върнах вкъщи. Щом нямаше здравословна причина за феномена, може би бе халюциниране, форма на сънуване. Реших, че ако пак изпадна в това състояние, бих го разглеждал толкова обективно, колкото ми бе възможно. И то наистина „дойде“ същата вечер.

Започна някъде около две минути, след като легнах да спя. Този път твърдо бях решил, че ще го изживея, за да видя какво става, вместо да се боря да се освободя от това състояние.

Както си лежах, „чувството“ започна да бушува в главата ми и пропълзя по цялото ми тяло. Бе повече „вибрация“, отколкото треперене. Стабилна и без да променя честотата си. Усецах го повече като електрошок, пробягващ по цялото ми тяло без болка. Цикълът на пулсациите бе някъде под 60, може би някъде около половината.

Изплашен, аз го понасях, опитвайки се да остана спокоен. Можех да виждам стаята около мен, но не чувах много повече от бученето, причинено от вибрациите. Чудех се какво ли още ще се случи.

Нищо не стана. След около пет минути усещането бавно заглъхна и аз станах, чувствайки се съвсем нормално. Пулсът ми бе ускорен, очевидно от възбудата, но нищо повече. Този резултат ми помогна да се освободя от страха, предизвикан от усещането.

В следващите четири или пет случая на вибрация открих още нещо. Най-малко веднъж изглежда се бе появил обръч от електрически искри с диаметър около два фута, а в центъра на обръча бяха осите на тялото ми. Ако си затворех очите, можех наистина да видя обръча. Той започваше от главата ми и бавно пълзеше надолу по тялото ми до върха на пръстите на краката и обратно към главата, като запазваше постоянни вибрации. Когато обръчът преминаваше през всяка част от тялото ми, чувствах вибрациите, сякаш ме режеха на ленти. Когато обръчът премина през главата ми, заедно с него започна да бушува силно бучене и почувствах вибрациите в мозъка си. Опитах се да

изследвам този огнен, електрически мним обръч. Не открих обаче причинителя му или какво той представляваше.

Всичко, което ми се случи, оставаше неизвестно за съпругата и децата ми. Не виждах причина да ги тревожа и занимавам, докато не станеше известно нещо по-определено за случилото се. Все пак запознах един приятел, известния психолог д-р Фостър Бредшоу, с тайната си. Ако не бе той, не мога да си представя къде ли щях да съм понастоящем. Вероятно в някое психиатрично заведение.

Обсъдих въпроса с него и той бе крайно заинтригуван. Предположи, че може да е форма на халюцинация. Подобно на д-р Гордън, и той ме познаваше добре. Затова и се смя на предположението, че съм в началния стадий на шизофрения или нещо такова. Попитах го какво мисли, че трябва да направя. Никога няма да забравя отговора му:

„Защо, не е необходимо да правиш нищо друго, освен да наблюдаваш и да разбереш какво е то. При всички случаи не мисля, че имаш голям избор. Ако се случи на мен, бих отишъл някъде в гората и бих продължил да опитвам, докато не намеря отговора.“

Разликата бе, че се случва на мен, а не на д-р Бредшоу, а аз не можех да си позволя да отида в гората нито в прекия, нито в преносния смисъл на думата. Освен другите си задачи, трябваше да издържам и семейство.

Минаха няколко месеца и състоянието на вибрации се случваше постоянно. Започна дори да става досадно, докато една нощ лежах в леглото, точно преди да заспя. Вибрациите започнаха. Търпеливо и изнурително зачаках да преминат, за да заспя. Както си лежах, ръцете ми бяха прегънати към дясната част на леглото, така че пръстите ми едва докосваха килима.

Лениво се опитах да раздвижа пръстите и открих, че мога да ровя из килима. Без да мисля и да си давам сметка, че мога да си движа пръстите по време на вибрацията, пъхнах върховете им по-дълбоко в килима. След моментно съпротивление пръстите ми сякаш проникнаха под килима и докоснаха пода отдолу. С умерено любопитство пъхнах ръката си по-надолу. Пръстите ми преминаха през пода и достигнаха до грубата горна повърхност на тавана на долната стая. Опипах наоколо и открих малка дървена скоба с триъгълна форма, сгънат пирон и някакви стърготини. Съвсем слабо заинтересуван от тази

фантазия в усещането, пъхнах ръката си съвсем дълбоко. Премина през тавана на първия етаж и почувствах, че цялата ми ръка преминава през пода. Ръката ми докосна вода. Без възбуда разбърках водата с пръсти.

Изведнъж започнах напълно да съзнавам положението. Бях съвсем буден. Можех да видя лунния пейзаж през прозореца. Чувствах, че лежа в леглото и усещах завивките над тялото си, възглавницата под главата ми, гърдния кош, който се свиваше и разширяваше, когато дишах. Вибрациите все още присъстваха, но в по-малка степен.

Въпреки че бе невъзможно, ръката ми си играеше в басейн с вода, а рамото ми чувстваше, че сякаш е промушено през пода. Със сигурност бях съвсем буден и чувството бе все още там. Как бих могъл да съм буден във всяко друго отношение и едновременно все още „да сънувам“, че рамото ми е промушено през пода?

Вибрациите започнаха да отслабват. По някаква причина помислих, че има връзка между тази провряна през пода ръка и тяхното присъствие. Ако те изчезнеха, преди да съм си извадил ръката „навън“, подът може и да се затвори и да си загубя ръката от рамото. Може би вибрациите бяха направили временно дупка в пода. Не преставах да правя предположения.

Изтръгнах си ръката от пода, сложих я върху леглото и вибрациите престанаха много скоро. Станах, запалих лампата и разгледах мястото до леглото. Нямаше и следа от дупка на пода и в килима. Те си изглеждаха както винаги. Погледнах ръката и рамото си и дори потърсих вода по пръстите си. Нямаше и следа от такова нещо, а ръката ми си беше съвсем нормална. Разгледах и стаята. Жена ми кротко спеше в леглото, всичко беше наред.

Дълго преди да се успокоя и заспя, мислих за халюцинацията. На следващия ден реших да разрежа целия под, за да видя дали това, което почувствах в пространството под него — триъгълната скоба от дърво, огънатия пирон и стърготините, — е там. Не виждах подът да е обезобразен от дивата ми халюцинация.

Споделих с д-р Бредшоу случката. Той реши, че е твърде убедителен блян. Бе склонен да се пробие дупка в пода, за да видим какво има там. Представи ме на д-р Люис Уолбърг — изтъкнат психиатър. На едно вечерно парти съвсем небрежно му споменах за феномена с вибрациите. Той от учтивост се интересува, но бе

очевидно, че не е в настроение „за работа“, за което не го и обвинявам. Нямах куража да го попитам за ръката, провряна през пода.

Ставаше все по-неясно. От средата, в която бях израснал, и от личния си опит би трябвало да очаквам някакви отговори или най-малкото обещаващо мнение от съвременната технология. Като лаик притежавах над средната научна, инженерна и медицинска култура. Сега обаче бях изправен пред нещо, където отговорите или дори екстраполацията не се получиха твърде бързо. Спомням си, че все още не можех да погледна очи в очи желанието да изоставя този проблем настрана.

Ако мислех, че съм изправен пред несъответствие в тази точка, то бе, защото не знаех какво още можеше да се случи. След около четири седмици, когато „вибрацията“ отново дойде, бях, както му е редът, много предпазлив в опита си да раздвижа ръка или крак. Беше късна нощ и лежах в леглото преди сън. До мен жена ми вече бе заспала. Нещо изглежда започна да бушува в главата ми и бързо се разпространи по тялото ми. Беше съвсем като по-рано. Докато си лежах, опитвайки се да реша как да анализирам случката по друг начин, усетих се, че мисля колко приятно би било да се кача на безмоторен самолет и да полетя през следващия следобед (хобито ми по това време). Без да си представям някакво последствие, а и не знаейки, че би могло да има такова, мислех за удоволствието, което то ще ми донесе.

Почти веднага почувствах, че нещо натиска рамото ми. Наполовина заинтригуван, аз се обърнах назад и нагоре, за да разбера какво бе това. Ръката ми случайно попадна на гладка стена. Придвижих по стената ръката си по цялата ѝ дължина и тя бе все така гладка и непокътната.

Сетивата ми бяха подготвени и аз се опитах да гледам през неясната светлина. Бе стена и аз лежах обърнат с рамото си срещу нея. Веднага реших, че съм заспал и съм паднал от леглото. (Никога не ми се бе случвало преди, но след като ставаха такива странни неща, падането от леглото бе съвсем възможно.)

Погледнах отново. Нещо не бе в ред. Тази стена нямаше прозорци, нито мебели срещу нея, липсваха и врати. Не бе стената в спалнята ми. Все пак по някакъв начин ми бе позната. Разгадаването дойде веднага. Не бе стена, таванът бе. Летях си срещу тавана,

докосвайки го нежно при всяко движение. Въртях се във въздуха, стреснах се и погледнах надолу. Там, в неясната светлина под мен бе леглото. Отдясно лежеше жена ми. До нея имаше някой. И двамата изглежда спяха.

Това бе странен сън. Стана ми любопитно. За кого сънувах, че спи до жена ми? Погледнах по-внимателно и шокът бе силен. ТОЗИ В ЛЕГЛОТО БЯХ АЗ!

Реакцията ми бе почти внезапна. Бях тук, а там бе тялото ми. Умирах, това бе смъртта, но аз не бях готов да умирам. По някакъв начин вибрациите ме убиваха. Отчаяно, като водолаз, се гмурнах обратно в тялото си и се укротих. Тогава почувствах леглото и завивките. Когато отворих очи, гледах стаята наоколо от перспективата на леглото си.

Какво се бе случило? Бях ли наистина почти умрял? Сърцето ми биеше учестено, но не така необикновено. Вибрациите бяха затихнали. Станах и започнах да обикалям из стаята, погледнах през прозореца, изпуших цигара.

Мина дълго време, преди да се осмеля да се върна в леглото. Легнах и се опитах да заспя.

Следващата седмица отново отидох при д-р Гордън за основен преглед. Не му обясних причината за посещението, но той видя, че съм разстроен. Прегледа ме внимателно. Направи кръвно изследване, флороскопира ме, провери електрокардиограмата, анализира урината, пулпира гръдния кош и извърши всичко останало, за което се сети. Провери много внимателно за мозъчни изменения. Зададе ми много въпроси за двигателната дейност на много части от тялото ми. Уреди да ми се направи електроенцефалограма (за анализ на мозъчните вълни), която очевидно не показва никакъв проблем. Най-малкото, той въобще не ми каза, че има такъв, а съм сигурен, че би ми казал.

Срещнах се с д-р Бредшоу, приятеля ми психолог. Той дори ми бе по-малко от полза и съвсем не бе изпълнен със съчувствие, когато му разказах историята. Мислеше, че трябва да повторя преживяването, ако ми се удаде. Казах му, че не съм в състояние да умирам.

— О, не мисля, че трябва да се стига чак дотам — заяви спокойно д-р Бредшоу. — Някои от хората, практикуващи йога, а и тези източни религии, твърдят, че могат да го правят винаги, когато пожелаят.

Попитах го какво могат да правят.

— Да излязат от физическото си тяло, когато поискат, за известно време — отвърна той. — Те твърдят, че могат да отидат навсякъде. Ти трябва също да опиташ.

Казах му, че това не е за вярване. Никой не би могъл да си пътешества без физическото си тяло.

— И все пак аз не бих бил така уверен — отговори спокойно д-р Бредшоу. — Длъжен си да прочетеш нещо по въпроса за религията на Индия. В Колежа изучавал ли си някаква философия?

Казах, че съм, но не мога да си спомня нищо за пътуване без участието на тялото.

— Може би професорът ти по философия не е бил достатъчно добър, така ми се струва. — Д-р Бредшоу запали цигара и ме погледна. — Добре де, не бъди толкова тесногърд. Опитай се да разбереш. Както казваше моят стар професор по философия: „Ако си сляп с едното око, обърни си главата, а ако си сляп и с двете очи, отвори си ушите и слушай.“

Попитах какво се прави, когато също си и глух, но отговор не получих. Разбира се, д-р Бредшоу имаше всички причини да се шегува с това. Случваше се на мен, а не на него. Не зная какво бих правил без прагматичния му подход и чудесното му чувство за хумор. Никога не бих могъл да му се отплатя.

Вибрациите идваха и си отиваха още шест пъти, преди да добия смелост да повтора преживяването. Когато го направих, беше внезапно. С вибрации в пълна сила, аз си помислих за летене нагоре и го извърших.

Плавно се носех над леглото и когато пожелаех да спра, спирах да летя напред въздуха. Все пак не бе неприятно чувство, но бях нервен, тъй като се боях да не би да падна изведнъж. След няколко секунди си помислих, че съм долу, и след миг почувствах, че съм в леглото, отново всичките ми нормални физически сетива работеха с пълна сила. Нямах прекъсване в съзнанието ми от момента на лягане в леглото, докато станах, след затихване на вибрациите. Ако това не бе реалност, а само халюцинация или сън, аз бях в опасност. Не бях в състояние да кажа кога свършва будуването и кога започва сънуването.

В психиатричните клиники има хиляди хора, чийто единствен проблем е именно този.

Вторият опит, който реших съвсем преднамерено да прекъсна, бе успешен. Отново се издигнах на височината на тавана. Преживях изумително силен сексуален оргазъм и не можех да мисля за нищо друго. Смутен и раздразнен от самия себе си, поради неспособността ми да контролирам този порой от емоции, аз се върнах във физическото си тяло.

Не по-рано от пет следващи епизода успях да открия тайната на този контрол. Очевидната важност на сексуалността в целия проблем е толкова голяма, че аз съм се спрял много подробно на нея по-късно. За момента то бе една мъчителна умствена преграда, която ме държеше в стаята, където лежеше физическото ми тяло.

Без каквато и да е друга приложима технология, започнах да наричам състоянието „второ състояние“, и другото нефизическо тяло, което изглежда, че притежаваме — „второ тяло“. Тази технология върши работа толкова, колкото и всяка друга.

Но преди първия доказателствен опит, който бе проверен, аз съвсем сериозно предполагах, че преживяванията ми са всичко друго, но не и бленувания, нервно умопомрачение, начало на шизофрения, фантазии, причинени от автохипноза, и дори по-лошо.

Този пръв доказателствен опит бе, разбира се, съкрушителен удар. Ако приемех данните за факт, нарушаваше се почти целият ми житейски опит, подготовката ми, знанията и най-важното — чувството ми за стойностите, което бях придобивал до този ден. Още повече, това подкопаваше вярата ми в пълнотата и сигурността на научните познания на нашата цивилизация. Бях сигурен, че нашите учени имат всички отговори. Или поне повечето от тях.

Напротив, ако отхвърлях очевидното за мен, дори то да не бе такова за никой друг, тогава отхвърлях това, което уважавах твърде много. Еманципацията и възвишената борба зависят главно от способността на човека да преобразува непознатото в известно чрез неговия интелект и върху научни принципи.

Това бе дилемата. Наистина би могло да бъде допир до магически жезъл и подарен талант. Аз все още не знам.

2. В ТЪРСЕНЕ И НАУЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ

Как постъпва човек, който е изправен пред неизвестното? Обръща гръб и забравя за него? В случая два фактора отричат тази възможност. Първата е самото любопитство. Втората: как би могъл някой да забрави или отхвърли слон в стъкларски магазин? Или още по-точно — дух в спалнята?

От другата страна на скалата са противоречията и тревогата, много истински и много обезпокоителни. И дума не може да става, аз бях дълбоко изплашен от онова, което би могло да се случи с мен, ако това „състояние“ продължеше. Много повече се тревожех от възможността от засилване на умственото ми заболяване и поява на физически отклонения. Достатъчно бях учил психология и имах много психолози и психиатри приятели, за да смеси страховете си. Още повече, аз се страхувах да обсъждам проблема с тези приятели. Уплашен бях, че те ще ме класифицират като техен пациент и тогава ще загубя близостта им, защото вече няма да бъдем равни (за тях аз няма да съм нормален). Още по-лошо би било да споделям съмненията и страховете си с непрофесионалисти, мои колеги от бизнеса и обществото. Ще ми бъде прикачен етикет на необикновен човек или дори на ку-ку, което сериозно би нарушило спокойствието на живота ми, както и това на близките ми хора.

Накрая, струваше ми се, че това е нещо, което трябва да пазя в тайна от семейството си. Не бе нужно те да се тревожат заедно с мен. Единствено необходимо бе да обясня странните действия на жена си. Тя прие с неохота, защото всъщност нямаше друг избор. Така тя стана тревожен свидетел на неприятностите и събитията, които силно противоречаха на религиозното ѝ възпитание. Децата по това време бяха твърде малки, за да могат да разберат. (По-късно този въпрос стана доста близък и за тях. Най-голямата ми дъщеря разказа, че една вечер, далече от дома — в колежа, тя и съквартирантката ѝ претърсили празната си спалня и тя каза: „Тате, ако си тук някъде, мисля, че е по-добре да си отидеш. Искаме да се съблечем за лягане.“ В

действителност, по същото време бях на двеста километра и физически, и по другия начин.)

Постепенно започнах да свиквам с това странно явление в живота ми. Все повече бях в състояние да контролирам неговите движения, въпреки че това ставаше бавно. В известен смисъл то наистина ми бе от полза. Започнах с неохота да се разделям с него. Загадката на неговата поява и присъствие в живота ми възбуди моето любопитство.

Дори след като бях определил, че това не е причинено от психическо разстройство, а и не съм по-ненормален от повечето си приятели, страховете ме преследваха. Както и да се наричаше — дефект, болест или деформация, трябваше да го крия от „нормалните хора“. Нямах с кого да споделя проблема си, освен много рядко по време на срещите ми с д-р Бредшоу. Единственото друго решение изглежда бе психотерапията. Но една година (или пет, или дори десет) на ежедневни интервюта, струващи хиляди долари и без гаранция за добър резултат, ми се струваха излишни.

Бях много самотен през тези първи дни.

Накрая започнах да експериментирам с това странно умопомрачение, като си водех записки за всеки отделен случай. Започнах също да чета за изследванията в области, пренебрегвани от мен през целия ми жизнен път. Религията не бе оказала голямо влияние върху начина ми на мислене, въпреки че тя оставаше най-съществената част от написаното и от познанието на човека, където можех да потърся отговор. През детството — ходене на църква и редки срещи с приятели. Господ, църквата и религията означаваха малко за мен. В действителност не се бях замислял твърде много по тези въпроси по какъвто и да е начин, тъй като просто те не бяха възбудили интереса ми.

Четейки съвсем повърхностно за миналото и настоящето от книгите на западни философи и религии, открих, че има само мъгляви обобщения и обяснения. Някои сякаш пасваха на нечий опит да опише или обясни подобни необикновени случаи. Библейските и християнските описания предлагат много такива примери. Най-добрият съвет, изглежда, бе да се моля, да медитирам, да постя и да ходя на църква, да изповядвам греховете си, да приема Светата Троица,

да вярвам в Отец, Син и Светия Дух, да устоявам на Сатаната или да не се поддавам на съблазните, и да отдам себе си на Бога.

Всичко това само се прибави към противоречията. Ако тази новост в живота ми бе „добра“, тоест „дарба“, тогава тя очевидно принадлежеше на светиите или най-малкото на непорочни хора, според религиозната история. Почувствах, че определянето на светостта е над и под мен. Ако това ново нещо бе „нечестиво“, значи бе Работа на Дявола, или най-малкото на този, който се опитва да ме притежава или да ме освободи; следователно то трябва да бъде проклето.

Ортодоксалните свещеници, с които се срещах, възприеха втората версия в една или друга степен. Придобих чувството, че в техните очи съм еретик и опасен. Те бяха бдителни.

Открих, че в източните религии идеята се възприема в по-голяма степен, както бе отбелязал д-р Бредшоу. Там се говореше повече за съществуването на нефизическото тяло. Отново този начин на съществуване бе продукт на високо духовно усъвършенстване. Само Учителите — Гуру и други дълго подготвяни Свещени мъже, притежават способността временно да напускат физическите си тела, за да достигнат до неописуеми мистични прозрения. Нямаше подробности или практически обяснения какво означава духовно съвършенство. Подразбираще се, че в практиката на тайни култове, секти, будистки манастири и т.н. такива детайли бяха съвсем нормално нещо.

Ако това бе вярно, какво или кой бях аз? Със сигурност твърде стар, за да започвам живота си наново в тибетски манастир. Самотата стана непоносима. Очевидно отговор нямаше. Поне в нашата култура.

Точно в този момент открих съществуването на тайно общество (ъндърграунд) в Съединените щати. Единственият отсъстващ фактор бе, че не съществуваше закон срещу дейността му, нито пък имаше официално преследване и даване под съд. Това тайно братство само от време на време общуваше със света на бизнеса, науката, политиката, академията и така наречените изкуства. Още повече, то не се ограничава само в САЩ, но се е разпространило и в западното общество.

Много хора може и да са чували нещо смътно за него, или дори предпазливо да са влизали в контакт с него и са го отминали, тъй като хората там са с ексцентрични идеи. Обикновено едно нещо е сигурно

— членовете на това братство, които са уважавани в техните среди, не говорят за своите интереси и вяра, които определят членството им, освен ако не знаят, че вие също сте член на клуба. Те от опит знаят, че да бъдеш пряк довежда до цензура — от техните свещеници, клиенти, началници или дори приятели.

Предполагам, че милиони са членове на това общество — ако биха се съгласили да признаят. Имат най-разнообразни професии — учени, психиатри, лекари, домакини, студенти, бизнесмени, тийнейджъри и дори няколко свещеници от официалните религии.

Тази група отговаря на всяко определение за тайно движение — ъндърграунд. Събират се на малки групички, съвсем тихо и често полусекретни. (Събитията често се обявяват публично, но вие трябва „да сте наясно“, за да може да разберете съобщението.) Обикновено участниците обсъждат работите на ъндърграунда само с други членове. Никой освен членове на семейството или много близки приятели (които по всяка вероятност също са членове) не знае за тайния интерес и живот на члена на братството. Ако го попитате, той би отрекъл, че е член, защото много често не си дава сметка, че наистина е толкова свързан. Всички до известна степен са емоционално и интелектуално посветени на каузата. И накрая, тайното общество има свой собствен език, литература, технология и до известна степен — полубогове.

В момента ъндърграундът е много неорганизиран. Фактически няма каквато и да е организация в общоприетия смисъл на думата. Много рядко някоя местна група е отишла чак дотам, че да приеме титла или име, но това е само за нея самата. Групата, макар и малка, се събира редовно и това става обикновено в дома на някой от членовете или в залата за конференции на някоя банка, а дори и в някой църковен имот. Тази група от индивидуалности се събира пипнешком в тъмното и изглежда, че всеки върви по съвсем различни пътеки, въпреки че целта е обща за всички. Въпреки всичко, както и при други тайни движения, ако станете член и посетите друг град, неминуемо ще срещнете други членове. Не е предварително планирано. То „се случва“ хей така.

Кои членуват в това братство? Първо — професионалисти. От едната страна са парапсихолозите, много малко на брой. Има хора, защитили докторат във всепризнати университети, които съвсем

открито правят изследвания в областта на свръхчувствителното възприятие (СЧВ). Най-известните от тях са: д-р Дж. Б. Райн, работил в университета „Дюк“, който в продължение на тридесет години е провеждал и сумирал програма за изследване на прости статистически вероятности. За негово най-голямо удоволствие, той е доказал по статистически път, че СЧВ е факт. Резултатите му са изучавани с голямо недоверие и в по-голямата си част не са били възприети от болшинството психолози и психиатри от Съединените щати. Има и други членове на обществото от тази категория. Андайя Пухарич, Дж. Г. Прат, Робърт Круукал, Хорнъл Харт, Гарднър Мърфи — всички могат да се съберат в това определение. Ако сте член, тези имена са ви познати. Професионалният спектър преминава през регистъра от парапсихолозите, през хиромантите, които твърдят, че са цигани от Ню Делхи в Индия и ще ви вземат пет долара за петминутен сеанс. Сферите на интереси са много разделени, но всички имат невидими вътрешни връзки на общата вяра по един или друг начин.

Масата от членове на ъндърграунда очакват от професионалистите информация и напътствия. Отплатата е нещо много сходно с преклонението пред героя. Всеки, който пише книга, организира фондация, прави научни изследвания, има първостепенна квалификация, учи при голям професионалист, прави психоанализи, води курсове по усъвършенстване на мозъка и (или) душата, лекува чрез внушение, е официално признат астролог, свещенослужещ или спиритуалист, трансмедиум, хипнотизатор — това са професионалистите.

Много от тях споделят с другите целия си приход от тази дейност или поне част от него. Повечето са твърде ревниви помежду си в професионално отношение и често се отнасят с подозрение към техниките и теориите, предложени извън сферата на тяхната дейност. Те може дори рафинирано да иронизират или да гледат със снизходително чувство за превъзходство на резултатите, които нямат връзка с тяхната специалност. Този пример много точно илюстрира защо досега ъндърграундът няма организация. Независимо от всичко, професионалистите са близки помежду си. Техният общ интерес ги подтиква към това. Няма с кого друго да споделят мислите и преживяванията си като с равен и да получават разбиране в замяна.

Не споделих горното, за да очерням или клеветя професионалистите. Те са извънредно очарователни и приятни хора. Всеки по свой начин, какъвто и да е той, търси Истината. Колко скучен би бил светът без тях, след като вече сте станал член на ъндърграунда!

За клиента на тайното общество има магазини, вестници, библиотеки (най-малко петдесет нови ъндърграундкниги се публикуват всяка година, повечето са от най-известните издателства), и дори телевизионни и радиопрограми. Последните, очевидно наложени от най-запалените членове, са били неуспешни, защото тайното общество е все още твърде малка група. Реакцията на обществото най-често е: „Не вярвате в тази работа, нали?“

Кой все пак съставлява масата на ъндърграунда? Обратно на очакванията, те не са просто конгломерат от глупави, необразовани, суеверни, безразсъдни, неприспособени към живота несретници. Вярно е, че има и такива, но процентът им не е по-голям от този в основното население. Ако имаше възможност да се направи проучване, няма да е чудно, че средният им коефициент за интелигентност IQ би бил доста над този на основен профил от западното население.

Общото основание или причина, което обединява членовете на тайното движение, е просто. Всички са убедени, че Душевният Мир на човека нито е проучен, нито пък е напълно описан в съвременното ни общество. Вътрешният Мир има възможности да работи и се представя духовно и материално в степен, която е неизвестна и неопозната от съвременната наука. Това са хора, чиято основна професия е да четат, мислят, дискутират и да взимат участие във всяка дейност, свързана с „психиката“ или „душата“. Това е и всичко, необходимо за членството. Може би и вие сте в клуба, но не си давате сметка за това.

По какъв начин тези хора „тръгват“ по този път? Най-общият отговор е да правят опити или да са част от някакъв феномен, който не може да бъде обяснен от днешните научни, философски или религиозни учения. Някои вдигат рамене, пъхат го под килима и забравят за него. Други, които по всяка вероятност стават членове, се опитват да намерят отговора. Станах член, защото не можех да намеря друг източник на информация. За съжаление информацията, която търсех, бе твърде ограничена, дори и в този странен, едновременно нов и в същото време стар, свят. Най-малкото обаче, тук намерих хората,

които сериозно приемаха вероятността, че Второто състояние може и да съществува.

Съвсем скоро стана очевидно, че ъндърграундът води началото си отпреди повече от сто години или по-рано, когато днешната наука е започнала да организира човешкото познание и да го освобождава от безразсъдното и неиздържано „знание“. При тези усилия да изчисти всичко, което не е било и дотогава не е издържало емпирическият тест, то е било безскрупулно премахвано от интелектуалните ръководители. Онези, които са продължили да поддържат всяко отхвърлено убеждение, са били компрометирани. В случай, че те са продължавали да упорстват и са имали желание пак да бъдат активни и да бъдат приемани от обществото, те не са имали друг избор, освен да отидат в ъндърграунда със своите тайни идеи, а са поддържали друг обществен имидж. Всеки, който е отказал да лъже, е станал Мъченик.

И днес в нашето просветено общество съществува този вид поведение, и то в доста широки граници. За тази част от професионалистите, известни сред приятелите си като защитници на парапсихологията или нещо подобно, би могло да се каже, че има петима, които са се издигнали над останалите и се ползват с възхищение и уважение от обществото заради професиите си, независимо дали са медицина, психология, психиатрия или физическа наука. На този етап вярвам, че съм срещал и петимата. Тъжно е да се каже, но аз съм мъничко по-умен и мъдър от тях. Те все още не знаят много за Второто състояние или Второто тяло.

Най-много от всичко се възхищавах на хората, които срещам в тайното общество. Намирах ги в малки градчета, в големите градове, в бизнеса и религиозните общини, в университети и дори в Американската психиатрична асоциация. Като правило те са наистина възпитани хора. Весели са и притежават топло чувство за хумор. Те са щастлива група, която е в състояние да се смее, когато е необходимо, над собствените си сериозни интереси. Ако се направи разрез на обществото, независимо дали в международен или в местен мащаб, ще видим, че те са най-чувствителната и алтруистична негова част. Няма нещастен случай, при който те да не са проявили изключителното си чувство за дълг.

Ако обаче всички източници и материали, невключени в „психокнигите“, с които разполагаме, бъдат рязко отхвърлени,

резултатът ще бъде друг. Всеки от тях има своя собствена версия за Истината и може би в действителност има много Истини. Присъствал съм на сеанси с трансмедиуми. Задавал съм съвсем точни въпроси, а съм получавал мъгляви отговори. Стана ми ясно, че това е чисто увъртане, когато искрените отговори биха означавали твърде много. Присъствал съм и с Второто тяло, което доказва (на мен и останалите) автентичността на дарбата на медиума. Тук е вярно, че Истината е мистерия!

Работата на Едгар Кейс, фактически един светец в последно време в света на психиката, бе несъмнено най-убедителна и добре проучена. Но от гледна точка на съвременната наука и медицина — невероятна. Съвсем определено тук истината бе изяснена, но историята няма да я запише, освен в някои мъгляви архиви. И днес, двадесет години след смъртта му, нищо повече не се знае по отношение действието на неговата способност и каква е била тя всъщност.

Тълкуванията на Кейс са от голяма полза, но по отношение съществуването на Второто състояние, те много трудно могат да доведат до конкретни резултати. Той потвърждава, че Второто състояние съществува, но не го обяснява. Повечето от материалите му в тази област са забулени в мъглата на строга религиозна условност. Оставена е възможността за отворено тълкуване. Даден е шанс на преводачите (божиите служители?) на Кейс да се втурнат и предвидят и такава молитва.

Дори и сега има други, които могат да работят като Кейс. Някои ми предоставят съвсем грижливи описания, както и основни данни за моето Второ състояние, чиято дейност не е нито описана, нито предсказана, нито пък доказуема. Те успяват да ме убедят във валидността на нейната способност, имайки най-добри намерения. И отново друга Истина (за мен и останалите, които участваха), но никакви директни отговори, които биха могли да послужат пред съда.

Някои „кукувци“ ми представиха „живи тълкувания“. Включваха широки обобщения, но не бяха в състояние да дадат директни, целенасочени отговори на съвсем прости въпроси. Ако са автентични (а кой съм аз да ги отричам?), тези „кукувци“ би трябвало да са определено ограничени в специфичните си усещания. Или е това, или

имат проблеми при превода от символи към артикулация. Мога да оценя правилно как последното би могло да се случи.

Именно контактите и общите четения с този род хора, които съвсем почитателно наричам ъндърграунд, ми помогнаха най-накрая да видя проблясък за това, което ми се случваше. Ако лично не бях участвал, никога нямаше да повярвам в това, което сам открих. По същото време бях удовлетворен да разбера, че не съм единствен.

За какво бе всичко това? Просто аз имах „астрални изяви“. Д-р Бредшоу ми посочи следата, макар че самият той бе чувал за такива неща само от страни. За непосветените „астрални изяви“ е термин за означаване на техниката за временно напускане на нечие физическо тяло и преместването в нематериално или „астрално“ тяло. Дадени са много вторични значения на думата „астрален“ и много научни и други тълкувания. Думата „научен“ се използва предпазливо, защото съвременният научен свят на запад най-малкото нито признава, нито сериозно се занимава дори с възможността за такива случаи.

Съвсем различно е положението в цялата човешка история. Думата „астрален“ има мъгляви източници в ранните мистични и окултни събития, включващи магия, вълшебничество, заклинанията, други привидни глупости, които нашият съвременник смята за наивни и безсмислени суеверия. Тъй като не е правен опит за дълбоко гмуркане в тази област, все още не знам какво означава думата „астрален“. Затова предпочитам да употребявам термините „второ тяло“ и „второ състояние“.

Този вид литература, която все още разцъфтява, изобразява астралния свят, съставен от много равнища и планове, като мястото, където хората отиват, когато „умрат“. Човекът, пътуващ в астралното си тяло, може да прави кратки посещения на тези места, да разговаря с „умрелите“, да участва в дейности „там“ и да се връща във физическото си тяло, очевидно не по-износен. Бяха времена, когато пламенно се надявах (и молах) последното да бъде истина.

За да извърши този вълшебен подвиг, всеки трябва да бъде усилено подготвен, или, което е по-добре — „духовно усъвършенстван“, според окултистите. Тези учения, по общото мнение, са били предавани тайно от ръка на ръка през цялата човешка история, за да просветят тези, които са били достатъчно свободомислещи да ги получат. Очевидно е имало и хора, които са

разгласявали тайната или съвсем случайно са научавали техниката. В миналото те са били канонизирани, хокани, изгаряни, осмивани и са били преследвани за публично разобличаване. По такъв начин в моя случай бъдещето не изглеждаше многообещаващо.

Парадоксално е, че повечето от данните в описанията ми бяха насочени към потвърждаването на тези окултни прояви, което дойде почти като шок. Като използвах свободни тълкувания и преминаване към съвременни идиоми, повечето от тях си дойдоха на мястото. Също много остана недоизказано, макар да не знам защо.

Според литературата за психоъндърграунда религиозно-мистичната история на човека непрекъснато споменава това Второ тяло. Много преди появата на християнството и Библията, култури като египетската, индийската и китайската (споменавам малко от тях) са поддържали идеята за Второто тяло като стандартно действаща. Историците са откривали отново и отново такива цитати, но очевидно са ги приемали като митология на техните времена.

Ако разгледаме Библията от тази гледна точка, вярата се потвърждава многократно и в Стария, и в Новия Завет. В католическата религия се намират логични описания на светци и други религиозни фигури, които са имали такива преживявания, а някои от тях са ги предизвиквали по свое желание. Дори и верни последователи на протестантството са докладвали за преживявания извън тялото по време на някаква форма на религиозен екстаз.

В Ориента познанието за Второто тяло дълго време е имало естествена и напълно възприета позиция за реалност. Отново то е цялостно учение само по себе си. Съществуват редица ъндърграундкниги и автори в ориенталската култура, потвърждаващи концепцията за Второто тяло, които са в разрез със сегашното научно познание. Твърде продължително такива личности са били пренебрегвани от материалистично настроеното общество, защото не могат да бъдат повторени в лаборатория.

В архивите на различни организации за психоанализи в САЩ и чужбина има стотици описания на анамнезата на преживявания извън тялото. Такива доклади могат да се открият най-малко отпреди сто години, а много повече се намират в различни описания от далечното минало. Те са на разположение на всеки, който желае да разкрие този феномен.

Всъщност всички тези описания са за случаи веднъж в живота, спонтанни. Обикновено те се появяват по време, когато човекът е или физически болен, или омаломощен, или по време на много силен емоционален стрес. Изглежда всичко е силно субективно, въпреки че голямото количество от тези описания са очевидни от само себе си. През нашия век са публикувани няколко доста впечатляващи колекции от такива преживявания и те изискват сериозно прочитане, ако някой е дълбоко заинтересуван от проблема. Всички притежават очевидната слабост — твърде описателни са и са изпълнени с предположения. Няма точни определения, базирани на директно изследване или експериментиране. Причини? Очевидно, не е извършвано солидно изследване.

В много редки случаи са правени записи на отделни хора, които преднамерено и по свое желание са предизвикали Второто състояние и са се движили в своето Второ тяло. Възможно е да са повече, но само два такива случая са останали в съвременната история. Ако други са извършвали този акт или го извършват сега, то те са запазили резултатите само за себе си.

Първият от тях е Оливър Фокс. Англичанин — много активен в изследванията и практикуването на паранормални явления. Публикувал е честни и подробни доклади за преживявания извън тялото и техниката за достигане до това състояние. Освен в ъндърграунда, той е получил твърде малко внимание, въпреки че се е опитал съвсем определено да постави своя опит в рамките на разбирането на своята епоха.

Вторият и най-известен бе Силван Мълдоун. Той публикува няколко книги по проблема в сътрудничество с Нибуорд Карингтън през периода 1938–1951 година. Мълдоун бе „проектантът“, а Карингтън бе последователният изследовател на психофеномените. Отново се чудя на всичко, което очевидно е било забравено. Днес книгите им биха били класика в областта, предлагайки интересни четива. При това са направени твърде малко или никакви емпирични тестове, които да предложат данни на сериозния, макар и обективен изследовател. Наскоро бе издадена книгата на някой си автор Яирам. (Жена? Може би Мария, обърнато наопаки?) Той (тя) също предлага няколко следи, но няма солидно продължение, което да се отнася за моя случай.

Забележителни опити в научното изследване и оценка бяха направени напоследък от някои неизвестни мъже. Например Хорнъл Харт, Нандор Фодор, Робърт Круукол и други с висока академична култура. Много от тях са относително освободени от изкривяващите фактори, присъстващи в голяма част от литературата на ъндърграунда. Всички те служат като доказателство на факта за съществуването на Второто тяло, но изваждат на показ малко или никакви конкретни данни на експериментално, нефилософско равнище. Отново, как би могъл някой да обсъжда опити, които всъщност не са се състояли?

Най-последователният проблем, срещащ се във връзка с ъндърграунда, бе да се предпазят аналитичните постижения от потапяне в мътното блато на теологическите теории и вярвания. Не много отдавна човек вярваше, че електричеството е Бог, преди това са били обожествявани слънцето, светлината и огънят. Нашите науки ни казаха, че тези идеи са смешни, и се опитаха да ни го покажат по пътя на опитите. Може би Второто тяло, действащо във Второто състояние, ще предизвика количествен скок към емпиричното доказателство за съществуването на Бог. Тогава повече няма да съществува ъндърграунд. Тайното психообщество снабди с много нови приятели, но и с малко полезни отговори на въпроси като какво правя аз сега? За мое удивление тези отговори се очакваха от мен.

Оказа се, че трябва да поема по единствения останал ми път. Стотици опити през всичките дванадесет години, продължаващи и сега, извадиха на показ заключения, които изглеждат неизбежни, макар и несвойствени за условията на обкръжаващата ме среда. В следващите редове тестът ще бъде ваш.

3. ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

През есента на 1964 година се проведе интересна среща една вечер в Лос Анджелис. Участваха около двадесет разнородни психиатри, психолози, главно учени, и моя милост. Тази вечер бе една награда за мен. Целта на срещата бе да се изследват с най-голяма точност и сериозно опитите и преживяванията, които са събрани в настоящата книга. След няколко часа на внимателни и подробни въпроси от страна на групата учени дойде и моят ред. Задах само два въпроса:

— Ако вие бяхте преминали през всичко, което преживях, какво бихте направили?

Мнението на мнозинството бе съвсем определено. Повече от две трети бяха убедени, че трябва да се положат всички усилия тези опити да продължат, за да хвърлят светлина и да разширят човешкото познание за самия себе си. Неколцина от учените полусериозно ме посъветваха да изтичам, а не да отида при най-близкия психиатър. (Никой от присъстващите не си предложи услугите.)

Вторият въпрос бе:

— Някой от вас сам би ли участвал в опити, които биха довели до създаването на такава необикновена дейност у самия него?

Тук моделът малко се промени. Около половината потвърдиха желанието си да участват. Странното е, че в тази група се включиха някои от най-скептично настроените по отношение истинността на преживяванията. Разбира се, това ми даде възможност да смушкам с лакът по-благоприятно настроените към продължителни опити. Когато дойде моментът за гмуркане в студените, непознати води, нека някой друг да го направи. И по много причини не обвинявам тези хора. Ако такава възможност ми се бе открила преди дванадесет години, съмнявам се, че щях да бъда доброволец.

Защо все пак групата си направи труда да се събере? От любопитство може би. Или заради очевидния материал, който вече бе

събран? Надявам се — второто. Предлагам ви някои от ключовите доклади от бележките, които възбудиха интереса им.

9 октомври 1958 г. Следобед

Отново се носех из въздуха с намерението да посетя д-р Бредшоу и съпругата му. Знаейки предварително, че д-р Бредшоу е настинал и е в леглото, мислех, че ще го посетя в спалнята му, а в тази стая никога не бях влизал. Ако успеех по-късно да я опиша, щях да документирам посещението си. Отново започна въртенето из въздуха и гмуркането в тунела. Този път се прибави и усещането от изкачване на хълм (къщата на д-р и г-жа Бредшоу е на около 7 км от офиса ми, на един хълм). Летях над дърветата, а над мен бе светлото небе. Само за миг (в небето?) видях фигура със закръглена човешка форма, изглеждаше облечена в роба и шлем на главата, седеше с ръцете в скута, може би с кръстосани крака като Буда, после избледня. Не зная значението на тази среща. Не след дълго изкачването на хълма стана трудно и имах чувството, че енергията ме напуска и няма да се справя.

Щом си помислих това, се случи нещо изумително. Усетих съвсем ясно как някой поставя ръка под всяка от мишниците ми и ме издига. Почувствах прилив на усилваща се мощ и се втурнах бързо нагоре по склона. Пристигнах у д-р и г-жа Бредшоу. Те бяха въвн от къщи и за момент се сконфузих, тъй като бях стигнал при тях, преди да вляза в къщата. Очаквах д-р Бредшоу да си е в леглото и не можех да си обясня защо е въвн от къщата. Облечен бе с лека връхна дреха и шапка, съпругата му бе с черно палто и изцяло в черни дрехи. Идваха срещу мен и аз спрях. Изглеждаха в добро настроение и минаха покрай мен, без да ме забележат, по посока към малка сграда, приличаща на гараж.

Летях наоколо пред очите им, махах с ръце, опитвайки се да привлека вниманието им безрезултатно. Тогава, без да си обръщам главата, чух д-р Бредшоу да ми казва: „Е, добре, виждам, че повече не се нуждаеш от помощ.“ Мислейки, че съм установил контакт, се втурнах към земята и се върнах в офиса си. Пъхнах се в моето тяло и отворих очи. Всичко бе точно така, както го бях оставил. Вибрациите все още бяха там, но чувствах, че за един ден ми е напълно достатъчно.

Важни последици: Същата вечер телефонирахме на д-р и г-жа Бредшоу. Не казах нищо повече, освен да ги попитам къде са били между четири и пет часа същия следобед. (жена ми, след като чу за посещението ми, категорично отхвърли възможността да се е случило. Не било възможно, защото д-р Бредшоу бил болен и на легло.) Задах този обикновен въпрос на г-жа Бредшоу. Тя потвърди, че някъде около четири и двадесет, и пет часа те са се разхождали от къщата към гаража. Тя е отивала до пощата, а д-р Бредшоу решил, че малко свеж въздух може би ще му е от полза. Облекли се и тръгнаха. Тя знаеше времето, защото го провери, сравнявайки с времето, когато са пристигнали в пощата. Станало е в пет без двадесет. Разстоянието от тяхната къща с кола е грубо петнадесет минути. Аз самият се върнах в офиса си, след посещението си у тях, приблизително в четири и двадесет и седем. Попитах ги с какво са били облечени. Г-жа Бредшоу потвърди, че е била облечена в черна широка пола и червен пуловер, а отгоре е носела черно палто. Д-р Бредшоу е бил облечен с палто в светъл цвят и лека шапка. Все пак те нито ме бяха „видели“, нито пък са усетили присъствието ми.

Д-р Бредшоу въобще не си спомни да ми е казал нещо. Най-важно от всичко бе, че очаквах да го заваря в леглото, но това не стана.

Твърде много бяха съвпаденията. Не бе от значение да доказвам това на когото и да е. Само на себе си. Този случай ми доказваше, наистина за първи път, че има нещо много повече от това, което официалната наука — и психология, и психиатрия позволява. Беше повече от умопомрачение, травма или халюцинация. А аз се нуждаех повече от всеки друг от някаква форма на доказателство, сигурен съм. Това беше проста и обикновена, но забравима случка.

При това посещение при д-р Бредшоу и съпругата му времето на визитата съвпада с физическото събитие. Факторът на халюцинацията от самовнушение е негативен. Очаквах да видя д-р Бредшоу в леглото у тях, но не успях, и бях объркан от несъвпадението. Ето идентичните описания с условията на действителните събития:

1. Местонахождение на д-р Бредшоу и съпругата му.
2. Относително положение на двамата един спрямо друг.
3. Действията им.
4. Облеклото им.

Възможност за несъзнателно предварително познание, поради по-предишно наблюдение на горните обстоятелства:

1. Отрицателно — нямах информация за промяна в плановете им, нито пък за навиците им да посещават пощенската станция и по кое време става това.

2. Неопределени, най-малкото не съм забелязал кой върви пръв, когато съм бил в съзнание.

3. Отрицателни, предварително не съм знаел за ходенето им до гаража по такъв начин.

4. Неопределени. Може би съм ги виждал в подобни дрехи, но очаквах да видя само единия от тях (д-р Бредшоу) с пижама.

3 май 1959 г. Сутрин

Хотел в Уошингтън-Салем: Станах рано и отидох да закуся в седем и половина. Върнах се в стаята си около осем и половина, и легнах. Щом се отпуснах, започнаха вибрациите, а после и чувството за движение. Малко след това спрях и първото нещо, което видях, бе момче, което ходеше и си подхвърляше баскетболна топка във въздуха, а после я улавяше. Бърза промяна и видях мъж, който се опитваше да сложи нещо на задната седалка на колата, дълга лимузина. Нещото представляваше трмаво устройство, което аз оприличих на малка количка с колела и електромотор. Мъжът извиваше и обръщаше устройството, и накрая успя да го вкара на задната седалка на колата и затръшна вратата. Друга бърза промяна и се намерих до една маса. Имаше седящи хора около масата и тя бе покрита със съдове. Един човек раздаваше нещо като карти, но с размери, доста по-големи от тези на обикновените карти за игра, на другите хора около масата. Стори ми се странно да се играят карти на маса, така отрупана със съдове, и се зачудих от големината и белотата на картите. Друга бърза промяна и вече летях над улиците на град, на височина около сто и петдесет метра, и търсех „дом“. Тогава забелязах кулата за радиопредаване и се сетих, че мотелът бе близо до тази кула. Почти веднага се намерих в тялото си. Седнах в леглото и се огледах. Всичко изглеждаше нормално.

Важни последици: Същата вечер посетих едни приятели — г-н и г-жа Егню Бансън, в дома им. Те отчасти бяха запознати с моите

„дейности“. Хрумна ми внезапно, че сутрешната случка имаше нещо общо с тях. Попитах за сина им и те го повикаха в стаята и го попитаха какво е правил тази сутрин между осем и половина и девет часа. Отговори, че е отивал на училище. Попитан по-подробно да разкаже какво точно е правил, докато е отивал към училището, той отговори, че е подхвърлял във въздуха баскетболната си топка и я е хващал. (Независимо че го познавах добре, аз не знаех, че момчето се интересува от баскетбол, макар че това би могло и да се предположи.) След това реших да поговоря за товаренето на колата. Г-н Бансън бе изумен, както ми каза самият той, точно по същото време е натоварвал генератор „Ван де Граф“ на задната седалка на колата си. Генераторът бил огромно, трмаво устройство с колела, електромотор и поставка. Той ми показва устройството. (Странно бе да се види нещо физически, след като си го наблюдавал само от Второто тяло.) След това им разказах за масата и огромните бели карти. Жена му се развълнува от последното. Изглежда че за пръв път от две години, защото всички те се бяха събудили късно, тя бе донесла сутрешната поща на масата по време на закуска и им раздаваше писмата, разпределяйки пощата. Големи бели карти за игра! Те бяха много възбудени от този случай и съм сигурен, че не ми се подиграваха.

При това сутрешно посещение у г-н Бансън и семейството му времето на визитата съвпада с действителните събития. Халюцинациите, причинени от самовнушение, не биха могли да се случат. Не съм имал съзнателно намерение да посетя семейство Бансън, макар че подсъзнателни причини са възможни.

Идентични описания с условия на действителните събития:

1. Синът, вървящ по улицата, подхвърляйки си топка във въздуха.
2. Г-н Бансън при колата.
3. Действията на г-н Бансън до колата.
4. Устройството, което той има при колата.
5. Действията на г-жа Бансън на масата, раздаването на „картите“.
6. Размер на картите и белият им цвят.
7. Съдовете на масата.

Възможности за несъзнателно предварително познание чрез по-придишни наблюдения на горното:

1. Отрицателно, не съм знаел за интереса на сина към баскетбола, както и не съм имал съзнание за основните му интереси.

2. Отрицателни, не съм знаел предварително за сутрешната дейност на г-н Бансън при колата, а описаните действия не са част от обикновените му дневни дейности.

3. Отрицателни, както бе отбелязано, такива действия не са рутинни, тоест товаренето на колата не се прави всяка сутрин по правило. В такъв случай те не биха могли да са част от предварително наблюдаван шаблонен навик на г-н Бансън.

4. Неопределени, възможно е да съм виждал и по-рано устройството, но не и на отбелязаното място.

5. Отрицателни, не са част от предварително видяно, което съм си спомнил, тъй като г-жа Бансън не е имала навика да действа по този начин. Разпределянето на сутрешната поща върху масата за хранене е необикновено събитие.

6. Отрицателни, според току-що споменатите причини. Към липсата на такъв навик да се сортира пощата на масата за хранене може да се прибави и липсата на каквото и да е тълкуване на действието само по себе си.

7. Неопределени, предварително наблюдение би могло да се прибави в този случай по отношение на семейство Бансън, тъй като писателят е закусвал там няколко пъти.

10 декември 1960 г. Нощ

Трябва да разкажа случая съвсем подробно, защото резултатите бяха противоположни на очакванията ми. В опитите си да получим отговори където и да е, успяхме да се свържем с г-жа М., която в най-общ смисъл притежаваше силата на медиум. Имах и все още продължавам да имам най-добро мнение за нея като личност — много мила и общителна. Независимо от това, след двете „бдения“, в които взехме участие, аз си тръгнах с определеното убеждение, че г-жа М., макар и много искрена, разиграваше някаква форма на раздвоение на личността, когато изпаднаше в транс. „Силите“, които обсебваха тялото ѝ и говореха чрез нейните гласни струни, за мен бяха ни повече, ни по-малко проява на това. Не мислех, разбира се, че г-жа М. умишлено създава тази илюзия, но то ставаше като резултат от самовъзбуденото

хипнотично състояние и тя наистина нямаше понятие за случващото се. Сигурен бях, че г-жа М. по никакъв начин не се опитва да „симулира“. Тя не бе и не е такъв тип човек.

У мен остана съмнение, защото, когато зададох на нейните „водачи“ (силите, които я направляваха — починалия ѝ съпруг и един американски индианец) определени въпроси и те заговориха чрез нея, получих уклончиви отговори. Най-доброто, до което се добрах, бе: „Ще разкриете интересуващото ви чрез вашите собствени източници.“ За мен стана ясно, че така ме лишават от отговор, който може да бъде получен по друг начин. Важно е да споделя, че изразих крайния си скептицизъм по отношение на г-жа М. и нейните водачи. Р.Г. — приятел на г-жа М., предложи да се опитам да „посетя“ един сеанс на г-жа М., който щеше да се проведе в един нюйоркски апартамент в петък през нощта (миналата нощ). Съгласих се отчасти, защото наистина не бях сигурен, че бе възможно. Честно казано, в петък през нощта срещата се изплъзна от съзнанието ми (най-малкото, доста е любопитно).

И ето какво се случи. След една нормална вечер вкъщи съпругата ми и аз си легнахме около единайсет и половина. Жена ми заспа почти веднага или поне аз останах с такова впечатление от нейното равно и дълбоко дишане. Както си лежах, очевидно съвсем отпуснат и може би полузаспал, изведнъж почувствах студенина и космите по врата ми настръхнаха. Огледах се в полутъмната стая, изплашен, макар и крайно очарован. Не знаех какво очаквам, но до вратата, водеща към хола, стоеше бяла фигура, приличаща на дух. Наистина приличаше на традиционната фигура на дух — около 1,83 метра висока, както си стоеше там, облечена с широка, свободно падаща материя, като хартия, драпирана от главата до пода. Едната ръка опипваше дръжката на страничната каса на вратата.

Бях крайно изплашен и не можех да свържа фигурата с нищо, което бях направил. В момента, в който тя започна да се движи към мен, аз се свих и в същото време почувствах, че трябва да видя какво ще стане. Почти веднага две ръце затвориха очите ми, така че не можех да видя нищо. Независимо от страха си, дърпах ръцете, докато накрая фигурата, приличаща на дух, се настани до леглото ми, на около тридесет сантиметра от мен. След това някой подхвана горната част на ръцете ми съвсем внимателно и аз започнах да се изхлузвам от

леглото. Успокоих се, защото очевидно каквото и да бе това, то бе приятелски настроено. Престанах да се боря и съпротивявам.

Веднага почувствах, че се движа и ние (вече разбрах, че бяха двама, по един от всяка страна) изведнъж се оказахме над малка стая и като че ли я наблюдавахме от тавана. Долу в стаята имаше четири жени. Погледнах съществата от двете ми страни. Едното бе рус мъж, другото — тъмнокос, почти ориенталски тип. И двамата изглеждаха съвсем млади, в началото на двадесетте си години. Те ми се усмихваха.

Казах им, че трябва да извинят поведението ми, тъй като не бях сигурен какво правя. След това литнах към единственото празно място и седнах на стола. Висока, огромна жена с тъмен костюм седеше срещу мен. Жена в нещо като бяла роба до глезените заемаше мястото до мен. Другите две бяха неясни. Женски глас попита дали ще си спомня, че съм бил там, и аз я уверих, че със сигурност ще го направя. Друга жена каза нещо за рак, но това бе всичко, което успях да доловя.

После една от жените (тази в тъмния костюм) се приближи и се настани върху страничната облегалка на стола ми и се отпусна точно върху мен! Не почувствах теглото ѝ, но по някаква причина тя стана изведнъж. Избухна смях, но мозъкът ми бе зает с други неща. Очевидно контактът с жената, която седна върху мен, промени нещата. Точно в този момент чух мъжки глас да казва: „Мисля, че той бе навън достатъчно дълго, по-добре да го върнем.“

Раздвоих се от желанието да си отида и да остана, но не спорих. Почти внезапно си легнах обратно в леглото и това бе всичко. Жена ми е била будна през цялото време. Тя твърдеше, че последователно съм пъшкал, скимтял и стенел, и сякаш почти не съм дишал. Друго освен това тя нито бе видяла, нито пък чула. Само дето нашата котка, заспала в стаята, се събудила и била разтревожена. Убеден съм, че и аз бих се тревожил, ако трябваше да преживея всичко това.

„Срещата“ очевидно изискваше проверка и за това телефонирах на Р. Г. Така открих няколко неща. Първо — имало е четири жени на сеанса. По мое настояване те отново се събраха в същия апартамент (много малка стая), носейки същото облекло. Жената с тъмния костюм бе с идентична конструкция на видяното от мен и тя непредпазливо „седна“ на стола, запазен за мен. Това се бе случило късно вечерта, след единадесет и половина, когато вече сеансът отдавна е бил свършил и четирите са седели около масата и са разговаряли. Високата

жена скочи от „моя“ стол, когато останалите извикаха „Не сядай върху Боб!“ Разсмяха се на шегата. Една от другите жени бе носила дълга домашна бяла дреха. Думите, отнасящи се до това дали ще си спомня случая, не бяха произнесени на глас (отново тази свръхмисловна комуникация?). Но една от жените твърдеше, че работи в „Кенсър Мемориал Хоспитал“ (Болница за ракови заболявания) и на другия ден. Бях срещал другите две жени и преди, — г-жа М. и Р. Г., но двете, описани тук, ми бяха непознати тогава. Четирите жени, облеклото на двете, конструкцията на едната, сядането на стол, сядането върху мен и скачането от стола, смехът, малката стая, споменаването на думата „рак“ — това бяха твърде много съвпадения дори за мен и извън способността ми да халюцинирам толкова вярно. Убеден съм.

Но двамата мъже... Дали наистина г-жа М. се свързва с починалия си съпруг и някакъв индианец? Не зная нищо повече, освен че е бил рус! Трябва да съм по-малко скептичен и с по-широки възгледи по отношение на г-жа М.

При посещението в апартамента времето съвпада с физическото събитие. Самовнушителната халюцинация, неопределена като идея за пътуване, може да е била запомнена несъзнателно, въпреки че съзнателно такъв опит не е бил правен. Идентични описания с условията на действителните събития:

1. Размер на стаята.
2. Брой на присъстващите жени — четири.
3. Празен стол.
4. Облекло на двете жени.
5. Споменаването на „рак“.
6. Хрумване на жената, седяща в стола.
7. Смях от страна на групата.

Възможности за подсъзнателно предварително знание посредством по-ранно наблюдение на горното:

1. Отрицателна. Не съм посещавал апартамента преди, нито съм притежавал предварително описание.

2. Неопределени. Р. Г. можеше да разкрие, че са поканени да присъстват много хора.

3. Отрицателна. Идеята за празния стол е хрумнала на групата едва същата вечер.

4. Отрицателна. Никога не съм срещал жените, нито пък съм разглеждал облеклото им.

5. Отрицателна. По гореспоменатите причини. Не бих могъл да зная нещо за непознати жени, още по-малко за работата на едната в ракова болница.

6. Отрицателна. Действието не бе планирано.

7. Отрицателна. Реакцията на другите бе спонтанна.

15 август 1963 г. Следобед

Успешен опит след дълга почивка! Р. У., делова жена, която познавам доста добре от дългогодишна съвместна работа, и близка приятелка, запозната с „дейността“ ми (но все още някак скептично настроена и въпреки особеното ѝ нежелание да участва), бе извън града през седмицата. Прекарваше отпуска си на крайбрежието на Ню Джърси. Други подробности около нейния престой не знаех. Нито пък ѝ съобщих за планирания от мен опит, просто защото не бях мислил за това до днес (събота). Този следобед си легнах, за да подновя експериментирането, и реших, че ще направя голямо усилие „да посетя“ Р. У. там, където беше. (Първо правило на моя случай винаги бе, че най-големи са успехите ми, когато посещавам добре познати ми хора и тази възможност не ми се удава много често.) Около три часа следобед си легнах в спалнята, използвайки метода за релаксация. (Почувствах горещината (много силни вибрации) и тогава започнах усилено да концентрирам мисълта си върху желанието „да отида“ при Р. У.

Появи се познатото усещане за движение през лека синя мъглявина и тогава попаднах в нещо като кухня. Р. У. бе седнала вдясно на стол. В ръката си държеше чаша. Гледаше към лявата ми страна, където две момичета (на около седемнадесет — осемнадесет години, едната блондинка, а другата брюнетка) също седяха — всяка с чаша в ръка, пиейки нещо. И трите си говореха, но не можех да чуя какво казваха.

Първо застанах точно пред двете момичета, но не успях да привлека вниманието им. После се обърнах към Р. У. и я попитах дали знае, че съм там.

— О, да, зная, че си тук — отговори тя (наум, или по метода на свръхсъзнателната комуникация, тъй като все още участваше в устния разговор с двете момичета).

Попитах дали е сигурна, че ще си спомни за моето пребиваване там.

— Да, определено ще си спомня — каза Р. У., участвайки едновременно в устния разговор.

Исках да бъда сигурен, че тя наистина ще си спомни, за това продължих да я притеснявам.

— О, няма нужда да го правиш, ще си спомня — каза Р. У. припряно.

Настоявах, че трябва да съм сигурен, и затова приближих и я оципах съвсем нежно, както си мислех. Оципах я отстрани над бедрото, точно под гръдния кош. Тя доста силно извика „Ох“, а аз се отдръпнах назад, защото бях малко изненадан. Наистина не очаквах, че ще мога в действителност да я оципя. Доволен, че все пак успях да направя някакво впечатление, обърнах се и напуснах. Помислих си за материалното и се върнах почти мигновено. Станах (физически!) и отидох при пишещата машина, където съм и сега. Р. У. няма да се върне преди понеделник и тогава ще определя дали съм осъществил контакт или е бил друг неопределим пропуск. Време на завръщане — три и тридесет и пет.

Важна последица: Беше вторник, след съботата на опита. Р. У. се върна вчера на работа. Попитах я какво е правила в събота следобед между три и четири часа. Знаейки причината за моя въпрос, тя каза, че трябва да си помисли за това и ще ме уведоми във вторник (днес). И ето какво ми разказа днес:

В събота между три и четири часа е бил единственият промеждутък от време, когато не е имало тълпи от хора в крайморския ѝ котедж, където е прекарала отпуска си. За пръв път е била сама с племенницата си (тъмнокоса, около осемнадесетгодишна) и приятелка на племенницата (горе-долу на същата възраст, блондинка). Намирали са се в кухненската част на котеджа от около три и петнадесет до четири часа — тя е пийвала нещо леко, а момичетата — кока-кола. Не са правили нищо друго, освен да седят и си приказват.

Попитах Р. У. дали не си спомня и нещо друго, и отговорът ѝ бе „Не“. Разпитах я по-настойчиво, но тя не си спомни нищо друго.

Накрая, загубил търпение, я попитах дали не си спомня за ощипване. По лицето ѝ премина голямо удивление.

— Ти ли беше това? — Погледна ме втренчено за момент, после отиде в по-уединената част на офиса ми, обърна се и леко повдигна крайчето на пуловера си, там, където се съединяваше с блузата ѝ, от лявата страна на тялото ѝ. Имаше два кафявосини белега точно на мястото, където я бях ощипал.

— Седях си и си приказвахме с момичетата — каза Р. У., — когато изведнъж почувствах това ужасно ощипване. Подскочих почти трийсет сантиметра. Помислих, че зет ми се е върнал и се е промъкнал незабелязано зад мен. Обърнах се, но наоколо нямаше никой. Въобще не съм си и помислила, че си ти! Заболя ме!

Извиних се, че съм я ощипал толкова силно, и тя изтръгна от мен обещание, че ако отново правя такова нещо, ще опитам друго, вместо да я щипя толкова силно.

В този епизод времето съвпада с истинското събитие. Халюцинация под въздействие на самовнушение — неопределена, докато стремеж по мое желание би могъл да се предположи. Също и предварително познание на мястото, където се намира Р. У. изобщо по това време. Идентични описания заедно с условията на действителните събития:

1. Местоположение (по-скоро вътре, отколкото вън).
2. Брой на присъстващите хора.
3. Описание на момичетата.
4. Действия на присъстващите хора.
5. Признание за ощипването.
6. Материални белези от ощипването.

Възможност за подсъзнателно предварително познание чрез предишни наблюдения на горното:

1. Отрицателна. Предварителното познание предполага дейност навън от къщи, на брега на морето, а не въщи.

2. Отрицателна. Предварителното познание би допуснало възрастни хора на групи, тъй като Р. У. бе посетена от сестра си и зет си.

3. Отрицателно-неопределена. Възможно е да имам от Р. У. предварително познание за племенницата и цвета на косата ѝ.

Невъзможно е обаче предварително познание на приятелката на племенницата, както и на цвета на косата и възрастта ѝ.

4. Отрицателна. Не бих могъл да имам предварително познание за несъществуващ обичай точно за този момент от деня.

5. Отрицателна. Р. У. не е знаела предварително за експеримента ми, защото по-рано такъв опит не е бил правен, нито пък експериментаторът е имал навик да щипе Р. У.

6. Отрицателна. Няма начин Р. У. да узнае къде ще се появят белезите от ощипването, за да съвпадат с указаното от мен място.

Има и допълнителни доказателствени описания, някои от които бяха включени в други глави на книгата, където биха могли да помогнат за илюстриране на определени сфери от „теорията и практиката“. Един или два са опитани и при лабораторни условия.

Случаите може и да бяха прости и маловажни от само себе си, но като дребни парченца от мозайка те бяха съществени. Пораждащата се следа към проблясъците на цялото бяха станали действителни и приемливи за мен само чрез включването на стотици такива откъси от доказателства. Вероятно и за вас ще бъде така.

4. ТУК И СЕГА

Един от най-обичайните въпроси, задавани по време на всяко обсъждане на Второто тяло и Второто състояние, е: „Къде отиваш?“ При оценката на всички опити се появиха, както изглежда, три обстановки за Второто състояние. Първата бе определена като Място I, по липсата на по-добро наименование. По-подходящо би могло да се нарече „Тук Сега“.

Място I е най-правдоподобно. Състои се от хора и места, които наистина съществуват в материалния свят, добре известен във всеки момент от опита. Това е светът, който ни се представя посредством нашите физически сетива, за които повечето от нас са напълно убедени, че съществуват. Посещенията в Място I, извършвани с Второто тяло, няма да съдържат странни същества, случки или места. Не съвсем близки, може би, но не и странни и непознати. В противен случай възприятието е изопачено.

Дотук това е единственият убедителен резултат, доказуем с помощта на стандартните методи на потвърждение на случилото се, докато се разхождам наоколо посредством Второто тяло в Място I. Всички експерименти от Глава 3 са направени в Място I. Въпреки че и те, и други от тази категория са, за съжаление, твърде малко в сравнение с всички записани опити. На пръв поглед изглежда съвсем просто. Излизаш от материалното, вмъкваш се във второто и после отиваш на посещение при Джордж. Установяваш контакт с него и пак се връщаш в материалното си тяло, като описваш случилото се. Нищо работа.

Де да беше толкова просто! Въпреки че съществуващите фактори, които го правят трудно, са познаваеми. Оpozнаването на проблема предполага евентуално решение по един или друг начин. Вероятно така и ще стане в тази област.

Нека първо разгледаме факторите по посока на идентифицирането. Представете си например, че сте в пълно съзнание и в материалното си тяло. В състояние сте да се реете из въздуха,

вместо да ходите по земята или да се возите в лека кола. Откривате тази си способност и решавате да прелетите до дома на Джордж, за да покажете как действа. Домът или лабораторията ви са извън пределите на огромен град. Джордж живее в предградие на другия край на града.

Един слънчев следобед решавате да започнете. Естествено, издигате се високо във въздуха, така че да се предпазите от сблъсък с дърветата и сградите. Може би все пак няма да се издигнете твърде високо. Искате ви се да можете да разпознавате забележителностите под вас, които вероятно ще бъде трудно да видите от хиляда и петстотин метра височина. По тази причина летите ниско — 30 метра над земята. Сега в коя посока да тръгнете? Търсите познати места. Точно в този момент си давате сметка, че имате проблем. Не можете да се ориентирате за посоката, в която се намира къщата на Джордж. Няма компас. Безстрашно решавате да пресечете през града, като използвате за ориентир познати сгради и улици. Минавали сте по маршрута много пъти и би трябвало да намерите пътя твърде лесно.

Започвате да летите над къщи и улици, и почти веднага се обърквате. Познатото изведнъж е станало непознато. Поглеждате назад и трудно намирате собствената си къща, дори и от близко разстояние. Минава малко време, докато си дадете сметка защо е така. Били сте свързани със земята и цялостната позиция, от която сте гледали наоколо, е била от равнище, по-малко от метър и осемдесет. През по-голяма част от времето ние по навик гледаме или право напред, или надолу. Само понякога поглеждаме нагоре, когато нещо привлече вниманието ни. Дори и при такова поглеждане нагоре ъгълът на погледа няма нищо общо с гледането надолу от тридесет метра. Колко време ще ви бъде необходимо, за да познаете собствената си къща, ако ви бъде показана снимка, направена точно над главата? Същото се отнася и за всички „познати“ неща, които ни заобикалят, улици, сгради, градове и хора.

Вие може и да отидете в дома на Джордж, но това ще ви отнеме много време. Може и да не познаете къщата от разстояние петнайсет метра, защото знаете само как изглежда фасадата, а пристигате откъм задната ѝ страна. Това не е недостатък, характерен само за вас. Дори пилотите на самолети, ако си отклонят вниманието само за момент, се загубват на разстояние три километра от летището, когато летят ниско

в съвсем ясен ден. За миг всичко долу е напълно непознато. Само навигационните устройства могат да помогнат за бързото ориентиране.

Не е трудно да се види как проблемът може да се реши, когато приятелят ви Джордж живее в друг, отдалечен град, който вие никога не сте посещавали, нито пък сте виждали снимки на къщата. Разбира се, ако той изрисува едно голямо флуоресциращо „X“ на покрива, което свети с мощност десет милиона свещи, с подобни знаци по улиците и магистралите, по които ще минете, вие ще се справите успешно.

Сега нека направим същото пътешествие, но с Второто тяло, и да го изучим, като го сравняваме. Отново сте се издигнали на 30 метра и се реете във въздуха, този път без физическо тяло. Денят е светъл и слънчев, но „видимостта“ е някак нарушена. Все още не сте напълно свикнал с техниката за това „как“ виждате. В резултат зрението ви е изкривено по един или друг начин. Намирате пътя от дома си до къщата на Джордж много по-бавно, отколкото ако бяхте в материалното си тяло. Би бил същият бавен процес, но при по-лоши зрителни условия.

Има и по-добър и бърз начин. За щастие, изглежда, че е изграден в сетивата, показващи посоката, ако е необходимо усъвършенстване на употребата им. Уловката е в „ако“. Както бе отбелязано някъде, вие „мислите“ за личността в края на местоназначението. Никога за мястото, но за човека и използвате установения метод. Само за няколко минути сте там. Можете да разглеждате земната повърхност под вас, ако пожелаете. Смуцаващо е донякъде, че когато се втурнете с главата напред срещу сграда или дърво, успявате да преминете през тях. С цел да се предпазите от такива травми, забравете за зрението по време на пътуването. Никога не можете изцяло да преодолеете регулирането на материалното тяло — усещането, че тези неща са твърди. Най-малкото — аз не можах. Все още, когато излизам, имам склонност да се движа по посока на вратата, само за да установя, че ръката на Второто тяло преминава през ключалката. Раздразнен от себе си, след това се гмуркам през стената с по-голямо желание, отколкото през вратата, за да подсиля чувството за способностите на Второто тяло.

Във връзка с този удобен носталгичен инстинкт, който не се влияе от разстоянието, вие ще се сблъскате със следващ проблем — автоматичната навигационна система е съвсем прецизна. Тя си

действия, независимо за кого или за какво си мислите. Нека една слаба, разсейваща мисъл се появи доминантно само за микросекунда и вашият курс ще бъде разстроен. Ако прибавите и факта, че съзнателното ви решение може да е в конфликт с надсъзнателното, например за посоката, ще разберете защо толкова много опити за възпроизвеждането на Място I са завършили с неуспех. Това понякога кара човек да се замисли как все пак са се получили такива резултати, след като трудностите са отчетени.

Само като експеримент, опитайте се да се концентрирате за минута върху едно обикновено действие или случка, или нещо, което емоционално и интелектуално ви „отблъсква“ (надсъзнанието, изразяващо желанието си), без да се натрапва каквато и да е мисъл, нямаща връзка с горното. Както ще откриете, необходимо е нещо повече от тренировка.

Ето няколко примера, взети от записките ми, за неправилно адресиране, причинено от прекъсващи мисли:

12 април 1963 г. Следобед

Температура 40° по Фаренхайт, ниска влажност, високо барометрично налягане. Използвана е техниката на броенето. Когато преброих до тридесет и едно, почувствах горещина. Освободих се лесно, като възнамерявах да посетя приятел. Приложих метода на протягането. Стори ми се, че пътувам необикновено за разстояние от пет километра... Тогава спрях. Огледах се къде съм и открих, че стоя на ръба на покрива на една двуетажна къща. Под мен изглежда бе задният ѝ двор. Една жена работеше на двора с метла в ръка. Когато я погледнах, тя се обърна, за да се прибере в къщата. Точно преди да влезе, нещо я накара да погледне в посоката, където стоях аз. Тя се стресна и офейка в къщата, затръшвайки вратата. Почувствах, че трябва да напусна, разтревожен, че изплаших жената. Използвах сигнала за връщане чрез физическо движение и се върнах лесно, вмъквайки се в материалното без трудности. Времето на отсъствие бе седем минути и десет секунди.

Коментар: Чудя се какво ли видя тя да стои върху стрехата? Също, защо тази посока? Очевидно концентрацията ми е била отново провалена.

29 юни 1960 г. Късна вечер

Температура 70°F, влажност — средна, барометрично налягане — също около средното, физически уморен. Бушуващите страсти се появиха в Точка на задържане, преди заспиване, при изпълнение на заплануваното посещение у д-р Андийа Пухарич някъде в Калифорния. За кратко се движех на сляпо, после спрях. Четирима души бяха насядали около маса, трима мъже и момче на около единадесет години. Очевидно не бе д-р Пухарич, освен ако не бе необикновена ситуация. Попитах ги къде се намираха, къде бе това място, град или щат. Въпросът ми остана без отговор. Почувствах безпокойство и предпазливост от тяхна страна. Попитах отново. Момчето се обърна и вероятно щеше да отговори, когато един от мъжете извика: „Не му казвай!“ Ясно бе, че по някаква причина са изплашени от мен. Извиних се за проявеното безпокойство и обясних, че все още съм новак по отношение на нематериалното. Обърнах се и напуснах, защото не желяех да им причинявам неудобство. Върнах се към материалното без да преживея нищо. Продължителност на отсъствието — осемнадесет минути.

Коментар: Никаква връзка с дейността на д-р Пухарич по същото време, както той ми разказа. Отново неправилна посока, без да е възможно определянето ѝ. Защо присъствието ми предизвика такива страхове?

Тази неспособност да контролирам посоката бе и остава главната пречка пред възпроизвеждането на последователност и повторемост. Резултатите от тези опити доведоха до много смущения, сходни с горните, а твърде много следваха подобен шаблон. Ето такъв случай, който даде доказателствени данни, въпреки че включените хора не знаеха и не знаят за своето участие.

17 ноември 1962 г. Сутрин

Температура 40°F, средна влажност, барометрично налягане — под средното, физически отпочинал. Започнах броенето за релаксация, използвах модела на мозъчния сексуален център заедно с дишане през уста, за да възпроизведа състоянието. За да изляза от тялото, използвах

и обелването, сякаш външният пласт на материалното е бил отстранен, почувствах се свободен и започнах да летя из стаята. Планът ми бе да посетя Ендрю Бансън. Началото на пътуването бе бавно, за да мога да разгледам околностите, доколкото е възможно. Преминах бавно през западната стена, усещайки фрактурата на всеки слой от материята на стената. Преминах в друга стая, обзаведена като всекидневна, после в трета — отново всекидневна. Нямаше никой. Скоростта стана по-бърза. Не се виждаше нищо, освен сивочерна мъгла. Все още концентриран върху г-н Бансън, накрая спрях. Намерих се в стая с нормални размери, спалня с трима души в нея. Вдясно имаше огромно легло и в него лежаха двама възрастни. До леглото отляво седеше малко момиче, на около пет-шест години. Момиченцето погледна право към мен и каза възбудено: „Знам какво си ти!“

Обърнах се към нея толкова топло и нежно, колкото ми бе възможно, така че да не я изплаша, и казах: „Наистина ли знаеш? Отлично! И какво съм аз?“ Тя въобще не бе изплашена, когато отговори: „Ти си астрален образ!“ (Може и да е употребила друг израз, например „дух“, но определено бе неразбираем за нея по какъвто и да е начин.) Попитах я къде живее и коя година е в момента, но тя не можа да ми даде отговор и затова се обърнах към двамата в леглото. Опитах се да бъда внимателен, за да ги предпазя от уплаха, но бе очевидно, че те вече са стреснати. Попитах ги коя е годината, но те сякаш не разбраха (няма знание за времето в надсъзнателното?). Концентрирах се върху мъжа и го питах за името му и къде живее. Отговори нервно. Махнах се, защото тревогата му нарасна. Погледнах през прозореца, за да разпозная областта. Навън се виждаше малък покрив, като козирка на покрита тераса. Отдолу бе улица с много дървета и затревени площи в средата. До бордюра бе паркирана кола, тъмна лимузина.

Усетих нужда да се върна към материалното и попитах тримата дали искат да ме видят как „се махам“. Малкото момиче имаше голямо желание, двамата възрастни изглеждаха облекчени. Използвах техниката на протягането, изстрелях се през тавана и без проблеми се върнах към материалното. Причина за обратното връщане във физическото тяло: сухо гърло поради дишане през устата. Време на отсъствие — около четиридесет и две минути.

Коментар: Чрез проверка по телефона установих местоположението на това семейство на адреса, който мъжът ми даде. Ще бъде ли правилно да ги посетя физически под някакъв претекст?

Става ясно, че за по-солидно потвърждаване на дейността на Второто тяло в Място I ще се изисква по-обширно и организирано усилие. Една тема и няколко подбрани учени и психиатри не са достатъчни. Също трябва да се отбележи, че на този етап на контрол неочаквани посещения при неподготвени хора не могат нищо да сторят. Може би ще се спечели повече, ако такива хора бъдат разпитани за това какво са видели и почувствали по време на чуждата поява без покана. Трудността идва при определяне местонахождението на тези хора. Горният случай е едно изключение за получаване на достатъчно данни при идентифицирането на посетеното място.

Интересно е също, когато е възможно да се определят противоречията в наблюдението на дейността в Място I, докато действа Второто състояние. Освен в необикновените случаи, „най-визуалното“ предаване регистрира в нюансите от черно до бяло. Това изглежда е вярно при всякакви условия на осветяване. Въпреки че силна светлина, отразена от тъмната мъжка коса, създава чувството, че мъжът е повече рус, отколкото тъмен.

5 май 1961 г.

Температура 60°F, висока влажност, барометрично налягане — средно, физическо състояние — неутрално. След вечеря, ранна нощ. Планирано посещение при д-р Пухарич, използвана техника — дишане с челюстта за релаксация. Достигнато състояние на вибрации след някои трудности чрез техниката протягане на 90°. Приложено обикновено издигане наум и концентрирано съзнателно желание да посетя д-р Пухарич. След кратко пътуване спрях в стая. Имаше дълга, тясна маса с няколко стола и лавици за книги. Един мъж седеше на масата и пишеше нещо на хартия. Приличаше на д-р Пухарич, но бе по-светъл или рус. Поздравих го, а той погледна нагоре и се усмихна. Заяви, че трябва да отдели повече време за нашия проект, извинявайки се за небрежността си. Казах, че разбирам. После почувствах, че не ми е лесно да се върна към материалното, и обясних, че трябва да напусна. Потвърди, че си дава сметка за нуждата ми да бъда по-

предпазлив. Обърнах се и бързо се устремих към материалното. Прибрах се без всякакви трудности. Кръвообращението на дясната ми ръка бе затруднено от скованото лежане върху нея, което бе очевидната причина за обратното връщане.

Коментар: При проверката с д-р Пухарич мястото се оказа правилно познато. Същото се отнася и за действията, но той не помнеше нищо за това мое посещение. Силна светлина отгоре може би е причинила мисълта за „блондин“.

Случилото се също илюстрира проблема с комуникацията. Д-р Пухарич, съвсем буден и уведомен за специфичните опити да го „посетя“, не може съзнателно да си спомни за такава среща. Всички други фактори бяха старателно проверени, с изключение на „разговора“, който вече ви предадох. Такова нещо се случваше толкова често, че стана източник на много дискусии. Първоначално предположиха, че си измислям тези разговори. Изглеждаше възможно, че правейки така, аз просто извиквах знанията си за човека, когото посещавах — на подсъзнателно равнище, — за да създам тези „автентични“ разговори. Тази теория бе изоставена, когато множество такива връзки предоставиха данни, известни единствено на втората страна.

Друга трудност при пътуванията из Място I е факторът време. За неудобство най-подходящите периоди за дълбока релаксация, така необходима при възпроизвеждането на Второто състояние, се случват късно през нощта. Съвсем естествено е по тази причина да се възползвам от такива случаи, когато е възможно. Изисква се по-малко усилие и отделянето е малко по-бързо. Все пак физиологичните и психологичните условия, помагащи да се достигне състоянието, са непредсказуеми и не напълно изучени. Тази несъгласуваност причини множество случаи, когато експериментирането за чисто доказателствени данни завършваше с провал. Човекът, който щеше да бъде посетен, не извършваше никакво друго действие, освен да лежи в леглото, сякаш е заспал, според описанията. Повечето хора представят това „действие“ всяка нощ.

Нещо подобно, опитите за потвърждаване през тези часове на деня, когато грееше слънцето, допринесоха за усложненията. Без обещание за „връзка“ в точен час или минута повечето участници си вършеха нормалната работа. Така, когато такива „визити“ се

извършваха, не беше правило те да бъдат заварвани да извършват някаква съвсем обикновена или пък крайно неочаквана за тях дейност. Като резултат малките, незначителни действия, наблюдавани по време на визитите, когато имаше нужда от потвърждение, не се превръщаха в нищо повече от мъгляв спомен на хората, с които е станала „връзката“. Притежаваме голяма склонност да забравяме подробностите около рутинно извършваните действия в живота. Можете сам да си го докажете. Просто опитайте да си припомните какво сте правили или казали вчера в три и тридесет и пет следобед. Ако е някаква рутинна задача, има шанс да се сетите само за действието. Точните подробности ще ви убегнат.

И досега експериментирането при посещения в Място I е изключително важно, може би в момента дори и от по-голямо значение от каквито и да било други опити. Защото само по пътя на експерименталните посещения в Място I могат да бъдат събрани доказателствени данни за Второто тяло и Второто състояние. Достатъчно количество подходящи данни означава да се осъществи сериозно проучване от авторитетни научни групи в нашето съвремие. Само с помощта на такова задълбочено и обширно изследване може да се направи пробив от революционно естество по отношение на Второто тяло и да бъде приложено към основното познание на човека. Не се ли стори това, проблемът в най-добрия случай ще остане една неразгадана загадка, а в най-лошия — смешна и неприемлива измислица едновременно и на философа, и на учения. По тази причина най-повтаряната тема в записките за експериментите е: Търсете доказателствени данни.

Сега ви предлагам най-последния опит в Място I, проведен в лабораторията по електроенцефалография в болницата на един от първокласните университети.

ЕКСПЕРИМЕНТ ЕЕГ — 5 (Електроенцефалография)
19 юли 1966 г.

Пристигнах в болничната лаборатория по ЕЕГ в 21 часа, след като карах 100 километра от Ричмънд. Нямах обикновеното чувство за умора. Сънливостта от по-ранните часове на същия ден (около 13 часа) бе напълно изчезнала. Много активен ден от около 6,30 часа сутринта.

В 21.30 часа вечерта ми бяха поставени всички електроди от специалистката, която бе сама, когато пристигнах. Отпуснах се на едно походно легло в полузатъмнена стая, като използвах възглавница и чаршаф. Бях без риза, по панталони. Преживях обикновената трудност да наглася удобно главата си, особено ухото си, притиснато към възглавницата. Като „странично спящ“, нямаше значение на коя страна — всяка бе еднакво неудобна поради електродите, закрепени към ушите ми. Направих опит да релаксирам по естествен начин, но не успях. Накрая достигнах частично релаксационния модел (броих от едно, свързвайки всяко число с част от тялото, започвайки от краката. Със затворени очи поглеждах по посока на съответната част от тялото, чийто номер бях изброил, и мозъчната команда за отпускане бе мисловна). Преживях обикновените „разсейвания“ на вниманието в различни моменти и принудих вниманието си да се върне към техниката на релаксирането. Минах през всички последователни етапи, без да се отпусна докрай. Затова започнах отново, от началото. След около четиридесет и пет минути, без да достигна пълна релаксация, реших да прекъсна, седнах и повиках специалистката.

Бях полуседнал, пуших цигара и разговарях със специалистката в продължение на пет до осем минути, после реших да опитам отново. След известно време, прекарано в опити да освободя ухото си от причиненото от електрода неудобство, когато се концентрирах върху ухото си, за да го „вцепеня“, имах частичен успех. Пак започнах с техниката за частична релаксация. На половината път през втората обиколка по шаблона се появи чувството за горещина, съзнанието ми остана будно (или поне така ми се струваше). Реших да опитам метода на „изтъркулването“ (тоест започнах внимателно да се въртя, точно както се въртите в леглото, използвайки материалното си тяло). Започнах да чувствам, че се обръщам, и при първата мисъл аз наистина движех физическото си тяло. Усетих, че се претъркулвам през ръба на походното легло и се стегнах за падането на земята. Щом не се ударих веднага, разбрах, че съм се отделил. Излязох от физическото си тяло и се отдалечих през затъмнена стая, после дойдоха двама мъже и една жена. „Виждането“ не беше съвсем добро, но като се приближавах, се подобри. Жената — висока, тъмнокоса, на около четиридесет, седеше на канапенце или диван. Отдясно седеше мъж. Пред нея и малко вляво бе другият мъж. Всички те бяха непознати за мен. Водеха разговор,

който не можех да чуя. Опитах се да привлека вниманието им, но не успях. Накрая доближих и ощипах жената (много нежно) отляво, точно под гръдния кош. Сякаш имаше реакция, но не и връзка. Реших да се върна към материалното за ориентация и да започна отново.

Връщането във физическото тяло бе постигнато просто, само с мисъл за връщане. Отворих физическите си очи, всичко бе прекрасно. Преглътнах, за да навлажня сухото си гърло. Затворих очи и позволих на горещината да бушува, после използвах същата техника на „изтъргуването“. Този път се оставих да долетя до леглото. Сnižавах се бавно и чувствах, че преминавам през различни кабели за ЕЕГ по пътя ми надолу. Леко докоснах пода, сетне можах да „видя“ светлината, прокрадваща се през отворената врата към външната стая за ЕЕГ. Като внимавах да не напускам „мястото“, минах под походното легло и заплувах из въздуха в хоризонтално положение. Върховете на пръстите ми докосваха пода, за да пазя положението си. Минах бавно през вратата и потърсих специалистката, но не я намерих. Не беше в стаята отдясно (контролната стая) и излязох в една силно осветена стая. Огледах се на всички посоки и изведнъж я открих, но не беше сама. От лявата ѝ страна, обърнат с лице към нея, стоеше един мъж. Тя беше с лице към мен.

Направих опит да привлека вниманието ѝ. Почти мигновено бях възнаграден с прилив на топла радост и щастие, че най-накрая съм постигнал това, за което бяхме работили. Тя наистина бе развълнувана. Прегърна ме възбудено и с радост. Отговорих на прегръдката и усетих съвсем слаби сексуални вибрации, на които бях в състояние почти да не обърна внимание. След малко се дръпнах назад и нежно сложих ръцете си върху нейното лице, по една на всяка буза. Благодарих ѝ за помощта. Не се получи друга директна разумна и обективна връзка, освен споменатата по-горе. Нищо такова не бе опитано, понеже бях развълнуван, че най-накрая достигнах до отделяне и оставане „на място“.

После се обърнах към мъжа. Той бе с нейния ръст, къдрава коса, част от която бе паднала отстрани на челото му. Опитах се да привлека вниманието му, но не бях в състояние да го направя. Отново, съвсем случайно, реших да я ощипя нежно, което и направих. Не предизвика никакъв отговор. Усетих нещо да ме вика обратно към материалното. Олюлях се наоколо и преминах през вратата, като се плъзнах лесно

назад във физическото си тяло. Причина за дискомфорт: сухо гърло и пулсиращо ухо.

След като се уверих, че съединяването е завършено и „чувствам“ нормално всички части на тялото си, отворих очи. Седнах и повиках специалистката. Уведомих я, че най-накрая съм го направил — видях съм я, макар и с един мъж. Отговори, че това е бил мъжът ѝ. Попитах дали той е бил навън и тя отговори утвърдително. Попитах защо не съм го виждал преди. Отговори, че такава била „тактиката“ — външен човек не трябвало да вижда пациентите и опитите. Изразих желание да го видя и тя се съгласи.

Свалих електродите. Излязох с нея и срещнах мъжа ѝ. Ръстът му беше колкото нейния, косата — къдрава. Разменихме си няколко любезности и аз си тръгнах. Не разпитах специалистката и мъжа ѝ за нещата, които са видели, забелязали или почувствали. Бях напълно убеден обаче, че той бе мъжът, когото видях с нея по време на нематериалната ми дейност. Второто ми впечатление бе, че когато ги посетих, тя не бе в междинната стая, а в съвсем друга стая, стоеше права заедно с него. Трудно може да се определи дали има стриктно правило специалистката винаги да бъде в междинната стая. Ако тя може да бъде убедена, че в случая истината е най-важното нещо, вероятно този втори аспект може да бъде убедителен. Единственото доказателство, което би могло да бъде от полза, освен това, което би могла да покаже електроенцефалограмата, бе присъствието на съпруга. Не бях уведомен за него преди опита. Последният факт може да бъде потвърден от специалистката.

Важни последствия: В доклада си пред д-р Тарт специалистката потвърди, че е била във външния коридор със съпруга си в момента на отбелязване на „отделянето“. Тя потвърди също, че не съм знаел за присъствието му и не съм го срещал никога преди. Д-р Тарт установи, че ЕЕГ е показала определено необикновени и уникални графични изображения през времето на дейността.

5. БЕЗКРАЙНОСТ, ЖИВОТ В ОТВЪДНОТО

Най-добрият начин да бъдем въведени в Място II е да си представим стая, на чиято врата има надпис: „Моля, проверете всички материални знания тук.“ Ако не особено лесно сте привикнали към идеята на Второто тяло, възприемането на Място II ще ви затрудни. Сигурно е, че ще се получат емоционални ефекти, тъй като идеята за Място II е сериозна стъпка срещу всичко, прието от нас за реалност. Нещо повече, много от нашите религиозни доктрини и тълкуванията им предизвикват въпроси.

Достатъчно е само да кажем, че съвсем малка част от визитите в Място II посредством Второто тяло са осигурили доказателствени данни, защото самите посещения са доста трудни за доказване. Затова голяма част от материалите за Място II са предпазлива екстраполация. Въпреки това, неколкостотин опита точно в тази област предоставят определени заключения. Ако $A + B = C$ шейсет и три пъти, съществува огромна вероятност и на шейсет и четвъртия път да получим съвсем същия резултат.

Твърдение: Място II е нематериална среда, чиито закони за движението и материята само отчасти се отнасят и до материалния свят. Това е безкрайност, чиито граници са непознати (поне на автора), а дълбочината и размерите ѝ са непонятни за ограничената съзнателна мисъл. В тази необятност се простират всичките аспекти, които ние приписваме на рая и ада, а те не са нищо друго, освен част от Място II. Населена е, ако това е думата, от групи с различна степен на интелигентност и комуникацията с тях е напълно възможна.

Както бе отбелязано в предишната глава, в Място II принципите са променени. Времето, според стандартите на материалния свят, не съществува. Съществува последователност от събития, минало и бъдеще, но няма циклично отделяне. Те продължават да съществуват едновременно със „сега“. Разделението от микросекунда до хилядна е безполезно. Може би други измерителни единици представят тези фактори в абстрактни изчисления, но не е сигурно. Законите за

съхраняване на енергията, теориите за силите на полетата, вълновата механика, гравитацията, строежът на материята — всичко това остава да бъде доказано от тези, които са по-компетентни в съответните области.

Има само един главен закон. Той е състоянието на живот — източник на съществуването. Това е живата съзидателна сила, която произвежда енергия, от „материята“ сътворява форми и ни предоставя канали от усещания и комуникации. Подозирам, че самата личност или душата в Място II не е нищо повече от организиран вихър, основан на тези принципи. Вие сте това, което мислите.

В тази среда не се намират никакви механични прибавки. Няма леки коли, кораби, самолети и ракети — те просто не са нужни за транспорт. Само си „помисляте“ за движение и то вече е факт. Телефоните, радиото, телевизията и другите средства за комуникация нямат стойност. Осъществяването на връзките е мигновено. Няма ферми, зеленчукови градини, заводи и търговски предприятия. При всички експериментални посещения не бяха отбелязани нужди от хранителна енергия. Ако енергията въобще се използва, не се знае как става движението ѝ.

„Чистата“ мисъл е силата, която доставя всичко необходимо и желано, а това, за което си мислите, е матрицата на вашата постъпка, положение и ситуация в тази величествена реалност. Това по същество е посланието, което религията и философията през всичките тези години са се опитвали да предадат на поколенията, макар и не съвсем пряко, а често изопачено. Един аспект от тази мисловна среда обяснява много. Той е: Обичта поражда обич. Не съм си давал сметка, че има такова правило, действащо съвсем специфично. За мен то не бе ни повече, ни по-малко абстракция. Конкретизирайте го за околния свят и ще започнете да оценявате безкрайните разновидности на Място II. Сякаш вашето предназначение е изцяло вградено между рамките на интимните и постоянни ваши обосновки, емоции и желания. Може би съзнателно вие не искате да „отидете“ там, но нямате друг избор. Свръхсъзнанието ви (душата?) е по-силно и обикновено решава вместо вас. Харесването поражда харесване.

Интересна страна от този мисловен свят (или светове) на Място II е, че човек може да разбере както сериозния проблем, така и онова, което е дело на човешката ръка от материалния свят. Тяхното

„съществуване“ очевидно се дължи на три източника. Първо — те са продукт на мисълта на онези, които някога са живели в материалния свят и чиито следи са останали и до днес. Това става напълно автоматично, без предумисъл. Вторият източник са онези, които харесват определени неща от материалния свят, пресъздадени, както изглежда, от тях, за да подобрят средата си в Място II.

Третият източник, предполагам, са същества с по-висока степен на интелигентност и по-добре опознали средата на Място II, отколкото останалите обитатели. Тяхната цел сякаш е да уподобяват материалната среда — временно, най-малкото в полза на онези, които току-що са се появили от материалния свят — след „смърт“. Целта е да се намали травмата и шокът за „новодошлите“, които се разполагат в позната среда и сред познати форми в ранните стадии на превъплъщението.

От този момент човек може да започне да разбира връзката между Второто тяло и Място II, което е естествената околна среда за Второто тяло. Принципите, включени в неговото действие, устройство, усещане и контрол, съответстват на онези в Място II. В такъв случай ето защо мнозинството от опитите за експериментално пътуване неволно ме доведоха някъде в Място II. Второто тяло в основата си не принадлежи на материалния свят. Да приложим това към посещенията в дома на Джордж или към други направления в материалното е все едно да накараме водолаза да се спусне към дъното на океана без акваланг. Той може да го направи, но не задълго и на много пъти. От друга страна, той може всеки ден да изминава два километра до магазина без лоши последствия. По този начин пътуването до места от материалния свят е „принудителен“ процес за състоянието на Второто тяло. Като се даде възможност и за най-леката умствена релаксация, свръхсъзнанието ще ви заведе във вашето Второ тяло и в Място II. Това е съвсем „естествено“ да се прави.

Нашето традиционно познание за място въобще не е приложимо към Място II. Изглежда, че се е навлязло дълбоко в нашия материален свят, макар че обхватът неограничено излиза извън разбирането. През вековете книгите са предлагали много теории, но ограничен брой са достигнали до съвременната научна мисъл.

Всички експериментални посещения в тази област помогнаха твърде малко за формулирането на приемлива теория. Най-приемливо

е познанието за вибрациите на вълните, което допуска съществуването на безкрайност от светове, всички действащи в различни честоти. Един от тези светове е материалният. Така както разнообразните вълнови честоти от електромагнитния спектър могат едновременно да съществуват в космоса при минимално взаимодействие, така и светът или световите на Място II биха могли да осейват нашия свят на материалното. При много редки или необикновени условия нашите „природни“ сетива и измерителните прибори като тяхно продължение са напълно неспособни да доловят и запишат този потенциал. Имайки предвид тази предпоставка, въпросът „къде“ лесно ще намери своя отговор. „къде“ е „тук“.

Историята на човешката наука ни предлага такава предпоставка. Не сме и знаели, че съществуват звуци извън сферата на човешкия слух, докато не изработихме прибори, които да ги уловят, измерват и да ги създават. До съвсем скоро онези, които твърдяха, че могат да чуват това, което другите не са в състояние да уловят, бяха обявявани за луди или бяха преследвани като вещици и магьосници. Ние бяхме в състояние да усещаме електромагнитния спектър само в условията на топлината и светлината до миналия век. И досега сме в неведение за капацитета на човешкия мозък — един електрохимически организъм в условията на предаване и получаване на електромагнитната радиация. С тази незапълнена пролука не е трудно да се разбере защо съвременната наука все още не е започнала да приема способността на човешкото съзнание да прониква в област, където никаква сериозна теория не е създадена.

Има толкова много информация за Място II, че ще ми бъде невъзможно да ви я представя цялата, както е в стотиците написани страници.

В повечето от следващите глави на книгата са включени съобщения за посещения близо и далеч в Място II. Те са сбор от последователни преживявания, които могат да покажат следата и да поставят въпроси, молещи за отговор. На всяка известна информация сигурно отговарят милиони неизвестни, но най-малкото тук е началната точка.

В място II действителността е съставена от най-дълбоки желания и безумни страхове. Мисълта е действие и никакви скрити пластове на условност и забрана не бранят вътрешния ви свят от другите. Там

честността е най-добрата политика, защото не може да има нищо по-просто.

При основните стандарти, описани по-горе, съществуването е, разбира се, различно. Това е тази разлика, която създава огромните проблеми на приспособяването, дори когато опитвате да отидете там заедно с Второто тяло. Грубото чувство, така грижливо потъпквано в нашата материална цивилизация, е освободено с пълна сила. Да се каже, че е изумително, е твърде пестеливо. В съзнателния материален живот това условие би било прието за лудост.

Първите ми посещения в Място II извадиха на показ всички потискани емоционални следи, които смътно допусках, че притеждавам, плюс много други, за които въобще не знаех, че съществуват. Те така повлияха на действията ми, че аз се върнах напълно сконфузен и смутен към тяхното величие и моята неспособност да ги контролирам. Страхът бе доминиращата тема — страх от непознатото, от странните същества (нематериални), от „смъртта“, от Бог, от нарушаване на правилата, от откритията, от болката — споменавам малко. Такива страхове бяха по-силни от сексуалния нагон, който, вече споменах някъде, от само себе си е огромно препятствие.

Една по една, болезнено и с много труд, взривяващите се, неконтролируеми емоционални страсти трябваше да бъдат обуздани. Докато това не бе направено, никаква рационална мисъл не бе възможна. С непреклонна последователност те започнаха да се появяват. Детето се учи да бъде „цивилизовано“ по време на неговия растеж през детството, докато стане възрастен човек. Подозирам, че същото се случва отново по време на адаптацията към Място II. Ако това не стане през материалния живот, то е първа точка от дневния ред след смъртта.

Оттук се подразбира, че в областите на Място II, „най-близки“ до материалния свят (в честота на вибрирането?), са хората, в преобладаващата си част луди или в близко до душевното заболяване емоционално състояние. За повечето този факт изглежда е верен. Включени са онези живи, но „заспали“ или дрогирани, намиращи се в своето Второ тяло, а много вероятно и тези, които са „умрели“, но все пак емоционално потиснати. Съществува доказателство, подкрепящо предишното, и последното изглежда вероятно.

Тази близка област, съвсем разбираемо, не е много приятно място. Това е ниво или равнина, където ти „принадлежиш“, докато не научиш нещо повече. Не зная какво се случва на онези, които не учат. Може би остават там завинаги. В момента, когато се откъсвате от материалното посредством Второто тяло, попадате на повърхността на този най-близък сектор от Място II. Точно тук се срещат различни видове развързани личности и живи същества. Ако съществува някакъв предпазен механизъм за новопокръстените, за мен той е останал незабелязан. Само по пътя на предпазливи и понякога ужасяващи експерименти аз бях в състояние да изуча изкуството или може би триковете на минаването през тази област. Все още не съм съвсем сигурен за всички точки на този учебен процес и затова съм представил само очевидното. Какъвто и да е този процес, за щастие аз не съм попадал на неприятности при тези преминавания в продължение на няколко години.

С изключение на мъчителните и няколкото преки конфликта, отбелязани в следващите разкази, принципната мотивация на тези близки обитатели е сексуалното освобождение във всичките му форми. Ако бъдат приети за продукт на съвременната цивилизация, включително двете понятия „жив, но заспал“ и „умрял“, става много просто за разбиране защо е необходимо тази основна нужда, така дълго потискана, да бъде освободена. Решението е, че всички в тази област са изкушавани сексуално в условията на материалното тяло. Не се признава, нито пък има познание за сексуалния нагон така, както той се проявява в по-далечни части на Място II. Многообещаващо е, че човек ще се приучи да контролира този фактор.

Обичта поражда обич.

До днес не съм наблюдавал процеса на смъртта в нито един от опитите. Заключение, че има форма на съществуване в Място II, следваща по пътя на жизнената дейност в познатия материален свят, е извън всякакво съмнение. Експерименти, подобни на следващите, съвместими по съдържание, през изминалите дванадесет години, вероятно ще бъдат обяснени с помощта на друг вид познание. В настоящия момент нищо друго не пасва добре.

Веднъж току-що бях напуснал материалното, когато усетих неистова нужда да отида „някъде“. Предавайки се на това настояване, се придвижих изглежда на близко разстояние и изведнъж спрях в спалня. Момче лежеше в леглото и бе само. Изглеждаше ми на не повече от десет-единайсет години. Сега познатото усещане за вътрешна необятност работеше по-добре, отколкото самото „виждане“. Момчето бе самотно и изплашено и, както изглежда, бе болно. Постоях известно време с него, опитвайки се да го успокоя и когато постигнах това, напуснах с обещанието, че ще се върна. Обратният път към материалното бе лишен от случки и не разбрах къде съм ходил.

Няколко седмици по-късно пак напуснах физическото си тяло и тъкмо започвах да концентрирам мисълта си върху определена посока, когато същото момче ми се яви. То ме видя и се приближи. Бе смутено, но не изплашено.

Погледна нагоре и ме попита: „Какво правя сега?“ Веднага не можах да измисля как да отговоря, затова сложих ръка на рамото му и го притиснах успокоително. Помислих си кой съм аз, че да давам нареждания и инструктирам в такъв отговорен момент? Момчето се успокои от присъствието ми и се отпусна.

„Къде отивам?“ — попита то съвсем в реда на нещата. Казах единственото нещо, което изглеждаше логично в този момент. Посъветвах го да стои точно там, където е сега, защото някои негови приятели съвсем скоро ще дойдат. Те ще го заведат там, където се предполага, че трябва да отиде.

Този отговор изглежда го задоволи и аз подържах още малко ръката си около раменете му. Тогава почувствах, че се изнервям от сигнала на физическото тяло, прегърнах момчето и напуснах. Връщайки се към физическото, разбрах, че вратът ми се е схванал от неудобната поза. След съсредоточаване успях да се прехвърля във Второто тяло отново, за да потърся момчето. Беше си отишло или поне аз не го намерих.

Интересна последица: На следващия ден вестниците поднесоха историята за смъртта на десетгодишно момче след продължително боледуване. То бе починало следобед, малко преди да започна опита си. Започнах да си търся приемливо извинение да отида при родителите му и науча повече потвърждения, а може би и да облекча страданията им, но не открих никого.

Само че дали след като сте преминали през етапа на „суровите емоции“, ще се приближите към неизброимото разнообразие на явно организирани групи на дейност в Място II? Не е възможно да се предава и на други „реалността“ на тази нематериална необятност. Трябва да се експериментира, така както е започнато от мнозина през изминалите векове. Много е важно, че в повечето от посетените места обитателите са „все пак“ хора. По-различни в променената среда, но все пак с човешки (разбираеми) качества.

При едно от посещенията си попаднах в нещо, приличащо на парк, с грижливо отглеждани цветя, дървета, трева и алеи, кръстосващи околността. По алеите имаше пейки и стотици мъже и жени се разхождаха бавно или седяха на пейките. Някои бяха съвсем спокойни, други — малко възбудени, а трети имаха вид на объркани и шокирани поради неориентираност. Държанието им бе несигурно, сякаш не знаеха какво да правят или пък какво ще се случи.

По някакъв начин разбрах, че това е място за събрания, където новопристигналите чакаха роднини или приятели. Именно от това Място за срещи роднините или приятелите щяха да вземат всеки от новопристигналите и да го отведат точно на онова място, на което той „принадлежи“. Не можах да измисля причина, за да остана повече, наоколо не видях нито един познат, затова се върнах към материалното без инциденти.

Друг път съвсем преднамерено „се отделих“, за да използвам случая, с надеждата, че ще открия поне един отговор, който да донесе обратно. След прехвърлянето във Второто тяло започнах бързо да се движа, концентрирайки се върху мисълта, желях да отида там, където има по-висока степен на интелигентност. Продължавах концентрирането, докато летях бързо над едно празно пространство, което сякаш нямаше край. Накрая спрях. Бе тясна долина, която ми се видя съвсем нормална в пълния смисъл на думата. Имаше мъже и жени, облечени в дълги до глезените роби, тъмни на цвят. Този път по някаква причина реших да употребя друга тактика. Доближих няколко жени и ги попитах дали знаят кой съм аз. Всички бяха много вежливи и се отнасяха към мен с голямо уважение, но отговориха отрицателно. Обърнах се и зададох същия въпрос на мъж в монашеско расо, който ми се стори натрапчиво познат.

— Да, познавам те — отвърна мъжът. Имаше голяма доза симпатия и приятелство в държанието му.

Попитах го дали наистина аз самият знам кой съм. Погледна ме, сякаш бе срещнал стар и близък приятел, който има амнезия.

— Ще узнаеш — засмя се кротко той.

Попитах го дали знае какъв съм бил за последно. Опитвах се да го накарам да каже името ми.

— Последно ти си бил монах в Косхоктън, Калифорния — бе отговорът му.

Започнах да чувствам неудобство и напуснах, извинявайки се, за да се върна към материалното.

Наскоро мой приятел католически свещеник провери възможността в миналото да съм бил монах. За негова радост и мое учудване се оказа, че близо до Косхоктън има малък манастир. Той предложи да ме заведе на посещение там, но времето (смелостта?) не ми стигна. Може би по-късно...

Бих могъл да ви разкажа за много повече преживявания, без да описвам изцяло обхвата и размерите на Място II. Посетих група от хора, които бяха с униформи и работеха с високо технологично оборудване. Представиха ми се като „Таргет Арми“ („Целева група“), смисълът на която вече бе разтълкуван. Бяха стотици и всеки чакаше „назначение“. Тяхната цел не ми бе разкрита.

Друга моя визита ме отведе в добре организиран град, където присъствието ми веднага бе възприето като вражеско. Само предприемането на решителни мерки — тичах, крих се и накрая се издигнах право нагоре — ми позволи да се предпазя от „плен“. Не зная каква заплаха съм представлявал за тях.

По такъв един директен начин проявата на агресивни действия ми даде възможност да потвърдя, че Място II не е изпълнено единствено с тишина, спокойствие и безконфликтност. При друго посещение бях заловен от човек, облечен според местните обичаи. Разтревожен, очаквах да видя какво ще ми се случи.

— Познаваш ли и можеш ли да си спомниш Аросио Ле Франко? — попита ме, без да се церемони.

Все още предпазливо отговорих, че не знам.

— Сигурен съм, че ще си спомниш, ако се замислиш — каза спокойно мъжът.

В поведението му имаше изтънчено настояване, което ме затрудни. Повторих, че не помня никого с това име.

— Все пак познаваш ли някого там долу? — попита той. Тъкмо щях да отговоря, че не знам, когато изведнъж започнах да накуцвам и мъжът ме сграбчи. Той подхвана една от ръцете ми, а аз почувствах, че някой друг подхвана и другата. Започнаха да ме влачат по посока на нещо, което изглеждаше като три ясни точки светлина. Започнах да се боря и когато накрая разбрах, че губя, си спомних за ползата от сигнала „връщане към материалното“. Придвижих се рязко встрани и не след дълго бях обратно в офиса си и във физическото си тяло. Бяха ме объркали с някой друг.

И другото мое посещение имаше „човешки“ качества. Пристигнал бях на място без особени белези и тъкмо се чудех какво да правя, когато една жена се приближи към мен.

— От Църквата съм и дойдох да ви помогна — каза спокойно тя.

Тя дойде съвсем близо и веднага усетих женствеността ѝ, но се отдръпнах, защото не мислех, че Църквата има предвид този вид помощ. Не бях прав.

Като свършихме, аз ѝ благодарих. Обърнах се и видях един мъж, който стоеше съвсем наблизо и наблюдаваше.

„Заговори“ със силен глас, тежко и със сарказъм.

— Е добре, сега вече си готов да научиш тайните на вселената, може би?

Попитах го кой е, за да скрия смущението си.

— Албърт Матър — почти го изстреля. Останах с впечатлението, че той вика мен с това име.

— Надявам се, че си готов — продължи той, а гласът му се извисяваше от гняв. — Защото никой не си направи труда да ме уведоми, докато бях обратно там.

Не чух останалото. Беше като грохот от статична интерференция. Отдалечих се, без да съм сигурен в какво би се превърнал гневът му, и се върнах без други случки към материалното. При проверката не намерих забележителен исторически документ за Албърт Матър, който явно не бе роднина с министър Котън Матър от осемнайсети век.

Други мои преживявания в Място II са били по-приятелски, както съм отбелязал някъде. В повечето нямаше забележими следи за

това какво ме привлича към някои от странните ситуации. Вероятно и това ще дойде някой ден.

Две необикновени повтарящи се състояния трябва да бъдат прибавени към обхвата на тази сфера. Много пъти движението на пътуването, което обикновено е бързо и равно, бе прекъсвано от нещо, което се чувства като насилие, във вид на ураганен порив в пространството, през което човек се придвижва. Сякаш си издухан от тази неконтролируема сила, дръпнат наоколо както дойде, от единия до другия край, като листо във вихър. Невъзможно е да се движиш срещу такъв порой или пък да правиш каквото и да е. Просто се оставяш на потока да те носи. Накрая, но след като те изхвърлят близо до ръба му, те пускат невредим. Няма нищо забележително наоколо. Само чувстваш, че всичко това по-скоро е сторено от природата, отколкото от човешка ръка.

Второто състояние е знакът в небето. Наблюдавах го в пет-шест случая, когато „помощниците“ ме ескортираха. Една неописуема серия от недодялани символи, нанизани напърно върху една арка, точно в средата на един от участъците на Място II. Движейки се през тази област, всеки трябва да заобикаля преградата, защото тя е огромна, неподвижна и неотменима.

Символите, поне според най-доброто ми „зрение“, бяха груби, сякаш залепени илюстрации на мъж, възрастна жена, къща и нещо, приличащо на алгебрично уравнение. Научих историята на знака направо от единия „помощник“. Разказа я с известно чувство за хумор, макар и почти извинително.

Изглежда, почти неизвестно преди колко време една много богата (по какви стандарти — не се знае) и властна жена искала да бъде сигурна, че синът ѝ ще отиде в рая. Една църква предложила да ѝ го осигури, като поискала да ѝ се плати огромна сума пари. Жената платила на църквата, но синът ѝ не отишъл в рая. От яд и в желанието си да отмъсти тя използвала последното си богатство и сила, за да постави знака високо в райските небеса, така че във вечността всеки, който го видел, да знаел за безчестието и мошеничеството на тази църква.

Бе отлично свършена работа. Имената на жената, нейния син и църквата бяха изтрети от времето. Но знакът останал безразличен към усилията на учените през вековете да го свалят и унищожат.

Източникът на неудобството и лекият срам не бе вероломството на някаква си неизвестна секта, а неспособността на който и да е да свали знака. В резултат всички изследвания на науката в тази част на Място II задължително трябваше да включват и това. Все едно някой да изработи на ръка сплав от кобалт и мед. Ако изучавате химия, по необходимост ще трябва да включите и „нестандартния“ елемент. Или ако човешка ръка би създала огромна луна и нейното сваляне щеше да е извън възможностите на нашата наука, студентите по астрономия щяха да я включват в предмета като някакъв обичаен факт.

Това е историята така, както ми я разказаха.

Най-голямата трудност е в неспособността на човешката мисъл, подготвена и поставена в условията на материалния свят, да приеме съществуването на това необятно Място II. Нашите млади мисловни науки на запад се стремят да отхвърлят това съществуване. Нашите религии твърдят това в пространни изопачени абстракции. Признатите науки се противопоставят на такава възможност и не могат да открият поддържащи доказателства чрез своите научни прибори за изследване и измерване.

Преди всичко съществува Бариерата. Никой със сигурност не знае причината за това съществуване, най-малко на запад. Това именно е екранът, който поглъща и прави неясен съня ви при събуждане, или по-точно спомена, че сте посетили Място II. Не трябва да допускаме, че всеки сън е творение на Място II. Но някои от сънищата може би са превод на преживяванията от Място II.

Преводът — символизъмът на преживяването в Място II — не е необходима съставна част от Бариерата. По-скоро сякаш това е усилието на съзнанието да тълкува надсъзнателните събития в Място II, които са извън неговите възможности за сравнение и илюстриране. Наблюденията посредством Второто тяло в Място I (Тук-Сега) доказват, че най-обикновените функции на действията са обект на погрешно тълкуване, особено когато наблюдението е извън контекста. Място II, среда напълно неизвестна на съзнанието, предлага по-широко поле за извършване на грешки при тълкуването.

Както би могло да се подсказе, подозирам, че доста, повечето или всички човешки същества посещават Място II в един момент от своя сън. Защо са необходими тези посещения, не зная. Може би един прекрасен ден, след някоя и друга година, нашите учени ще разнищят

това познание и тогава ще се роди новата ера за човечеството. Заедно с това ще се появи новата наука, основаваща се върху данните от Място II и връзките ни с този удивителен свят.

Някой прекрасен ден. Ако човечеството може да чака толкова дълго.

6. ОБЪРНАТ ОБРАЗ

Парадоксално е, но учените днес могат много по-лесно да си представят възможността за съществуването на тази област, наречена Място III, отколкото на Място II. Защо? Защото тя много точно съвпада с най-последните им разкрития във физиката — с устройствата за бомбардиране на веществото, ускорителите на елементарни частици, циклотроните и други.

Най-добрият начин за запознанство с Място II е да се вземат забележителните опити, насочващи точно към това, направо от записките.

5. 11. 1958 г. Следобед.

Вибрациите дойдоха бързо и лесно, дори не ми създадоха неудобства. Когато станаха достатъчно силни, направих опит да се издигна над материалното тяло, но без успех. Каквато и мисъл или комбинация да опитвах, оставах прикован точно там, където си бях. Тогава си спомних номера с въртенето, който действа точно така, сякаш се въртите в леглото. Започнах да се въртя и установих, че материалното ми тяло не се „върти“ заедно с мен. Раздвижих се бавно и след миг бях „с лицето надолу“ — поза, противоположна на положението на физическото ми тяло. В момента, когато достигнах тази 180° позиция (извън фазата, на другия полюс), открих под себе си дупка. Само така бих могъл да опиша видяното. Според сетивата ми изглеждаше като дупка в стена, дебела около 60 сантиметра, която се простираше безкрайно във всички посоки (във вертикален план).

Очертанията на дупката точно следваха формата на моето тяло. Докоснах стената и почувствах, че е равна и твърда. Ръбовете на дупката бяха относително груби. (Всички тези докосвания извършвах с нематериалните ръце.) Извън дупката нямаше нищо освен тъмнина. И това не бе тъмнината на неосветена стая, а чувството за безкрайно разстояние, вселена, сякаш гледаш през прозорец към далечния

космос. Усетих, че ако зрението ми е достатъчно силно, бих могъл да видя наблизко звездите и планетите. Моето усещане бе за нещо дълбоко, извън космоса и Слънчевата система, много далеч — на едно невъобразимо разстояние.

Раздвижих се предпазливо през дупката, като се държах за страните ѝ, главата си промушвах внимателно. Нищо освен черна тъмнина. Нито хора, нито предмети. Втурнах се обратно, защото бе изключително странно. Превъртях се обратно на 180°, усетих се свободен в материалното си тяло и станах. Беше ясен слънчев ден, точно такъв го оставих, преди да напусна, както ми се стори, само за няколко минути. Време на отсъствие: час и пет минути!

18. 11. 1958 г. Нощ.

Появиха се силни вибрации, но нищо повече. Отново помислих да опитам ротациите. Когато започнах, станах и се завъртях бавно на 180°. Там си беше и стената, и дупката, а и черната тъмнина отдолу. Този път бях по-предпазлив. Внимателно пъгнах ръката си в тъмното. Бях изумен, когато друга ръка хвана моята и я раздруса! Беше като човешка ръка, нормално топла на пипане. След ръкостискането дръпнах бързо ръката си. Бавно се пъгнах отново в дупката. Ръката отново раздруса моята и пъгна в нея една карта. Издръпах ръката си и „погледнах“. Върху картата бе написан точен адрес. Върнах картата през дупката, отново ръкостискане, изтегляне на моята ръка. Претърколих се обратно към нормалното, раздвижих се с физическото си тяло и станах.

Съвсем необикновено. Трябва да потърся адреса на Бродуей, ако въобще е в Ню Йорк.

5. 12. 1958 г. Сутрин

Отново се превъртях и намерих дупката. Все още с нотка на предпазливост се пъгнах в нея и този път проправях пътя си с две ръце. И тогава, за пръв път, откакто експериментирах, името ми бе произнесено. Едновременно с това и двете ми ръце бяха сграбчени от други две ръце. Гласът — женски, мек, нисък и настойчив (точно сякаш някой се опитва да ме събуди, без много да ме притеснява) —

извика „Боб! Боб!“. В първия миг се стреснах, но съвземайки се, попитах: „Как се казваш?“ (винаги търся доказателствен материал!). Когато „произнесох“ тези думи, сякаш настъпи бурно движение или действие, като че думите ми бяха произвели ефект от пускане на камък в спокойно езеро или басейн. Нещо като бълбукане, плискане, цамбуркане. Гласът повтори моето име, а аз — въпроса си, като все още двете ръце държаха моите.

За да бъда абсолютно сигурен, че съм в съзнание и действително произнасям правилно думите, издърпах ръцете си, превъртах се обратно на 180°, съединих се с материалното, седнах физически и на глас зададох въпроса. Доволен, легнах обратно, превъртах се и отново извиках въпроса през дупката. Никакъв отговор. Продължих да го задавам, но почувствах, че вибрациите отслабват, и разбрах, че не мога да поддържам повече това си състояние. Превъртах се обратно към материалното и нормалното.

27. 12. 1958 г. Нощ.

След установяване на вибрациите отново намерих дупката, както и очаквах. Събрах кураж и бавно започнах да провирам главата си през нея. Точно когато го направих, чух един глас да казва с изключително изумление и учудване:

„Бързо ела тук! Погледни!“ Не видях никого (това може би се дължеше на затворените ми очи, с цел да поддържам вибрационния ефект; тоест физическото гледане разсейва). Наоколо все още бе мрак. Другият изглежда не идваше, затова гласът извика отново настоятелно и възбудено. Вибрациите сякаш отслабнаха, затова се пъхнах обратно в дупката и се превъртах към материалното без инциденти.

15. 1. 1959 г. Следобед.

Най-накрая вибрациите се появиха и аз се превъртах, за да изследвам отново дупката. Тя си беше там — на 180°. Бях малко нервен, когато си пъхнах ръката. После се засмях наум и се отпуснах. Казах си, че независимо какво ще бъде — ръка, нокът или лапа, аз съм приятелски настроен. Веднага една ръка хвана моята и я стисна, а аз върнах жеста. Определено усетих приятелското чувство от другата

страна. Върнах се към материалното чрез превъртане, но с малки трудности. Във възбудата си забравих и въртенето, и сигнала за връщане към нормалното!

21. 1. 1959 г. Нощ.

Както и преди, опитах дупката отново. Превъртането ставаше равномерно, след започването на вибрациите. После напипах една ръка дълбоко в дупката. Достигайки и с другата ръка, нещо остро сякаш се вряза в дланта ми. Приличаше на кука за въдица, която продължи да се забива дълбоко в дланта ми, когато се опитах да я издърпам. Донякъде шокиран, най-накрая успях да я издърпам. Усещах като че ли „куката“ бе преминала през цялата ми ръка. Не бе непременно болезнено, но ефектът бе обезпокоителен. Превъртях се към материалното и погледнах физически дясната си ръка. Нямах белези или болка (въпреки че усещането за проникване остана).

25. 1. 1959 г. Нощ.

Друг опит с дупката със същия модел на вибрации и въртене на 180°. Отново внимателно навлязох в дупката. Една ръка пак хвана моята и нежно я държеше (кука нямаше). После ръката притисна моята към една друга ръка. Бавно освободих втората ръка и започнах да я докосвам по-нагоре. Определено към ръката бе прикачено и рамо. Имах намерение да продължа опипването, но усетих, че вибрациите отслабват. Издърпах моята ръка и се превъртях към материалното. Нямах никакви признаци на нужда от връщане към физическото, краката и ръцете ми не бяха изтръпнали, нямаше и странични шумове. Вероятно моментен звук е причинил връщането.

5. 2. 1959 г. Следобед.

Може би интересът ми към дупката бе оправдан. Подготвих достъпа си до нея по същия начин. Вибрации, обръщане на 180° и навлизане в дупката. Първоначално не почувствах нищо. Навлизах все по-дълбоко и изведнъж усетих, все едно съм потопил ръката си в гореща вода, проводник на електрически ток (най-точното описание).

Мигновено я отдръпнах, преобърнах се и седнах физически. Материалната ми ръка бе изтръпнала и вкочанена. Нямаше и следа от лошо кръвообращение, причинено от позата на тялото ми. За около двадесет минути сковаността и изтръпването бавно изчезнаха.

15. 2. 1959 г. Следобед.

Правих опити с влизане и излизане във вертикално положение, въртях се из дупката. Събирайки кураж, се втурнах в дупката с бързо пълзене, точно както един плувец би се гмурнал през дупка под водата. Почувствах, че другата страна на дупката и стената бяха подобни на „моята“ страна. Опитах се „да видя“, но все още нямаше нищо освен дълбока тъмнина. Взех решение да се справя с проблема веднъж завинаги. Оттласнах се далеч от дупката и изпълних метода „протягане“ по посока, успоредно на дупката, но вън от нея. .

Започнах бавно да се движа, скоро настъпи рязко ускорение. Продължавах да се движа по-бързо. Имах слабото усещане за масаж по тялото. Движейки се, както изглежда с много висока скорост, продължих напред в очакване да „стигна“ някъде. След много дълго време, както ми се стори, започнах да се тревожа. Все още не „виждах“ нищо, нито пък чувствах нещо. Накрая се изнервих. Започна да пропълзява и страхът, че ще се загубя. Намалих скоростта, спрях, обърнах се и се протегнах назад по посока на дупката. Върнах се за същото време, за което бях дошъл. Вече се бях притеснил, когато забелязах светлина някъде напред в дупката. Гмурнах се към нея, преминах я, превъртях се и седнах физически. Времето на отсъствие бе три часа и петнадесет минути.

23. 2. 1959 г. Нощ.

Дупката е населена! Тази вечер (в седем и половина) преминах през вибрациите, въртенето на 180° и този път без забавяне се промуших вътре и застанах мирно. Веднага почувствах нечие присъствие. По-скоро усещах, отколкото виждах, че има някой. (Стори ми се мъж.) По някаква неопределена причина, която все още не съм разбрал дори и при спокойно премисляне, аз се успокоих, внимателно се отдалечих назад, преминах през дупката, превъртях се обратно към

материалното и станах. Кой бе той? И защо действах толкова емоционално?

27. 2. 1959 г. Нощ.

Твърдо решен да открия повече (или дори един!) отговори за дупката, преминах през вибрациите и метода на превъртане на 180° и предпазливо се пъгнах в дупката. Все още бе черна и тъмна. Нямах неприятно усещане, нямаше ръце, нито пък нечие присъствие. Можех да усетя нещо твърдо под мен и затова се помъчих с всички сили да отворя очи и „да видя“. Успях и всичко се яви пред погледа ми. Стоях близо до една сграда (по-скоро обор, отколкото къща) в една околност, която приличаше на ливада. Помислих, че трябва да опитам да се извия в небето (съвсем тъмносиньо, без облаци), но сякаш не можех да се отделя от земята. Може би тук имах тегло. На около 30 метра имаше нещо като стълба и като се приближих, видях, че това всъщност е някакъв вид кула, висока около три метра. Като птица, нуждаеща се да излезе от стаята, аз се покатерих до върха на кулата, скочих, за да се отделя и бързо тупнах на земята с твърд звук! Предполагам, че съм се изненадал, като птичка, на която са вързали крилата.

Станах на крака и си дадох сметка колко глупаво съм постъпил. Не следвах точния път на процедурата. Дори и „тук“ правилата трябва да се спазват. Държах ръцете и краката си в обтегнато положение и тръгнах бързо. Движех се бързо над ливадата, наслаждавайки се на гледката и на изследването, когато изведнъж нещо летящо мина покрай мен. Обърнах се съвсем навреме, за да го видя как се провира през стената и дупката. Изплаших се, че по някаква причина това бе нещо, което можеше да премине обратно и да се опита да се настани в тялото ми, затова обърнах посоката на летене и се гмурнах в дупката. Твърде късно разбрах, че това, което съм мислил за дупка, е един прозорец странично на сградата — и после преминах през прозореца и попаднах в тъмното. Опипах в тъмнината и намерих външния край на дупката. Минах през него, превъртах се и се установих във физическото си тяло.

Всичко изглеждаше нормално. Бях си на мястото, затова се върнах обратно! Вибрациите бяха все още достатъчно силни, превъртах се на 180°, вмъкнах се в дупката, преминах и излязох на

светлина. Видях повече през това пътуване. Забелязах двама души — мъж и жена, седящи на столове близо до изхода на сградата. Не можах да осъществя контакт с мъжа, но жената (никакви други сведения за физиката ѝ освен тези) сякаш знаеше, че съм там. Попитах я дали знае кой съм аз, но не можах да получа нищо друго освен чувство за познанство от нейна страна. Вибрациите започнаха да отслабват, затова се върнах обратно, гмурнах се в дупката, преобърнах се и седнах. Общото време на целия епизод бе четиридесет минути.

За какво биха послужили тези опити? Изчислени по номинална стойност, те в най-лошия случай прибавят нещо към необикновените халюцинации. В най-добрия — наблюденията показват пътя на усъвършенстването.

Първо — изглежда в писаната история няма нищо за такъв вид преживявания, за да послужат като сравнение. Тези случаи бяха не спонтанни, а съвсем преднамерено планирани и последователно повтаряни. Нещо повече, сигурно ще се окаже, че са уникални.

Второ — опитът се повтаряше по формула: (1) — установяване на вибрационно „състояние“; последвано от (2) — въртене на 180° и (3) — поява на „дупката“. Опитът бе повторен поне единайсет пъти.

Превъртането на 180° предлага интересни хипотези. Връзката с положението „извън фазата“ и забележимото идентично разместване в точно противоположната поза изисква вниманието на физиците. Изследванията за връзките между фазата и формата на вълната, приложени в този случай, могат да създадат една плодотворна теория.

Черната тъмнина на дупката е очевидно въпрос на ограниченост на моето „зрение“. По време на ранното експериментиране разсейването на виждането бе на базата на самовнушение, защото аз почувствах, че това бе принадлежност за поддържането на вибрационното състояние. Доказателството изглежда сочи това при успеха на виждането, когато реших да се опитам да гледам и това стана. Би било интересно наистина, ако бях използвал зрението си по време на дългия изследователски „полет“. Вероятно би могло да се научи повече.

Преживяването с „ръцете“ не се поддава на обяснение. Няма доказателства, че съм бил поставен в такова положение или че съм предположил това първо откриване на ръцете. Второ и последно — преживявания от този род все пак биха могли да се предизвикат от този

източник. Но това не е начин да се отхвърля първото от тези чувства. Картичката с адреса би могла да попадне в класификацията на минали спомени, свързани с ръкостискането при първата среща. Все още не се е намерило обяснение и на „дълбаенето“ с „куката“ в ръката ми.

При други обстоятелства произнасянето на нечие име не е необикновено. Има множество записи на такива гласове без източник както в събудено, така и в спящо състояние. Различни теории са били формулирани, за да обяснят случая, но с частичен успех.

Най-интересен е докладът, включващ явното разкриване на моето проникване в дупката от една друга страна. В съответствие с публикуваните съобщения на други експериментатори, проникването в „дупката“ бе по-видимо за човек или интелект, намиращ се на някое друго място, отколкото в най-близката околност. Ако проследим пътя и на други такива съобщения, елементът време би бил идентичен. Нямам намерение да проверявам това по какъвто и да е начин.

Емоционалната ми реакция при срещата с „някого“ съдържа много от аспектите на мистично преживяване. Забележителното е, че почувствах непретенциозен екстаз, който дръпна спусъка на емоционалното освобождаване.

Това бе началото. Последваха серия експерименти. Те бяха забележителни с това, че съдържаха много данни и отхвърляха всякакво историческо обяснение. Любопитният интелект не може да обърка колективното преживяване с халюцинация.

Място III сумарно доказва, че е физически материален свят, почти еднакъв с нашия. Природната среда е същата.

Има дървета, къщи, градове, хора, предмети, изработени от човешка ръка, и всички принадлежности на разумното цивилизовано общество. Има домове, семейства, трудова дейност и хората работят, за да спечелят хляба си. Има пътища, по които се движат превозни средства. Има железопътен транспорт и влакове.

Сега за думата „почти“. Първоначалната ми мисъл бе, че Място III е някаква неизвестна за мен част от нашия свят. Имаше всички белези да е така. Обаче едно по-задълбочено проучване показва, че то не би могло да бъде нито настоящето, нито миналото на нашия свят на физическата материя.

Не съществуват научните открития. Там няма електроуреди. Няма електричество, електромагнитни вълни и всичко друго от този

вид. Не съществуват електрическото отопление, телефонът, радиото, телевизията или електрическата енергия.

Не са открити двигателят с вътрешно горене, газта или петролът като източници на енергия. Използва се обаче механичната енергия. По-внимателното проучване на един от локомотивите, който теглеше въжето на старомодно изглеждащ пътнически вагон, показва, че той се задвижва от парна машина. Вагоните изглежда бяха изработени от дърво, а локомотивът от метал, но с различна форма от съвременните наши машини. Коловозите бяха доста по-малки от стандартните, по-малки дори и от планинските теснолинейки.

Наблюдавах детайлно обслужването на един от локомотивите. Нито дърва, нито въглища се използваха като източник на топлинна енергия за производството на парата. Вместо това огромен, приличащ на голяма каца контейнер, бе плъзнат внимателно под бойлера, закрепен и задвижван от малък карт към сграда с масивни дебели стени. Контейнерът имаше на върха си издутини, подобни на тръби. Мъже, работещи зад защитни екрани, осъществяваха придвижването, непреднамерено предпазливи, като не допускаха да бъдат невнимателни, докато контейнерите не бяха безопасно вкарани в сградата и вратата затворена. Съдържанието на контейнерите бе „горещо“, получено или от нагриване, или от излъчване. Действията на техниците сякаш показваха последното.

Улиците и пътищата са различни и отново принципната разлика бе в размерите. „Алеята“, по която се движат превозните средства, бе около два пъти по-широка от нашите. Тяхната версия на нашия автомобил е доста по-обемиста. Дори и най-малката кола притежава единична седалка, на която едновременно могат да седнат пет-шест души. Стандартната кола има едно-единствено фиксирано място — това на шофьора. Останалите седалки твърде много наподобяват столове за всекидневна, разположени около помещението, чиито размери са горе-долу четири и половина метра на шест. Използват се колела, но без автомобилни гуми върху тях. Управлението става с малък хоризонтален лост. Енергията за движение се съхранява някъде в задната част. Движението им не е много бързо, някъде около двайсет и пет до трийсет километра в час. Движението не е натоварено.

Навиците и обичаите не са като нашите. Малкото, което бе старателно събирано, съдържа историческа среда с различни случаи,

имена, места и дати. Въпреки че етапът на човешката еволюция (съзнателната мисъл представя обитателите като хора) изглежда идентичен, техническата и обществената еволюция не са съвсем същите.

Главното откритие стана много скоро след като събрах кураж да разширя експедициите в Място III. Въпреки по-предишните твърдения, хората не знаеха за присъствието ми, докато не срещнах един, който единствено може да бъде описан като „аз“, който живее „там“. Започнах съвсем непреднамерено да се сливам с него временно. Едничкото обяснение, което мога да измисля, е, че аз, напълно съзнавайки, че живея и съществувам „тук“, бях привлечен и веднага започнах да обитавам тялото на човек „там“ отиването ми в място III, съвсем като самия мен.

Когато това се случи и отиването ми в Място III започна да става автоматичен процес, аз просто се пренесох в „неговото“ тяло. Когато временно го измествах, не успях да разбера за присъствието на някакъв ум. Сведенията за него и неговата дейност и миналото му получих от семейството му. Макар да знаех, че „аз“ не съм „той“, обективно можех да следвам емоционалните пътеки на миналото му. Любопитен съм да узная какви ли притеснения съм му създал, в резултат на периодите на амнезия, причинени от моето натрапване. Някои от неканените ми посещения сигурно много са го обезпокоили.

Ето и неговия живот: „Аз“ Там — при първото си посещение без покана заварих един много самотен човек. Той не бе имал големи успехи в своята област (архитект, който работеше на договор) и не бе много общителен. Произхождаше от обществена група с нисък доход. Успял е да се образова в нещо като полувисше училище. По-голямата част от младостта си е прекарал в голям град и на обикновена служба. Живял е на втория етаж в къща със стаи под наем и е ходел на работа с градския транспорт. Градът е бил непознат за него и той не е имал много приятели. (Автобусът, с който той пътуваше този път, бе случайно много широк — седалка с осем места и други седалки зад шофьора, достатъчно високи, така че всеки да може да наблюдава наоколо и напред.) Първото ми натрапване му причини чувството, че слиза от автобуса. Шофьорът го погледна подозрително, когато аз се опитах да си платя таксата. Изглежда никой не си купуваше билет.

Следващото неканено посещение направих по време на емоционална криза. „Аз“ Там срещнах Лиa, богатa млада жена с две деца — момче и момиче, и двете под четиригодишна възраст. Лиa бе тъжна, замислена и някак потисната личност, която изглежда бе преживяла някаква огромна трагедия в живота си. Това имаше връзка с бившия ѝ съпруг, но не бе ясно. „Аз“ Там я срещнах съвсем инцидентно и бях дълбоко привлечен от нея. Двете деца откриха у него приятен събеседник. При първата среща Лиa не прояви голям интерес. Тя откликна най-силно на неговото внимание и проявената топлина към децата.

Не след дълго се състоя неканеното ми гостуване точно, когато Лиa и „Аз“ Там бяха уведомили приятелите си — нейните приятели, че ще се „женят“ (това има малко по-различно съдържание). Между приятелите се получи известно смайване, дължащо се на факта, че са изминали само три дни (?) откакто някакво много важно събитие се е случило в живота на Лиa (развод, смърт на съпруга ѝ или някакво физическо отклонение). „Аз“ Там бях силно заплепен, а Лиa все още бе тъжна и вгълбена в себе си.

При едно по-следващо посещение без покана Лиa и „Аз“ Там живеехме в къща с полупасторална околност. Къщата бе разположена на ниско възвишение, имаше високи правоъгълни прозорци и много широки врати, почти като на пагода. Железницата се извиваше по хълма на около триста метра разстояние от къщата. Гъста зелена трева покриваше хълма чак до стълбите на къщата. Зад нея „Аз“ Там имах офис, едностайна сграда, където той работеше.

В този случай Лиa влезе в офиса и се приближи точно до бюрото в момента, когато аз замених „Аз“ Там.

— Работникът иска да вземе назаем някои от твоите инструменти — каза тя.

Погледнах я с празен поглед. Не знаех какво да отговоря, затова я попитах какъв е този работник.

— Мъжът, който работи на пътя, разбира се. — Все още не бе доловила, че има нещо нередно.

Преди да си дам сметка за ефекта, който биха произвели думите ми, казах, че никакъв човек не работи на пътя. Погледна ме втренчено с нарастващо подозрение. Не бях съвсем наясно какво точно трябва да направя, затова напуснах тялото и се върнах през дупката.

Друго такова неканено посещение, пълно със събития, стана, когато „Аз“ Там създадох неговата лаборатория. Той не бе напълно квалифициран, за да направи изследване, но бе решил, че може да достигне до някои нови открития. Той бе (вероятно с помощта на богатството на Лиа) взел една доста висока складова сграда, разделена отвътре на малки стаи и там правеше някакви опити. В средата на един от експериментите аз го замених в тялото му, но не можех да пресметна какво е следващото в обичайната му програма. Точно тогава влезе Лиа с посетители. Искаше да покаже какво точно работи той в ремонтираната сграда. Аз (в тялото на „Аз“ Там) стоях, неспособен да отроня и дума, когато Лиа ме помоли да им разкажа за естеството на работата.

Донякъде объркана, Лиа отведе двамата в друга стая. Подвоумих се дали веднага трябва да ги последвам. Постарах се да „доловя“ начина, по който той си вършеше работата. В най-добрия случай успех да разбере, че той се опитваше да усъвършенства нови форми на театрално представление, проектирайки декори за театрални сцени, осветление, постановки. Всичко това той вършеше, опитвайки се да направи гледането на театрална пиеса едно чисто субективно изживяване. Само с този частичен успех в неговото припомняне напуснах тялото му, когато чух, че те се връщат. Искях да предпазя живота му от допълнителни усложнения.

Друг случай на натрапване в чуждото тяло стана по времето, когато те прекарвах отпуск си в планината. „Аз“ Там, Лиа и двете деца се возехме всеки на самозадвижващо се возило на един ветровит планински път. Вече описах какво представляват тези превозни средства. По невнимание „поех управлението“ на неговото тяло точно когато те бяха стигнали подножието на един хълм и започваха да изкачват следващия. Незапознат с устройството, направих опит да се изкача на следващото възвишение. Скоро се изгърколих извън пътя и паднах в купчина с мръсотии. Останалите изчакаха отново да поема пътя, а аз промърморих, че има и по-добри начини за разходка. Това дръпна спусъка на нещо в съзнанието на Лиа и тя притихна. Защо, не знам. (Сигурен съм, че „Аз“ Там знаех причината.) Опитах се да ѝ обясня, че не съм този, за когото ме мисли, но си дадох сметка, че по този начин само влошавам нещата още повече. Върнах се при дупката, а оттам към материалното си тяло.

При по-късните ми неканени посещения „Аз“ Там и Лиа никога повече не пътувахме заедно. Той бе постигнал известен успех, но бе направил нещо, което бе отблъснало съпругата му. Останал сам, той бе мислил за нея непрекъснато и дълбоко съжаляваше за слабостта си, която я бе разочаровала. Веднъж я бе срещнал в голям град и я бе помолил да му разреши да я посети. Тя бе отговорила, че ще му даде тази възможност, за да види как вървят нещата. Тя живееше в малък апартамент на третия етаж в една сграда, под наем. Той бе обещал да дойде.

За нещастие „Аз“ Там загубих адреса, който тя му даде, и при последното ми вмъкване в тялото му той бе един самотен и разстроен човек. Сигурен бе, че Лиа ще изтълкува загубването на адреса като незаинтересуваност от негова страна и пореден случай на неговата нестабилност. Работеше, но прекарваше свободното си време в търсене на Лиа и децата.

Какво е заключението? От гледна точка на нещо по-малко от идилични обстоятелства, то едва ли би могло да се определи като бягство от действителността посредством подсъзнанието. Нито пък е начинът на живот, който някой би могъл да избере, за да се наслаждава за чужда сметка. Човек може само да се отдаде на размисъл, а теориите му сами по себе си трябва да предложат неприемливи за днешната наука познания. Въпреки че „двойствената, но разнообразна“ жизнена дейност би могла да доведе до ключа за разрешаване на въпроса „къде“ за Място III.

Най-важната презумпция е, че Място III и Място I (Тук- Сега) не са едно и също нещо. Място III не е по-напреднало, а вероятно дори там науката е на по-ниско равнище. В нашата история няма такъв етап, когато науката да е била на етапа на развитие в Място III. Ако Място III не е нито известното минало, нито пък настоящето, а не е и евентуалното бъдеще на Място I, какво е тогава? Не е част от Място II, където само мисълта е нужна и използвана.

Може би то е паметта, расова или друга, на цивилизацията на материалния свят, която предшества историята. Би могло да бъде и друг тип земен свят, разположен в друга част от вселената и приемлив по някакъв начин чрез умствени манипулации. Може би е антимаатерия, дубликат на материалния земен свят, където ние сме същите, но

различни, оформяни заедно част по част от сила, която е извън настоящото ни разбиране.

Д-р Леон М. Ледерман, професор по физика в Колумбийския университет, твърди: „Основите на физиката се състоят изцяло от знанието за космоса на буквалния антисвят на звездите и планетите, съставен от атоми на антиматерията, което означава — отрицателни ядра, заобиколени от положителни електрони. Сега можем да приемем интригуващата идея, че тези антисветове са населени с антихора, чиито антиучени са вероятно сега дори много развълнувани, откривайки материята.“

7. СЛЕД СМЪРТТА

Всяко познание за съществуването на Второто тяло веднага задава въпроса, върху който човечеството се е замисляло от деня, в който се е научило да мисли. Продължаваме ли да живеем? Има ли живот извън гроба? Нашата религия ни казва да вярваме с упование. Това не е достатъчно за човека, който мисли със силогизми и търси общовалидни предпоставки, които са задоволителни и водят до твърдо убеждение.

Всичко, което мога да направя, е да бъда толкова честен и обективен при предаване на информацията, колкото човек може да бъде при напълно субективно преживяване. Вероятно моите предпоставки ще бъдат от значение и за вас, след като ги прочетете.

За първи път срещнах д-р Ричард Гордън през 1942 година в Ню Йорк. Бе защитил докторска дисертация със специалност вътрешни болести. Сприятелихме се и той стана наш семеен лекар. През годините си бе създал много успешна лекарска практика и притежаваше рядко срещано цинично-саркастично чувство за хумор. Мъдростта на преживяното го бе направила много земен реалист. Беше над петдесетте, когато го срещнах за пръв път, затова никога не го бях виждал като млад. Бе нисък и слаб, с права бяла коса, която оплешивяваше.

Д-р Гордън притежаваше две очебийни особености. Бе решил да живее дълго и очевидно затова се отнасяше много внимателно към себе си. Походката му бе преднамерено бавна и внимателна. Бързаше само когато бе абсолютно наложително. По-точно, той се разхождаше бавно с преднамерена предпазливост, вместо да ходи.

Второ — когато някой го посетеше в офиса му, той само хвърляше бегъл поглед през вътрешния вход, а после нарочно се втренчваше. Не казваше „Здравей“, не кимваше, нито пък подаваше ръка. Той просто гледаше втренчено, сякаш искаше да каже: „Какво, по дяволите, му има на тоя!“

Без никога да сме говорили за това, д-р Гордън и аз имахме едно топло и близко приятелство. Това е нещо, което се случва без каквито и да са обяснения, без логична причина. Нямахме много общи интереси, освен факта, че заедно участвахме в житейските преживявания в приблизително един и същи момент от историята.

През пролетта на 1961 година посетих д-р Гордън в кабинета му. Закусихме заедно с храна, приготвена от медицинската сестра, която работеше отдавна с него. Изглеждаше уморен и замислен, и аз повдигнах въпроса за това.

— Не се чувствах добре — отговори и после избухна по обичайния за него начин. — Какво от това, не може ли и един доктор да си позволи веднъж да боледува!

Засмях се и предложих да прави нещо друго, например да посети своя семеен лекар.

— Ще го направя — каза той отсъстващо, после възвърна нормалното си поведение. — Но първо заминавам за Европа.

Казах, че звучи прекрасно.

— Вече имам билети — продължи той. — Преди сме ходили много пъти, но искам да видя много места, които съм пропуснал. Бил ли си някога в Гърция, Турция, Португалия, Испания, Египет?

Казах, че не съм.

— Е, да, ама трябва да го направиш — каза той, като бутна настрана храната си. — Иди, когато имаш този шанс. Не бива да пропусна места като тези. Няма да пропиляя шанса си.

Отговорих, че ще направя всичко, което ми е възможно, но и нямам такава тлъста клиентела, която ме очаква, докато се върна. Но той отново бе станал сериозен.

— Боб?

Чаках го да продължи.

— Не ми харесва начина, по който се чувствам — каза замислено. — Не го харесвам... защо не дойдете с жена ти на гости у нас?

Бих желал да бяхме го направили.

Д-р Гордън и съпругата му отплуваха за Испания след около седмица. Не ми изпрати и ред, но предположих, че се пекат някъде по средиземноморските плажове.

Шест седмици по-късно г-жа Гордън телефонира. Докторът се бе разболял в Европа и те трябвало да съкратят екскурзията си. Той бе отказал лечение зад океана и бе настоял да се върнат вкъщи. Тъй като чувствал силна болка, веднага постъпил в болница за изследване.

Не успях да го посетя в болницата, но се информирах постоянно за състоянието от съпругата му. Изследванията дадоха положителен резултат. Откриха това, което търсеха — рак на стомаха, неподлежащ на лечение. Нищо друго не би могло да се направи, освен да му бъдат създавани удобства, доколкото е възможно. Той нямаше никога да напусне болницата. Поне жив. Или още по-точно — физически жив.

Като научих това, реших, че по някакъв начин трябва да видя д-р Гордън. Сега вече всичко бе ясно, както повечето неща в ретроспекция. Сигурен съм, че още в деня, когато бяхме в кабинета му, той вече е знаел за състоянието си. Все пак бе интернист. Сигурно бе разпознал проявите и симптомите в своята собствена лаборатория. Тази бе причината за съвсем внезапната екскурзия до Европа. Той определено не би изпуснал последния си шанс! И не го направи.

Нуждата да говоря с д-р Гордън изглеждаше неотстъпна. По време на всичките ни разговори никога не бях му споменавал за своя „див талант“ или за това, през което бях преминал. Мисля, че се страхувах от начина, по който щеше да отметне назад глава и да се разсмее, и щеше да ме прати при сина си, който бе психиатър.

Сега бе различно. Той бе изправен лице в лице с нещо, за което може би щях да му помогна за промяна. Не знаех как това, което ми се бе случило, можеше да помогне, но имах дълбокото убеждение, че ще свърши работа.

Многократно се опитвах да посетя д-р Гордън, но само на жена му разрешавах да влиза в стаята. Накрая помолих г-жа Гордън да ми помогне да вляза и да го срещна. Обясни ми, че докторът чувствал толкова силна болка, че през по-голямата част от времето бил държан под силна наркоза. По тази причина много рядко бил в съзнание и с бистър ум. Обикновено успявал да я познае в ранни зори, но дори и това не ставало всеки ден. Казах ѝ, че имам да му съобщя нещо много важно. Не бях подробен. Но дори и в скръбта си тя изглежда разбра, че имах намерение да му предам послание, което бе нещо повече от успокоение. Интуитивната жена намери решението.

— Защо не му напишете писмо? — предложи тя. — Ще му го занеса.

Казах, че се страхувам дали той ще може да го прочете.

— Ако го напишете, аз ще му го прочета, когато е в съзнание, за да го разбере.

Така и направихме. Тя го прочиташе отново и отново на д-р Гордън, винаги когато бе в съзнание. По-късно ми каза, че тези повтарящи се четения са били по негово настояване, а не по нейно предложение. Имаше ли нещо в писмото, което той искаше да запази дълбоко в паметта си?

Когато го чух, усетих силно чувство на съжаление. Може би все пак той нямаше да се облекне назад и да се разсмее. Трябвало е да споделяме повече неща помежду си, ако само бях събрал куража да обсъдя с него моите „дейности“. Ето и някои пасажии от писмото до д-р Гордън.

„... И запомни всички уроци, които ми даде, защото знаеше, че съм разтревожен от нещо. Ето кога започна всичко. Сега, докато си в болницата за известно време, би могъл да опиташ да го откриеш за себе си. По такъв начин няма защо да вярваш само на моите думи. Ще можеш да правиш нещо, докато се възстановяваш.

Първо трябва да приемеш възможността, да я преработиш през своя опит, че можеш да действаш, мислиш и съществуващ без ограниченията на физическото тяло. И не казвай на жена си да ме прати при онзи психиатър, който е и ваш син. За разрешаването на проблема се изисква нещо повече от Фройд. Освен това, той си печели достатъчно добре и без пациент като мен.

По време на всичките ни разговори не изглеждаше уместно да се спирам на тази тема. Но тъй като си вързан за леглото, размисли сериозно. Може би по-късно ще бъде от полза. Надявам се сам да откриеш някои неща, които съм пропуснал. Всичко зависи от това дали ти самият ще успееш да усъвършенстваш способността «да напускаш» физическото си тяло, докато мързелуваш в болничното легло. Стане ли, ти ще намериш много способности, които ще ти бъдат полезни. Може би това е начинът да се справиш с физическата болка. Не знам. Опитай все пак.“

„... С цялата искреност, която мога да събера, настоявам, Дик, помисли за това. Ти вече ще си преминал крайъгълния камък, когато няма да правиш нищо повече от това да приемеш, че твоето второ нематериално тяло действително може би съществува. Веднъж постигнал това, единствената пречка пред теб ще бъде страхът. А няма нужда да го правиш. Все едно да се страхуваш от сянката си. То е по-скоро естествено, отколкото странно. Свикни с тази идея. Липсата на съзнателни преживявания с второто ти тяло не означава непременно, че има нещо, от което да се страхуваш. Неизвестността е страшна само докато съществува като такава. Ако можеш да се закачиш за това, ти няма да имаш нужда от страх. Тогава и само тогава опитай формулата, която съм написал тук. Не зная какъв е ефектът от всички лекарства, които взимаш. Лечението може да помогне или да навреди на техниката. Но наистина опитай! Първия път може да не свърши работа, но може и да заработи.“

„... Най-важното, моля те да ме уведомиш как се справяш с него. Може би като се оправиш, бих могъл да дойда, за да обсъдим всичко в детайли. Бих дошъл и сега лично, но знаеш колко строги са болничните правила. Ако разкажеш на жена си за някои свои опити, сигурен съм — тя ще ми ги предаде. Но все пак е по-добре да ги чуя лично от теб по-късно. Само ми дай знак...“

Г-жа Гордън не ме уведоми дали той наистина е правил опит. Почувствах, че е твърде разочароващо да я разпитвам подробно точно в този момент. Тя бе изключително тъжна и напрегната, знаейки, че състоянието на мъжа ѝ е крайно влошено. Все още не съм сигурен дали бе разбрала, че моето писмо би могло да бъде разтълкувано като предложение за подготовка за смърт.

Няколко седмици по-късно д-р Гордън изпадна в кома. Той почина в мир, без да се връща в съзнание.

Няколко месеца мислех да направя опит за „посещение“ при д-р Гордън, където и да бе. Той бе първият ми близък човек, който умря, откакто развивах моя див талант. Бях едновременно любопитен и обективен. Това бе първата такава възможност. Мислех, че д-р Гордън нямаше да се обиди, ако продължаваше да съществува.

Сега, знаейки за такива неща, реших, че той вероятно се нуждае от почивка, преди да се намеся в нещата, които правеше. Също исках да събера допълнителен кураж и за самия мен. Това бе експеримент, който преди не бях опитвал. Можеше наистина да бъде опасно.

И ето, един съботен следобед направих опита. Мина час, докато постигнах състоянието на вибрации. Най-накрая се гмурнах във тялото, като ликувах наум. Имах огромното желание да видя д-р Гордън.

След миг започнах рязко да се издигам нагоре и скоро единственото, което можех да видя, бе неясно движение и чувството за много фин въздушен поток около тялото ми. Почувствах също ръка под левия си лакът. Някой ми помагаше да отида там.

След нещо, което изглеждаше като безкрайно пътуване, изведнъж спрях (или пък бях спрял). Малко объркан стоях в голяма стая. Впечатлението ми бе, че това е учреждение от някакъв вид. Ръката под лакътя ме поведе към една врата и ме спря точно пред нея. Оттам можех да погледна в съседната стая. Мъжки глас проговори почти в лявото ми ухо.

— Ако стоиш точно тук, докторът ще те види след миг.

Кимнах в знак на съгласие и стоях, чакайки. В стаята имаше група мъже. Трима или четирима от тях слушаха внимателно един млад мъж, на около двайсет и две години, който възбудено им обясняваше нещо, жестикулирайки.

Не виждах д-р Гордън и продължих да го очаквам всеки момент. Колкото повече чаках, толкова по-горещо ми ставаше. Накрая така се сторещих, че наистина започнах да се чувствам некомфортно. Не знаех каква бе причината, която ми причиняваше тази горещина, и не бях сигурен, че мога повече да търпя. Наистина имах усещането, че поток от предчувствия пробягва през лицето ми. Разбрах, че повече не мога да понасям това. Горещината бе нетърпима. Ако д-р Гордън не се появи скоро, ще трябва да си тръгна, без да съм го видял.

Обърнах се и отново погледнах към групата мъже, като си мислех, че трябва да ги попитам за д-р Гордън. Точно в този миг нисък, слаб млад мъж с буйна коса спря на средата на разговора си и ме погледна напрегнато за момент. След този прост, къс поглед той се обърна към другите мъже и продължи оживения разговор.

Жегата стана непоносима и аз реших да си тръгнавам. Не можех повече да чакам д-р Гордън. Като използвах наученото от мен движение, бързо се издигнах нагоре и излязох от стаята. Пътят обратно бе много дълъг. След съединяването с материалното проверих физическото си тяло. Чувствах студ и се бях схванал. Със сигурност по бузите ми не пълзяха потоци от усещания.

Разочарован, седнах и записах всичко за пътуването. Бях се провалил по някаква причина. Не бях успял да видя д-р Гордън. Отсъствието ми от материалното бе два часа.

По наследство съм много упорит. Следващата събота опитах отново. Точно в момента, когато бях напуснал физическото си тяло и виках името на д-р Гордън, един глас проговори точно до мен почти раздражен.

— Защо искаш отново да го видиш? Нали го видя миналата събота!

Бях толкова изумен, че се друснах в материалното почти веднага. Станах и разгледах кабинета си. Не забелязах нищо ненормално. Помислих да опитам отново, но реших, че вече е твърде късно за нов опит същия ден.

Миналата събота. Нищо важно не се случи миналата събота. Не се получи. Погледнах записките си за „Миналата събота“. И ето че го открих.

„Докторът ще ви види след минута.“ какво можеше да е след минута? Нисък, слаб млад мъж с рошава буйна коса се обърна и ме погледна напрегнато. Той ме гледаше, без да каже дума, сякаш мислеше. Перфектното описание, което бях направил, бе за д-р Гордън на двадесет и две години, а не на седемдесет.

Сякаш това всяваше повече от всичко друго доверие към преживяното. Очаквах да видя мъж на седемдесет. Не го бях познал, защото той не изглеждаше така, както бях очаквал. Ако приех това за халюцинация, евентуално бих срещнал седемдесетгодишния д-р Гордън.

По-късно, при едно посещение в дома на вдовицата на доктор Гордън, реших да видя стара снимка, когато е бил на двадесет и две. Разбира се, не казах на г-жа Гордън защо искам да видя снимката. Отлично подхождаше на мъжа, когото бях видял и който ме бе видял

„там“. Тя спомена също, че на онази възраст той е бил много енергичен и активен, винаги бързал и имал рошава руса коса.

Някой ден отново ще опитам да посетя д-р Гордън.

Друг път, в очакване да сменим щата, в който живеехме, продадохме къщата си. Дойде един купувач, и то съвсем ненадейно. Като временна мярка взехме къщата под наем за годината преди нашето преместване.

Бе интересна къща, построена на върха на една скала, точно над малка рекичка. Дадохме я под наем чрез посредник и никога не се срещнахме или свързахме със собственика. Жена ми и аз заехме основната спалня на първия етаж.

Една седмица след като се настанихме, си легнахме и жена ми заспа почти веднага. Лежах там в полутъмното и гледах през големия от пода до тавана прозорец към нощното небе. Без да го желая, почувствах началото на познатите вибрации. Чудех се дали на новото място всичко ще бъде наред с преживяването.

Леглото ни бе разположено откъм северната стена.

Отдясно на леглото бе вратата за хола. Вляво от леглото бе вратата за главната баня.

Тъкмо бях започнал да се издигам от физическото си тяло, когато забелязах нещо точно там. Беше бяла фигура с основните мерки и прилики на човек.

Бях станал много предпазлив с „непознати“ и затова изчаках да видя какво ще се случи. Бялата фигура се доближи, заобиколи леглото и мина на около трийсет сантиметра от моята част, като отиде към банята. Успях да видя, че бе жена със среден ръст, с тъмна, права коса и особено дълбоки очи, нито млада, нито стара.

Тя остана в банята съвсем кратко, след това се втурна в стаята и започна отново да обикаля около леглото. Седнах (нефизически — сигурен съм) и се доближих да я докосна, да видя дали мога.

Забелязвайки движението, тя спря и ме погледна. Когато проговори, можех да я чуя съвсем ясно. Можех да виждам прозореца и завесите зад нея и през нея.

— Какво мислиш да правиш с картините?

Бе женски глас и можех да видя как се движеха устните ѝ.

Като не знаех какво да кажа, опитах се да ѝ дам задоволителен отговор и я успокоих, като потвърдих, че ще се погрижа за тях.

Като чу това, тя леко се усмихна. После приближи двете си ръце и хвана моята, като нежно я притискаше. Почувствах ръцете — те бяха нормални, топли и живи. Тя леко стисна моята ръка, нежно я пусна, обиколи леглото и излезе през вратата.

Чаках, но тя не се върна. Легнах си, върнах се към физическото и се изнизах от леглото. Отидох до вратата на хола и погледнах към другите стаи. Там нямаше никой. Обиколих навсякъде, но не намерих жива душа. След като записах случилото се, отново си легнах.

Няколко дни по-късно срещнах психиатъра, който живееше в съседната къща, д-р Семюел Каан. (Продължавах случайно да се срещам с психиатри!) Попитах го дали познава хората, в чиято къща живеехме.

— Да, разбира се, познавам ги добре — бе отговорът му. — Г-жа В. почина преди около година. После г-н В. отказа да влезе в къщата, премести се и повече не се върна.

Казах, че е много жалко, тъй като това бе една чудесна къща.

— Това все пак бе нейната къща, нали разбирате. Същественото е, че тя умря точно тук, в спалнята, която заемате вие.

Отговорих, че това е много интересно. Тя сигурно много си е харесвала къщата.

— Да, наистина — отговори д-р Каан. — Много харесваше картини. Беше ги закачила навсякъде.

Попитах го дали случайно не притежава някаква снимка на г-жа В.

— Трябва да проверя — замисли се за момент. — Имам, разбира се. Мисля, че е на групова снимка, която е направена в клуба. Дано да я откроя.

Д-р Каан се върна след няколко минути. На снимката имаше около петдесет-шейсет мъже и жени, някои от тях само глави, така както стояха в редици.

Д-р Каан погледна внимателно снимката. „Тук някъде е, сигурен съм.“

Погледнах през рамото снимката. На втората редица имаше едно познато лице. Посочих го с пръст и попитах дали това не е г-жа В.

— О, да, да, това е г-жа В. — Погледна ме първо с любопитство, а след това с разбиране каза: — Сигурно сте открил нейна снимка в къщата.

Потвърдих. Много предпазливо попитах д-р Каан дали г-жа В. не е имала някакви необикновени маниери или нещо подобно.

— Не, или поне не си спомням — отговори той. — Но ще помисля. Не може да не е имала някакви.

Благодарих му и реших да тръгна. Обърнах се, защото той отново ме повика.

— Я почакайте, наистина има нещо — каза докторът. Попитах какво е то.

— Когато и да беше щастлива или благодарна за нещо, тя взимаше ръката ви между дланите и леко я стискаше. Ще ви свърши ли работа?

Това помогна.

С натрупване на опита станах малко по-уверен, че бих могъл да използвам тези възможности в сфери, които сигурно бяха необикновени. Близък мой приятел — Ендрю Бансън, бе на моята възраст и имахме много общо помежду си. Познавах го от около осем години. Той между другото бе и пилот. Често летеше на самолети от своята компания. Един от изследователските му интереси бе антигравитацията, за която бяхме говорили многократно. Той притежаваше лаборатория, където провеждаше опити в тази област. Между въпросите, които обсъждахме във връзка с гравитационните му изследвания, бе и този дали един или дори двама души биха могли да достигнат сами ефективен резултат за антигравитацията в този век на огромен брой изследователски групи и крайно скъпа апаратура.

По време на командировка в Ню Йорк през 1964 година ми се отвори един час свободно време следобед, което прекарах в хотелската стая. Реших да подремна. Легнах и тъкмо заспивах, когато чух гласа на г-н Бансън.

— Има начин да се докаже съществуването на антигравитацията. Единственото, което трябва да направиш, е сам да извършиш опита. А ти си тренирал това.

Станах напълно буден. Знаех за какво ставаше дума, но не бях имал смелостта да го направя. Но защо гласът на г-н Бансън звучеше така реално в съня? Погледнах часовника до леглото. Беше точно три и петнайсет. Бях напълно буден сега, за да спя, затова излязох.

Когато след два дни се върнах вкъщи, жена ми бе много мълчалива. Попитах какво се е случило.

— Не искахме да те тревожим в Ню Йорк, но Ендрю Бансън е мъртъв. Загинал е, докато се е опитвал да приземи един самолет — каза тя.

Спомних си гласа на г-н Бансън в Ню Йорк и я попитах дали г-н Бансън не е загинал преди два дни, около три и петнайсет след обяд.

Жена ми ме разглежда дълго, преди да отговори:

— Да. Точно тогава се е случило.

Не ме попита откъде знам. Отдавна бе престанала да ме пита.

Няколко месеца не правих никакви опити да „отида“ при г-н Бансън. По неизвестна причина предположих, че ще се нуждае от почивка. Имах работа с насилствена смърт и все още не бях сигурен дали бях прав.

Накрая станах нетърпелив. В събота следобед легнах с решение да посетя г-н Бансън.

След около час подготовка най-накрая се измъкнах от физическото и започнах да пътувам с висока скорост през нещо, което приличаше на мрачен тунел. Крещях наум „Ендрю Бансън“ отново и отново, докато пътувах.

Изведнъж спрях или бях спрян. Някой ме държеше съвсем мирно в изправена поза. След миг от една дупка в пода започна да излиза бял газ. Облакът започна да се оформя и някакво чувство ми подсказа, че това бе г-н Бансън, въпреки че не можех да го видя много добре или да различа чертите му. Веднага заговори много възбудено и радостно.

— Боб, не би повярвал повечето неща, които се случиха, откакто съм тук!

Нищо повече. По сигнал от някого облакът от бял газ загуби човешката си форма и сякаш бе всмукан в малката дупка на пода. Ръцете върху лактите ми ме направляваха и скоро се върнах към материалното.

Халюцинация, получена по пътя на самовнушението? Най-малкото бе оригинална. Никога не бях чел нещо подобно. Дали това обяснява съпадението на времето в хотелската стая в Ню Йорк? Има и нещо още. През 1964 година на шейсет и две години почина баща ми. Въпреки че в детството бях доста непокорен към бащините съвети, като възрастен мъж чувствах баща си съвсем близко до мен. Сигурен съм, че и той ме е чувствал по същия начин.

Той бе получил удар преди няколко месеца и остана почти напълно парализиран и неспособен да говори. Последното очевидно бе най-мъчително, което бе съвсем естествено за човек-лингвист, чийто живот бе посветен на изследването и ученето на езици.

През този период, когато го посещавах, той правеше изключително сърцераздирателни опити да ми говори. Искаше нещо да ми съобщи. Очите му молеха да го разбере. Само леки стенания излизаха от устните му. Постарах се да го успокоя, говорих му. Правеше всичко възможно да ми отговори. Дори не мога да кажа дали въобще разбираше думите ми. Баща ми почина тихо в съня си в един следобед. Животът му бе плодотворен и успешен. Смъртта му донесе смесени чувства на скръб и сякаш на освобождение.

Непрекъснато разбирах значението на някои от земните знания и вяра, които бях научавал от баща си. Винаги ще му бъда признателен.

Този път смъртта на един твърде близък за мен човек ми донесе малко по-малко трепет и вълнение, отколкото бях преживявал преди. А може би познатото, най-малкото чувството за известност, предизвика по-малко нетърпение и повече упование.

Единствената причина, поради която изчаках няколко месеца, бе необходимостта да го направя. Други потискащи ме въпроси от личния и трудовия ми живот изглежда ми пречеха да се връщам към привичката си да релаксирам. Въпреки това една нощ през седмицата станах в три часа след полунощ и усетих, че трябва да посетя баща си.

Изпълних ритуала си и вибрациите се появиха лесно и равномерно. След малко се освободих без усилие и бях горе, свободен в тъмнината. Този път не използвах викането на ум. Концентрирах мисълта си върху личността на баща ми и „стигнах“ там, където бе и той.

Започнах да се движа бързо в тъмното. В тъмнината не виждах нищо. Само величавото усещане за движение, заедно с притеглянето на гъст — приличен на течност — въздух, минаващ покрай тялото ми. Съвсем като потапянето във вода след гмуркане. Изведнъж спрях. Този път не си спомням някой да ме е спирал, нито пък можех да усетя ръката под мишниците си. Намирах се в полутъмна стая с огромни размери. Изглежда знаех, че това е болница, или конвалесцентен дом, но там не се извършваше никакво лечение, поне такова, каквото ние го познавахме. Започнах да се оглеждам за баща ми. Не знаех какво да

очаквам, но най-малкото погледнах напред към една група, която много се забавляваше.

Имаше няколко по-малки стаи освен голямата зала, където стоях. Погледнах в две от тях и във всяка имаше по няколко души, които не ми обърнаха внимание. Започнах да се безпокоя, че съм объркал мястото.

Третата стая бе не по-голяма от килия на монах, с малък прозорец на височината на раменете на срещуположната на вратата стена. Имаше мъж, облегнал се на стената, близо до прозореца, който гледаше навън. Когато влязох, видях само гърба му.

После той се обърна и ме видя. На лицето му се изписа крайно изумление. „Умрелият“ ми баща ми проговори:

— Какво правиш тук?! — Каза го с екстаз като някой, пропътувал половината свят, когато срещне човек, комуто току-що е казал „довиждане“ у дома.

Бях твърде развълнуван, за да говоря. Само стоях и се надявах, че новата ни среща ще бъде радостна, както очаквах. Стана изведнъж. Баща ми се приближи направо, сграбчи ме под мишниците и започна щастливо да ме подхвърля високо над главата си и после обратно долу. Точно както, спомням си много добре, го правеше през детството ми, така както много бащи правят с малките си синове.

Той ме остави обратно на земята и аз се бях успокоил достатъчно, за да му проговоря. Попитах го как се чувства.

— Сега вече много по-добре. Болката ми премина.

Сякаш му бях напомнил нещо, за което той отдавна бе забравил. Явно енергията се отвеждаше от него и той се отдалечи уморен. Гледах го и разбрах, че е забравил за присъствието ми там. Изглеждаше съвсем слабичък и на около петдесет. Или поне такъв го бях виждал на снимки от тази му възраст.

Почувствах, че срещата бе приключила. Нищо повече нямаше да се случи. Излязох от стаята, после „стигнах“ вън от сградата. Върнах се към материалното тяло. Трябваше ми по-малко време да се прибера, отколкото да отида при баща си.

Така ли се бе случило? Наистина ли болката бе толкова силна през онези последни дни, когато той сам не можеше да разбере как да си помогне, за да я отслаби? Ако това бе вярно, какъв ужасен затвор е било тялото му! Смъртта наистина бе благословена.

Ще се опитам ли да го видя отново? Не знам. Не знам дали би трябвало да опитвам.

Имах много такива преживявания, не така лични, но точно толкова впечатляващи. Всички те ме водеха към неизбежните емпирични заключения, които оправдаха много, много часове на страдание, несигурност, страх, самота и разочарование. Това бе прагът на емоционалното претоварване или, както някои биха го нарекли, количествен Скок в мисленето и началото на нова гледна точка и перспектива, позволяващи мъките и радостите в Тук-Сега да попаднат в точната категория на важност (какво е минута, час, година, съпоставени с безкрайността на съществуването?). Открит бе пътят на реалното, което в края на краищата е доказано несравнимо със съзнанието на човешкия мозък, въпреки че ще продължи да измъчва с лъжливи надежди и да обвинява в криминално престъпление интелектуалното начало.

Това ли е моят отговор? Свържете преживяванията с познанието, че човешката личност не само може, но и действа извън материалното тяло, и ще се уверите, че отговор има, и то един-единствен.

Ако наистина трябва да има велико Послание, това ще е достатъчно.

8. „ЗАЩОТО БИБЛИЯТА ТАКА МИ КАЗВА“

Ако човешкото същество има Второ тяло, ако това Второ тяло оцелява и след онова, което наричаме смърт, ако личността и характерът продължават да съществуват в тази нова-стара форма — тогава какво? Отново стародавният въпрос търси своя отговор.

До днес, след дванадесетгодишна нематериална дейност, не откривам доказателства, потвърждаващи библейската представа за Бог и задгробния живот в онова място, наречено Рай. Възможно е да съм намерил такива, но да не съм разбрал. Твърде е вероятно. Причината може да е в това, че не съм достатъчно „квалифициран“. От друга страна, повечето от нещата, с които съм се сблъсквал, биха могли да бъдат основни, а те са били изопачавани от историята в продължение на стотици години.

Нека започнем с молитвата, за която се предполага, че е директната връзка с Бога. Както сме научени да се молим днес, това е все едно да казваме наизуст химическа формула, без каквото и да е познание за първоначалното предназначение и значение на съставните ѝ елементи. Или начинът, по който децата ни пеят „Лъндън Бридж се сгромолясва“, без да знаят оригиналното значение на песента. Цялата ни цивилизация е изпълнена с такива нерационални навици. Очевидно молитвата е един от тях.

Някой някъде знае как да се моли. Той се опитва да докосне другите. Малко са и онези, които познават методологията. Други запаметяват само думите, а думите през годините са се променяли. Постепенно техниката се е изгубила, инцидентно е била преоткривана през вековете. В по-късните случаи съвсем рядко преоткривателят е бил в състояние да убеди останалите, че Старият Утъпкан Път не е съвсем правилен.

Това е всичко, което мога да разкажа. Старият Утъпкан Път не е достатъчен. Или, както вече казах, не съм достатъчно квалифициран. Още по-лошо би могло да бъде и това, че моята подготовка да се моля

не е подходяща или е неправилна. Във всеки случай, на мен не ми върши работа.

Ето и един пример. По време на една от нематериалните ми екскурзии се връщах с голяма скорост назад към физическото, движейки се през нищото и очевидно всичко бе доста извън контрол. Без предупреждение се блъснах доста силно в твърда стена от някакъв непробиваем материал. Не се ударих, но бях крайно шокиран.

Материалът бе твърд и стабилен, и изглежда бе изработен от огромни стоманени плоскости, които леко се застъпваха една с друга и бяха заварени. Всяка имаше слаба кривина, сякаш бяха части от земното кълбо.

Опитах се да се промъкна през тях, но не можах. Придвижих се надолу — първо надясно, после наляво. Абсолютно сигурен бях, че физическото ми тяло лежи извън тази преграда.

След около час ровене, драскане с нокти и блъскане в тази бариера започнах да казвам молитвата си. Използвах всички възможни молитви, които бях научил и дори сам си измислих няколко поспециални. И вярвах във всяка една дума, която изричах, повече отколкото съм вярвал в каквото и да е през живота си. Толкова бях изплашен.

Нищо не се случи. Все още си бях легнал върху преградата, неспособен да премина през нея и да се върна във физическото си тяло.

Обхвана ме паника. Драсках с нокти, скимтях и зъзнях. След като се убедих, че е напразно, накрая успях да се успокоя. Чувствайки се напълно изгубен, лежах и си почивах, плътно прилепнал към студената, твърда стена.

Не знам колко време съм лежал така, докато способността ми да мисля обективно се върна. И това все пак стана. Не бих могъл да остана там завинаги или най-малкото не желяех. Положението изглеждаше неспасяемо. По-рано къде ли съм се сблъсквал с очевидно невъзможна ситуация?

Спомних си. Преди години заедно с един приятел си купихме самолет, чиито летателни качества не познавахме. Единствената причина да си купим точно този самолет бе, че състоянието му бе добро, а цената — сравнително ниска.

След няколко опита за летене над полето ние решаваме да приемем, че това е било акробатика. Взимаме под наем парашут, издигаме се и се хвърляме с главата напред от десет хиляди метра височина.

Преодоляваме няколко мързеливи осморки, небрежни лупинги и няколко завъртания около оста. Всичко изглежда наред. След като отново се издигнем на височината, насочваме предната част на самолета леко надолу и пускаме компаса и рула да се въртят с трясък.

Следващото нещо, което откриваме, е, че се въртим около оста си. Насочваме компаса и право напред, към приетата възстановителна процедура.

По-рано вършеше прекрасна работа. Но не и този път. Спинът (въртенето по оста) стана по-равен и бърз, и се развиваше като движението на камшик. Въртенето на рула в посока, обратна на въртенето около оста, дори енергийните взривове, нищо не оказа какъвто и да е ефект върху спина. И все пак нещо стана — спинът се влошаваше и земята бързо се приближаваше.

Бил се огледа през предната част на самолета, лицето му побеля. Той изкрещя към мен през грохота на вятъра: „Най-добре да се махаме оттук!“

Аз също бях готов да напусна. Единствената причина, която все още ме задържаше там, бе възможната загуба на самолета, а бях спестявал твърде дълго, за да го купя. Прецених, че сме опитали вече всичко. Освен едно — да действаме против правилото, нещо, което е забранено да се прави, когато се въртиш около оста си. Изтегляне на лоста за управление. Какво щях да загубя?

Изтеглих лоста. Самолетът внезапно престана да се върти около оста си и набра необходимата летателна скорост. Продължих да го управлявам, докато земята застана на мястото си. Приземихме се безопасно. Изпълзахме навън, все още трясещи се, и седнахме на земята. Бяхме попаднали под влиянието на външно въртене. Никой от двамата ни не бе наблюдавал такова въртене преди, а още по-малко го бе опитвал.

Припомнях си външния спин. Опитах се да приложа знанията си, докато лежах, ритайки срещу бариерата. Напред, нагоре, надолу, вдясно, вляво — нищо положително не стана.

Остана само една възможна посока, независимо че знанията ми определено казваха, че посоката не е правилна. По-лошо нямаше да стане, затова го направих и само след миг отново бях във физическото, шокиран, но спасен.

По кой път? Очевидно в посока, противоположна на бариерата. Назад в посоката, от която бях дошъл. Не мога да кажа защо това свърши работа. Нито пък можах да узная какво представляваше бариерата.

Възможно е подобреният вариант на молитвата да ми е помогнал. Наистина се върнах обратно, нали? Ако молитвата е свършила работа, то в никакъв случай не стана по начина, по който религията ме бе учила. Не се яви Ангел-Спасител да ми помогне и да ме успокои.

При друг случай направих посещение на брат ми и семейството му в късна нощ. Малко след като напуснах гостната, отидох да спя, защото твърде много се нуждаех от почивка.

Ако това има някакво значение — таблата над главата ми бе обърната срещу стената, разделяща моята стая от тази на четиригодишната ми племенница. Нейното легло бе точно срещу същата стена.

Щом се настаних в леглото, започнаха познатите вибрации. Реших да се изплъзна за малко от материалното. Искях да проверя това си състояние извън домашни условия.

В момента, когато напуснах физическото, долових присъствието на три същества в стаята. Останах търпеливо близо до физическото си тяло, докато те се приближаваха. Започнаха да ме дърпат — не силно, но съвсем преднамерено, сякаш искаха да проверят какво ще направя. Прекараха в това занимание доста време. Стараех се да остана спокоен, но все пак те бяха трима. Не бях сигурен дали ще успея бързо да се върна в тялото си, преди да са ме отнесли.

Затова започнах да чета молитвата си. Отново и отново повтарях всички молитви, които знаех. Помолих Бога да ми помогне. Молах се в името на Исус Христос за помощ. Опитах и с няколко светии, чиито имена бях чул от жена ми, която бе католичка.

Какъв бе резултатът? Моите мъчители се разсмяха силно и започнаха да работят върху мен с още по-голям ентузиазъм.

— Чуйте го как се моли на своите божества — започна да злорадства съвсем безочливо единият. — Слушайте само!

Мисля, че малко се разсърдих. Започнах да се дърпам назад и съвсем се приближих до физическото си тяло. Гмурнах се в него. Не твърдя, че се борех, но и не останах съвсем пасивен.

Настаних се във физическото, съвсем успокоен, че съм се върнал. Точно тогава чух детски плач. Идваше от стаята зад стената. Изчаках няколко минути, надявайки се, че снаха ми ще дойде да успокои малкото момиченце и да го приспи.

След около десет минути малката Дж. продължаваше да плаче. Станах и отидох в съседната стая. Снаха ми държеше в ръце все още треперещото дете и се мъчеше да го успокои. Попитах какво се е случило и мога ли с нещо да помогна.

— Тя скоро ще се оправи — отвърна снаха ми. — Може би е сънувала кошмар или лош сън, май няма да мога да я разбудя.

Попитах откога плаче детето.

— О, само няколко минути, преди да дойда. Не го е правила. Обикновено спи много тихо.

Отново предложих помощта си, ако има нужда, и се прибрах в стаята си. Не след дълго малката Дж. се успокои и очевидно заспа. Дали кошмарът на малката ми племенница, който много приличаше на транс, бе съвпадение? А може би трябваше да казвам молитвите си по друг начин.

Имаше твърде много подобни случаи, но те следваха съвсем същия път, когато правех опит да се моля по вече възприетия и условен начин.

Може би има и други по-положителни методи за предаване на преживявания, свързани с рая и ада. Ако наистина съществуват, те несъмнено са в Място II.

При нематериални пътувания до Място II често се срещат „пластове“ или области, през които човек може да премине, както бе споменато преди. Изглежда, че те са в онази част от Място II, която е най-близо до Тук-Сега, а и в някои отношения най-свързана. Това е сивочерна маса, където и най-слабото движение привлича кълваци и извършващи други мъчения същества.

Сякаш сте една провесена стръв в това огромно море. Ако се движите бавно и не реагирате на любопитството на „рибките“, идващи

да проучат, можете да преминете без инциденти. Ако се опитате да проявите раздразнение или да се отбранявате, множество възбудени обитатели се втурват към стръвта — бутат, дърпат, късат.

Дали това не са границите на ада? Лесно е да заключим, че дори моментното проникване в този най-близкостоящ слой ще предизвика на бял свят мисълта, че „демоните“ и „дяволите“ са главните обитатели там. Изглеждат почти човешки, въпреки че притежават очевидната способност да мислят и действат самостоятелно.

Кои и какви са те? Не знам. Никога не съм се задържал достатъчно дълго, за да си направя труда да разбере това. Само чрез ужасяващо изпитание и грешка успях да открия способа как да преминавам през този участък към разумния мир.

В тези светове, където мислите са не само нещо, но те са всичко, включително самата ви личност, вашата поквара или съвършенство са дело на вас самия. Ако сте отчаян убиец, може да свършите в тази част на Място II, където всички останали са като вас. Това наистина би било ад за такива хора, защото там няма да има невинни, беззащитни жертви.

Проектирайте го на повърхността и ще започнете да долавяте огромното разнообразие. Дали ще се отправите към рая или ада на Място II, сякаш зависи изцяло от рамките, в които са поставени вашите най-дълбоки, постоянни (а може би подсъзнателни) мотивации, емоции и индивидуална насоченост. Най-последователното и мощното от всички тях ще работи като ваш „радиокомпас“, когато влезете в това царство.

Сигурен съм за това, тъй като то винаги работи по този начин, когато ми се е налагало да пътувам нефизически из Място II. Действа по този начин, независимо дали аз желая или не. И най-слабото целенасочено желание или пък дълбоко скрито в мен чувство, за което аз дори и не подозирах, отклоняваше пътуването ми към „подобна“ на тази посока.

Някои от направленията, които достигах в резултат на това отклонение, според мен притежаваха всички белези на ада. Възможно е други да са изградени като рай и само с някои съвсем леки различия в приложението от дейностите ни в Тук-Сега.

Е, ако все пак Място II притежава известно количество от ада и не съвпада много с нашите възгледи за рая, какво от това? Къде ще

потърсим пътепоказателя? Къде са Господ и Рая, които ние величаем? Пропуснах ли нещо?

И досега от време на време при посещенията ми в Място II периодично ми се случва необикновено нещо. Няма никакво значение къде точно в Място II, случката е винаги една и съща.

Точно в средата на каквато и да е нормална дейност отдалеч се чува Сигнал, почти като ангелски тромпет. Всеки посреща спокойно Сигнала, но едновременно с това престава да говори или да прави каквото и да е. Този Сигнал означава, че Той (или Те) ще премине през Неговото Царство.

Няма благоговейно просване или пък падане на колене. По-скоро държанието е най-прозаично. С тази случка всеки е привикнал и подчинението има абсолютно преимущество пред всичко останало.

Щом се чуе Сигналят, всяко живо същество ляга долу спомням си техните гърбове, телата им, извити като арки, за да покажат коремите (не гениталиите) с извърнати на една страна глави, така че никой да не Го види, докато Той преминава. Целта вероятно е да бъде оформен жив път, по който Той да се движи. Съвсем бавно и старателно стигнах до идеята, че понякога Той избира някого от живия мост и от този момент повече никой не го вижда, нито пък чува нещо за него. Целта на показването на коремите е изразяване на благоговееенето и покорността. Коремът е най-уязвимата и най-лесно накарнима част от тялото. Докато Той преминава, няма нито движение, нито дори мисъл. Всичко за момент е напълно замряло, докато Той премине.

В няколкото случая, когато съм преживявал това, аз лягах като всички останали. В такъв момент идеята да направя нещо друго бе немислима. След като Той преминеше, се появяваше ревящ музикален звук и усещане за излъчване, непреодолима жива сила с изключителна мощ се издигаше нагоре и заглъхваше в далечината. Спомням си, веднъж се чудех какво ли ще се случи, ако Той открие присъствието ми като временно преживяване, чийто отговор исках да открия.

След Неговото преминаване всеки ставаше на крака и подновяваше дейността си. Никой не коментираше, нито пък споменаваеше случката. Още по-малко се замисляха върху нея. Съществуваеше едно цялостно приемане на събитието като обикновена част от техния живот. Това именно все още е огромната, но неуловима

разлика. Бе действие точно толкова неочаквано, колкото и спиране на светофар на някое натоварено кръстовище. Или докато чакате с колата си на железопътен прелез, когато сигналят покаже, че влакът идва, вие сте безучастен, но все още чувствате неизказано уважение към мощта, която минаващият влак представлява. Станало е нещо съвсем обективно.

Това ли е Господ? Или е Божият Син? Или пък Негов наместник?

Три пъти „посетих“ едно място, за което не мога да намеря точни думи, за да го опиша. И отново това видение, това тълкувание, временното посещение на това „място“ или форма на съществуване, носеща посланието, което толкова често сме слушали през всичките години на човешката история. Сигурен съм, че това може и да е част от най-далечния рай така, както религията ни го представя. То също би могло да бъде нирвана, Самадхи, върховното изживяване, свързано с нас посредством мистиците през всичките векове. Наистина е форма на съществуване, изтълкувана по много сходен начин от отделни хора.

За мен то бе място или състояние на пълен покой, твърде изискано чувство. Все едно, че летите в топли, меки облаци, където не съществуват понятия като „горе“ и „долу“, където нищо не съществува като отделна част от материята. Топлината не е просто около вас, тя е у вас и през вас. Заслепен и завладян сте от тази Перфектна Заобикаляща Среда.

През облака, в който си плувате, бавно минават лъчи светлина във форма и нюанси, които постоянно се сменят. Всеки от тях е хубав, тъй като вие се къпете в тях, докато те преминават през вас. Рубиненочервени светлинни лъчи или нещо извън нашето познание за светлината, защото няма светлина, която да е усещана така многозначително. Постоянно се появяват и изчезват всички цветове на спектъра, никога грубо, и всеки донася различно успокоение или изпълнено с покой щастие. Сякаш и вие сте част от заобикалящия облак, безкраен пламтящ залез, и с всяка смяна на живия цвят вие също се променяте. Отзовавайки се на цялата тази красота, вие пиете от необятността на синьото, жълтото, зеленото и червеното, и от сложните междинни оттенъци. Всичко ви е познато. Ето на кое принадлежите. Тук е Домът.

Докато се движите плавно и без усилие из облака, около вас звучи музика. Не е нещо, с което трябва да свиквате. Тя през цялото

време е била там и вие вибрирате в хармония с Музиката. Тя е нещо повече от музиката, която сте познавали преди. И тези хармонии, деликатните и динамични мелодични пасажки, многогласните контрапунктове, трогателните обертонове — те, единствено те, са възбудили дълбоки, несвързани емоции там в миналото. Липсва земното, Хорове от човешки звучащи гласове изпълняват неземна песен. Необятната мелодия струи във всички нюанси на фината хармония, вплетена в циклично развиваната тема, и вие отеквате с тях. Няма източник, от който да идва музиката. Тя си е там, изпълва цялото пространство около вас, вие сте част от нея и тя, това сте вие.

Това е благородната чистота на една истина, за която имате само бегла представа. Това е пиршеството и мъничката, пикантна мръвчица, която сте опитали там, ви е накарала да вярвате в съществуването на Цялото. Безименната емоция, копнежът, носталгията, съдбовното чувство, които ви обземат там, докато се взираете в напластения с облаци слънчев залез на Хаваите, докато тихо стоите между високите, полюшващи се дървета в смълчаната гора, когато музикален подбор, откъс или песен предизвикват спомени за миналото. Или пък предизвикват копнеж, който не е свързан със спомени, когато бленувате за мястото, към което принадлежите — дали огромен град, дали малко градче, селце, нация, или пък семейство, — всички тези неща сега са изпълнени. Вие сте си У ДОМА. Вие сте там, където принадлежите и където винаги сте принадлежали.

Най-важното — вие не сте сами. Другите са с вас, до вас, неотменно свързани с вас. Те нямат имена, нито пък знаете формите им, но ги познавате и сте подсигурен от тях чрез огромно просто познание. Те са точно като вас, те са вие и също като вас се намират У ДОМА. Взаимните ви чувства са като нежни електрически вълни, преминаващи между вас. Съвършена любов, чиито съставни части са всичките аспекти на преживяванията ви в тяхната завършена цялост. Само на това място чувството не се нуждае от изваждане на показ и демонстрация. Давате и получавате без съзнателно усилие. Не е нещо, от което имате нужда, нито пък то се нуждае от вас. „Опознаването“ вече е станало, обменът тече естествено. Не познавате разликата между половете. Самият вие, като част от цялото, сте едновременно и мъж, и жена, положителен и отрицателен, електрон и протон. Мъжко-женската любов се движи към вас и от вас. Пророческите

предразсъдъци на родителя-дете, идилията и идеалът — всички те си взаимодействат с равномерни вълни за вас, във вас и през вас. Намирате се в съвършено равновесие, защото сте там, където принадлежите. У ДОМА.

В пределите на всичко това, макар и да не сте част от него, вие познавате източника на целия обхват на вашето преживяване, както за вас, така и за целия простор извън способността ви да усещате и (или) си представяте. Тук вие знаете и лесно приемате съществуването на Отец, вашия истински Създател. Отецът, Творецът на всичко, което е или е било. Вие сте едно от неизброимите му творения. Защо или как, не знаете. Не е важно. Щастлив сте просто защото се намирате в Свещеното Място, към което принадлежите.

Всеки път, когато отивах Там, не се връщах доброволно. Тръгвах обратно неохотно и с тъга. Някой ми помагаше да се върна. И всеки път, когато се завръщах, в продължение на дни изживявах силна носталгия и копнеж. Чувствах се като чужденец сред непознати в страна, където нещата не бяха „правилни“, където всичко и всеки бе толкова различен и „сбъркан“ в сравнение с мястото, на което принадлежах. Остър копнеж, носталгия и нещо от рода на мъка по дома. То бе толкова голямо, че повече не направих опит да отида Там. Дали това бе Раят?

Веднъж опитах да уподобя Там на този свят. Помня, като дете видях един басейн. Дълбоко под водата в стените му бяха вградени цветни светлини. Спомних си точно кой басейн имаше такива светлини.

На вилата имахме басейн и аз се залових за работа. Монтирахме подводните светлини и аз използвах случая да боядисам светлините. Доколкото можах, постигнах дълбоките нюанси, които помнех. Изискваше се твърде много сила. Вградихме и подводен високоговорител. Лежите си в басейна, ушите ви са потопени и чувате музика от уредбата в къщата. Стана много добре. Но все пак не бе Там, дори не го наподобяваше.

Има една любопитна подробност. Посетих мястото на спомена от детството. Басейнът си бе там, но под водата нямаше цветни светлини. Никой, включително и приятелите, които бяха плували заедно с мен в този басейн, не можа да си спомни, че когато и да е било, басейнът е имал цветни светлини под водата.

Действительност, действительност!

9. АНГЕЛИ И ПЪРВООБРАЗИ

Една от най-големите загадки в целия този случай бе, че някой или някои ми помагаха от време на време в моите преживявания. Възможно е всеки път да са били заедно с мен, без да ги знам. Не ги познавам, нито ми е известно защо ми помагаха.

Сигурно не са били ангели-закрилници, въпреки че някоя по-конвенционално мислеща личност би могла да ги изтъкува и по този начин. Те не винаги се отзоваваха, когато се нуждаех от помощ. Нито пък винаги откликваха на молитвите ми. Душевното страдание и плач понякога ми довеждаха един от тях. По-често ми помагаха, когато не бях молил за помощ или отново — когато не знаех, че съм молил. Подкрепата им бе израз по-скоро на техния избор и преднамереност, отколкото на моя.

Рядко бяха „приятелски настроени“, в смисъла, който ние придаваме на това понятие. Определено чувство на разбиране, познание и целенасоченост в действията им спрямо мен обаче имаше. Не долових намерение да ме наранят и бях изпълнен с упование към тях.

Голяма част от помощта бе фино поднесена. Например „ръцете“, които ме поддържаха нагоре по хълма към дома на д-р Бредшоу, очевидно ми помагаха да постигна това, към което се стремях. Не видях кой ми асистира. Въпреки това, преди да бъда подпомогнат, видях някого. Той седеше като йога, облечен бе с дълга роба и носеше шлем на главата. Това ли бе „помощникът“?

В глава 10 облеченият в роба мъж, с натрапчиво познати очи и лице, който откликна на сърцераздирателната ми молба, когато се опитвах да се отърва от „паразитите“, не обърна никакво внимание на емоционалния ми стрес. Макар че очевидно бе дошъл да помогне. Той се появи в резултат на проблема ми. Не ми предложи успокоителни думи, нито пък направи опит да ме успокои или да върне сигурността ми.

Никога не видях помощника, който ме заведе на посещение при д-р Гордън в Място II. Усетих ръцете му и чух неговия глас, нищо повече. Същото се отнася и за помощника, който една седмица покъсно ми направи забележка, че вече съм пътувал при доктора и няма нужда отново да го правя. Приемането на помощта без въпроси е нещо вродено. Рядко ми се е случвало по това време да се обърна, за да разпозная помощника. Изглеждаше съвсем естествено.

Двамата млади мъже, които ме заведоха в апартамента след сеанса, сякаш много не пасват на тази категория. Определено имах чувството, че са дошли само за изпълнението на дадената задача и нищо повече. Това изважда на показ следващото странно нещо. От всички помощници, чиято самоличност бях успял да идентифицирам, само един разпознах за втори път.

По време на посещението при Егню Бансън в Място II някой ме поддържаше в такава поза, че да го виждам. Усещането за нежни, но здрави ръце от двете ми страни бе много силно. Същите ръце, когато ме завъртяха обратно, за да напусна (както на улицата помагат на слепец), не можеха и да бъдат по-живи. Ето още един пример за отклик от страна на помощниците при изпълнение на мое специфично желание.

Когато се паникьосах, скимтях и казвах молитви, прилепен към онази непревземаема бариера по обратния път към дома, никой не помогна. Когато бях съкрушен и изтормозен от такива крайности, помощ пак не идваше. Когато бивах диво завладяван от ставащото, помощ отново не идваше. Още по-точно, дори и да ми помагаша, аз не знаех за това. Каква бе разликата? Как решавах кога да ми помогнат и кога да ме оставят сам да се справя. Не знам.

И най-вече, кой скромно ме подкрепи да се върна към физическото, когато се скитах из това сякаш необятно блаженство? За тази помощ не знам дали да съм благодарен или тъжен?

Не зная дали да класифицирам „домакина“ (глава 12) като един от тези помощници, макар че той наистина би могъл да е такъв. Той е един от онези, които не бих могъл определено да разпозная, ако имах възможност отново да го срещна. Разликата бе в това, че аз добих впечатление за приятелско чувство от негова страна, но в известна степен той бе по-различен от мен — по-възрастен и образован в друга сфера. Това бе един от малкото случаи, когато изборът бе мой.

Странно, друг път, когато неотклонно съм се нуждаел от помощ, никой не се появяваше. Пример — дивото изживяване, сякаш съм в чуждо физическо тяло (глава 12). Повърхностно погледната, това би могла да бъде и най-сериозната ситуация, изискваща незабавна помощ. Записките ми не показват каквото и да е друго освен отърсване само и единствено чрез моите собствени усилия. И досега няма забележима следа.

Предлагам няколко от многобройните ми съобщения в записките, които могат да илюстрират скрити подробности около помощниците.

14. 9. 1958 г.

Ранна вечер, изтегнал съм се на дивана, вече съм започнал системата от упражнения за релаксация. Моментални високочестотни вибрации. Експериментира се излизане и връщане във физическото. При един от опитите имах затруднение с връщането. Две ръце подхванаха бедрата ми и ме изтърколиха в правилната поза. Благодарих наум, но не разбрах кой бе.

18. 3. 1962 г. Следобед.

Е. В. дойде на гости и двамата решихме да си починем преди вечеря. Бе около пет часът следобед. Легнахме в съседни стаи. Почти веднага след това чух гласове. Звучаха, сякаш Е. В. обсъждаше нещо с друго. В този момент помислих, че го чувам физически да разговаря с някой в хола, отгатык вратата. (Е. В. ме информира, че веднага си е легнал, като преди това не е разговарял с никой и въобще не си спомни събитието.)

След като чух неясния говор, незабавно се издигнах извън тялото си, а гласът започна да говори почти над рамото ми.

— Ако чувстваш, че трябва да знаеш, струва ми се, че трябва да ти кажем.

Казвайки това, някой ме хвана за лакътя и аз тръгнах доброволно. Пътувахме, както изглежда, дълго и накрая спряхме в тъмна стая. Отчетливото ми впечатление бе, че това е или клуб, или общество, или пък някакво централно управление. Отдясно в стаята

имаше мълчаливи хора и сякаш знаех, че някъде на горен етаж има и други хора.

Докато стоях и чаках, нещо, прилично на шестнайсетмилиметров прожекторен апарат, бе включено и върху стената забелязах бяла рамка от светлина или пък екран с доста подобна форма на този в кината. С черен ръкопис върху бял фон се появи следната бележка:

„За чисто физически резултати вземете шест капки химикал в стъклена водна чаша.“

Развълнувах се при Тази гледка и се приближих към прожектора, за да върна картината и да прочета отново бележката, така че да съм сигурен, че правилно съм я прочел. Опитвах за копчето за връщане, но не го намирах. (картината по това време бе изчезнала.) Тогава забелязах, че на пода се въргаляше филмова лента и помислих, че съм счупил механизма, докато го опипвах. Това ме изнерви и се втурнах обратно към тялото си, за да се предпазя от неприятности. Върнах се лесно.

3. 5. 1960 г. Следобед.

Лежах в пълно съзнание. Вибрациите набираха скорост, но единственото усещане бе горещината. Очите ми бяха затворени. Тъкмо щях да се издигна, когато две ръце поднесоха книга пред затворените ми очи. Книгата бе орфана, многократно разгръщана от всички страни, така че можех да видя, че е книга. После тя бе отворена и аз започнах да чета. Същността на прочетеното бе, че с цел по желание да постигна състоянието, необходимо бе да добия отново чувството за подобно усещане, случвало се в миналото (тоест бе част от спомените ви.) възприех, че това означава да се мисли преди всичко за „усещането“, за подробностите около случая. Имаше няколко илюстрации и постепенно книгата излезе от фокус, докато вибрациите затихваха. Колкото и да се опитвах, не можах да продължа четенето. Накрая се установих във физическото и написах преживяното.

9. 3. 1959 г. Нощ.

Докато лежах в тъмнината със силни вибрации, „виждах“ със затворените си очи специалната тъмнина, а тя ставаше по-светла в една

точка, като отиващи си облаци. Накрая бял лъч светлина се провря отнякъде над главата ми. (Все още можех да чувам семейните шумове от работата в къщата и напълно съзнавах време и пространство. Бях все още вкъщи и напълно съзнавах всичко.)

Развълнувах се, но реших да не мърдам. В центъра на белия лъч сякаш израсна планински връх, точно там, където той разбута облаците. Събрах смелост и помолих за фундаментален отговор на най-важния ми въпрос. Не знам защо го направих, но ми се струваше, че трябва да го направя. Звучен, дълбок глас — макар и да не бе глас, и сигурно не съзнателната ми мисъл, докато стоях в напрегнато очакване — отговори:

— Наистина ли си сигурен, че искаш да знаеш? — дойде от светлинния лъч.

Отговорих, че съм сигурен.

— Достатъчно силен ли си, за да чуеш правилните отговори? — Имаше слабо извинение и никаква емоция в тона.

Отговорих, че мисля, че съм сигурен. Изчаках и като че мина доста време, преди гласът да заговори отново.

— Попитай баща си да ти открие голямата тайна.

Започнах да разпитвам какво точно означава това. Но някой от семейството шумно се изкачи по стълбите и запали лампата в хола, извън стаята ми. Още с щракването на светлината белият лъч светлина избледня и се стопи независимо от огромните ми усилия да го задържа. Облаците преминаваха от сиво към черно. Когато облаците напълно се разнесоха, отворих очи. Нямаше никакъв преход от „видението“ към спане и към събуждане. Както стана ясно, аз през цялото време бях буден. (Наистина бе преживяване с движение, но не бе класифицирано като извън тялото.)

Оттогава бях изследвал това в две направления. Опитвах се да пресъздам отново преживяването, но без успех. Второ — написах писмо на материалния си баща, който тогава още бе жив и много се интересуваше от събитията. Поставих въпроса, без да откривам източника. Написа ми загадъчен отговор, в който твърдеше, че има поне петдесет тайни и ме молеше да уточня от коя точно се интересувам. И другият „баща“ все още ми дължи този отговор.

15. 3. 1959 г. Нощ.

Опитвайки се да продължа, ето какво ми се случи. Още щом легнах и започнах релаксиращата процедура, си повтарях наум думите: „Татко, води ме. Татко, кажи ми голямата тайна.“ След няколко минути стана пълно затъмнение и открих, че стоя насред стая с големи процепи между гредите на тавана. Напуснах къщата и пресякох една платформа, която бе до нещо като конвейер (като влак), спрях и се обърнах. Някой ме бе повикал.

Висока, слаба, доста тъмнокожа жена, с дълга права дреха или роба стоеше почти зад гърба ми. Първото ми впечатление бе, че тя е негърка с дребни и равни черти, черна коса и равно подстригани кичури по челото. (От описанието разбрах, че би трябвало да е от Близкия изток или от Египет; но не и ориенталка, поради формата на очите.)

Каза ми, че нещо съм сгрешил или по-скоро изводът е бил направен по неправилен начин. Попитах я какъв е той, а тя отговори, че ще ми покаже. После започнахме да се движим, завихме зад ъгъла на огромна сграда. Влязохме върху голям вътрешен двор, който бе павиран. Спряхме и сякаш наблюдавахме триизмерен, цветен филм. Картината бе с естествена големина.

Група хора стоеше вляво и създаваше впечатлението, че е представител на някаква власт. Вдясно, на двора пред къщата лежеше тъмнокосо момиче на около дванайсет-тринайсет години. Тя по някакъв начин изглеждаше съкрушена или безпомощна. Аз участвах в тази сцена и едновременно с това се намирах в близост до жената и наблюдавах. Можех да виждам всяко действие, което „Аз“ на сцената изпълнявах, всяка емоция.

Мъжете от властта казаха, че „Аз“ на сцената съм бил длъжен да извърша един доста болезнен за момичето обред. Той („Аз“ на сцената) чувстваше, че не трябва да го прави. И момичето му каза да не го извършва. Той се върна обратно при групата от властта, за да се предпази от изпълнение на техните заповеди. Представителите на властта бяха много колебливи по отношение на това мръсно дело, особено ги спираха сълзите на момичето. Те обаче настояваха, че ако той не извърши този обред (религиозен?), съвсем скоро ще пристигнат другите и ще свършат тази работа. Добавиха, че и за момичето ще бъде по-добре, ако той, а не другите, изпълни това.

Съвсем колебливо „Аз“ на сцената се обърнах и последвах заповедите им. След няколко минути жената ме изведе от двора и двамата отново застанахме върху платформата. (Загубих контакт с „Аз“ на сцената в момента, когато се обърнахме.)

— Сега разбираш ли? — попита тя.

Започнах объркано да твърдя, че не разбирам. Тя ме гледаше, без да отвърща поглед, много тъжно и накрая се отдалечи. Не знаейки как да постъпя, помислих за физическото, пътувах дълго назад и се прибрах. Настаних се в материалното и дълго време мислих за случилото се. Коя бе тази жена? Каква бе голямата тайна? Като оглеждам историята на моя живот тук, започвам да разбирам.

18. 8. 1961 г. Следобед.

Книгата и ръцете се явиха отново. Този път в кабинета ми. Часът е три следобед. Времето е влажно и вали, ако това има някакво значение. Имам вибрации, но съм в пълно съзнание, буден. Правих неколkokратни проверки и изпитания, като си отварях очите и поглеждах към часовника. Времето течеше така, както се чувстваше, че би трябвало да бъде.

И отново онези ръце поставиха книгата пред затворените ми очи. Книгата бе многократно преобръщана, разпокъсана и държана в различни положения, за да се разбере дали схващам, че това е книга. Помислих да направя опит да видя заглавието ѝ в края на книгата и тутакси корицата бе обърната към мен, за да мога да я видя, но или написаното бе твърде дребно, или пък аз бях силно късоглед. Колкото и да се опитвах, не можах да прочета нищо.

Накрая се предадох и книгата бе разгърната, а аз успях да видя две напечатани страници. Отново се опитах да чета, но не бе на фокус. Най-после предложих наум да уловя само една буква и тогава може би щях да мога да прочета и другото. В отговор една буква изскочи от реда си. Едва я бях видял и тя отлетя. Проверяхах и препроверяхах внимателно и с голям труд успях да хвана четири думи: „Събудете нещастни същества чрез...“ Опитах се многократно да прочета повече, но очевидно се концентрирах твърде трудно, така че ставаше съвсем недостижимо. Забелязах огромните бели облаци, движещи се на вълни над главата ми и това ме разсея. Дъждът бе спрял. Небето се

изчистваше. Прииска ми се да изляза и да се зария високо в небето, над планини и долини. Щом го помислих, започнах бавно да се издигам навън.

Ръцете затвориха книгата и една съвсем толерантна, добронамерена и приятелска мисъл изплува в съзнанието ми: „И все пак, ако реенето е толкова хубаво, направи го.“ Сякаш учителка за момент се е отказала да продължава да поддържа вниманието на дете, което трудно се концентрира.

Зарях се през вратата високо в небето и прекарах чудесно между облаците. Върнах се обратно без инциденти. Когато се настаних във физическото си тяло, облаците наистина си бяха там, точно както ги бях усетил по време на преживяването ми, макар че валеше, когато започвах експеримента.

Някой ден, може би, помощниците ми ще се разкрият и аз подозирам, че отговорът ще бъде изненадващ.

10. ИНТЕЛИГЕНТНИ ЖИВОТНИ

През цялата човешка история съобщенията бяха логични. Има демони, духове, таласъми, гномове и подобни нечовешки същества, висящи около човечеството, за да направят живота нещастен. Дали те са митове? Халюцинации? Веднъж вече сме приели да не зачеркваме темата, преди да сме я изучили подробно. Вероятно всички тези неща водят началото си от фантазията. Въпросът е от кой източник въображението извиква тези същества. Следващите извадки от записките предлагат няколко възможности.

18. 4. 1960 г. Сутрин.

Часът бе около десет и докато лежах на дивана, започнах частичната релаксация. Стаята бе обляна в дневна светлина. Вибрациите започнаха, когато вече за втори път действах по горния метод. След един миг на „настройване“ (с челюстта ми) отворих очи, за да проверя дали вибрациите ще продължат. Продължиха. Все още с отворени физически очи реших да опитам и „се извисих навън“, за да проверя какво ли ще се случи със зрението ми. Виждах ясно часовника на стената. Ориентацията ми за време бе нормална. Бях се издигнал на около двацет сантиметра от физическото, когато с крайчеца на окоото си забелязах движение. Близо до тялото ми вървеше тялото на човешки дух. Държейки главата си на една страна и като обърнах очи надясно, можах да видя долната му част. Бе голо мъжко тяло. Високо бе около деветдесет сантиметра, размерите му бяха като на десетгодишно дете, тънки крака, леко окосмяване, неразвити гениталии.

Спокойно — като че всеки ден се случваха такива неща като момче, което се полюшва на любимия си кон, то прехвърли единия си крак през мен и ме яхна. Можех да усетя краката му около кръста си. Малкото му телце бе притиснато към гърба ми. Бях крайно изумен и дори не успях да се уплаша. (Може би и размерите му оказаха някакво влияние!) Зачаках скован. Като си извъртах очите надясно, можех да

видя десния му крак, който висеше от тялото ми, на по-малко от шейсет сантиметра разстояние. Приличаше на напълно нормален крак на десетгодишно момче.

Все още се носех из въздуха, въвн от физическото, и търпеливо се чудех кой и какво ли бе това. „Той“ изглеждаше напълно неосведомен, че аз знаех за присъствието му. Ако пък знаеше, не му пукаше. Усетих, че не желяех да създавам удобства за когото и да е. Не ме интересувахе какъв е той в тази среда, където очевидно се чувстваше далеч повече от мен у дома си. Затова бързо се прибрах въвн физическото, прекратих вибрациите и започнах да пиша записките.

Не знаех какво бе това. Дадох си сметка, че просто не съм се осмелил да се огледам назад и да „го“ видя хубавичко. Сигурно бе, че по форма е хуманоид. Сега като си припомням обаче, не почувствах да притежава човешки интелект. То (той) изглеждаше повече като животно или нещо средно. Почувствах се оскърбен от крайното нахалство, с което той ме приближи и се качи върху гърба ми. Изглеждаше уверен, че няма да бъде открит, може би поради честите му връзки с човешки съдания, за които бе оставал невидим. Ако бе халюцинация, бе твърде реално фантазиране — посред бял ден, а и малката стрелка на часовника се движеше плавно, както и съобщението за две усещания.

25. 4. 1960 г.

Около седем и половина в кабинета си започнах процедурата и вибрациите дойдоха скоро след това. Измъкнах се внимателно и усетих нещо да се катери по гърба ми! Спомних си малкия приятел от предишния път и със сигурност нямах никакво желание да ходя някъде, докато той виси на гърба ми. Оставих вибрациите да продължат и си обърнах главата, за да мога да уловя крака му, без да съм сигурен, че нематериалната ми ръка няма да премине през него, Изумих се, че ръката ми все пак докосна нещо! Сякаш това бе плът с нормалната топлина на тялото, но и някак си гумена. Май бе еластична.

Дръпнах я, но колкото повече дърпах, толкова повече тя се удължаваше. Накрая издърпах всичко, което си мислех, че е на гърба ми, освен крака, който, изглежда бе под мен. Издърпах и него и

напъхах цялата тази маса от плът на полицата до канапето. (Продължаваше да прилича съвсем на жива.) Май се опитваше отново да се качи върху ми. Трябваше да я държа на разстояние. Стана нещо като борба (без проклетия от негова страна, само едно усилие да се върне обратно върху мен). Малко се паникьосах. Бях извън себе си. Помислих да се опитам да го изгоря с клечка кибрит, да направя нещо, каквото и да е. Изглежда нямаше начин да му попреча да се качи върху гърба ми, докато не се върнех обратно в материалното си тяло.

Бях обсъждал предишния случай с различни хора и сега се стремях да спазвам разнообразните им съвети. Опитах се да запазя спокойствие, но не бе лесно. Прекръстих се няколко пъти — никакъв ефект. Фанатично повтарях молитвата към Господа, но и това не го постави на мястото му. Заскимтях за помощ.

И тогава, докато се опитвах да се отърва от първото, второ се качи на гърба ми! Държейки едното с ръка, се обърнах и изтръсках другото. Реейки се из въздуха на кабинета с по едно такова нещо във всяка ръка, скимтях за помощ. Успях добре да ги разгледам. Но още не ги бях погледнал и всяко от тях се превърна в чудесно създание, една от двете ми дъщери (психиатрите добре ще си прекарат с този случай)! Изглежда веднага разбрах, че това бе преднамерена преструвка от тяхна страна, за да ми създадат емоционално неудобство и да предизвикат у мен любов към дъщерите ми. Така те искаха да ми попречат да им направя нещо лошо.

В момента, когато разбрах номера, и двете престанаха да се представят за дъщеря ми. В отчаянието си, че не намирам изход, помислих за огън и това сякаш малко помогна. Въпреки това добих впечатлението, че те се зарадваха, че няма да им причиня нищо болезнено. Цял треперех за помощ.

В същия момент забелязах с крайчеца на окото си, че се появява някой. Бързо реших, че това е трети такъв, но определено това си бе мъж. Той просто спря на известно разстояние и погледна какво става с много сериозно изражение на лицето. Можях чудесно да го разгледам. Първо — очите му ми изглеждаха съвсем познати. Напомнях ми за светлия цвят на бащиния ми братовчед. Бяха леко вдлъбнати. Косата бе равно подстригана около главата му. С изключение на кичурите върху челото му той бе почти плешив. Бе облечен в тъмна роба до глезените и не можях да разгледам краката му.

Първата ми реакция бе, че той е дошъл да помогне на „съществата“ и това ме изплаши още повече. Все още треперех, когато ни доближи. Бях на колене, с широко разтворени ръце и и във всяка една държах малките същества. Мъжът бе твърде сериозен. Той не ми проговори, нито забелязах да поглежда в моята посока. Когато дойде съвсем близо, престанах да се боря, паднах на пода и започнах да се моля за помощ. Все още без да ми обръща внимание, той хвана всяко от двете малки същества, прегърна ги в ръце и погледна надолу към тях. След като ги гушна, те се успокоиха и отпуснаха, като оставиха крайниците си да се влачат.

Благодарих с треперещи устни, приближих се до канапето и се вмъкнах във физическото си тяло, като все още чувствах вибрациите. Седнах физически и се огледах. Стаята бе празна.

След двадесет и четири часова възстановяване от случката имах най-малкото няколко обяснения. Съществува възможността цялата случка да е халюцинация или сън, плод на подсъзнанието. Ако е така, лесно мога да разбера трудностите на параноиците да отделят реалното. Ако пък е символизъм, то е съвсем очевидно. „Създанията“ около мен не са нищо повече от мое произведение. Видението, че те са като мои деца, е твърде трудно да бъде разтълкувано по друг начин, освен да покаже, че те са мои. Затова те ми принадлежат и не са нито добри, нито лоши. Все още не ми е известно какво представляват. Дали са отделна част от мен, или са плод на мисълта, който съм създал поради навика си да мисля продължително? Какво да направя заради тях? Чий представител е мъжът в робата? Ще ми трябват повече от двадесет и четири часа, за да разбера. Независимо от това следващия път, ако има такъв, ще направя усилия да се държа по-спокойно и обективно. По-малко страх и аналитични прояви.

21. 5. 1960 г. Нощ.

Лежах в спалнята абсолютно отпуснат в късна нощ. Вибрациите започнаха случайно и много бързо забелязах един крак, метнат върху тялото ми (нематериалното, предполагам). Усетих малкото тяло, провиснало на гърба ми. Опипах внимателно наоколо (нефизически?) и докоснах малкото гръбче, разположило се върху ми. Хванах нежно малкото рамо (проявих напълно обмислено разбиране) и внимателно

вдигнах малкото тяло, като го преместих далеч от моето. Почаках да се върне, за да ме яхне или пък само да ме доближи. Като не исках да изпускам късмета си, се върнах обратно във физическото, раздвижих се и написах всичко.

27. 5. 1960 г. Нощ.

След като се издигнах извън материалното си тяло, отново усетих вече познатото — едно от онези гумени създания на гърба ми. Нито дума, още по-малко някакво действие. Само малкото телце си се клатушкаше на гърба ми. Този път много не се изплаших, за да се добера бавно до нещото. Започнах да го издърпвам и зовях Бог на помощ (по настояване на няколко души, които имаха по-добра теологична подготовка от мен). Съществуването пак се разтягаше, докато го дърпах. Спомних си, че миналия път си бях помислил за огън, който много не ми свърши работа. Този път се опитах да мисля за електричество. Представих си ясно две парчета кабел с високо напрежение. Мислено ги включих към онази част от тялото на създанието, която бях хванал и дърпах. Тутакси масата се сгърчи (като спукан балон), отпусна се и изглеждаше като че ли умира. Щом това стана, нещо прилично на прилеп с писукане мина покрай главата ми и излезе през прозореца. Почувствах, че победих. Обзе ме дълбоко облекчение, върнах се към материалното, отново се съединих с него и седнах (физически).

25. 8. 1960 г. Нощ.

Пак същото пътуване. Тъкмо тръгнах на път, няколко „неща“ се прикрепиха към различни части от тялото ми (нематериалното). Казвам „неща“, защото бе напълно тъмно и не бих могъл да ги видя. Видът им бе почти като на малки рибки, с дължина около дваайсет-двайсет и пет сантиметра. Лепнаха се като паразитните рибки „сукалчета“ в океана. Доколкото ми бе възможно, ги издърпах и ги хвърлих далече от мен, но те (или други) веднага се връщаха. Не бяха злонамерени, но създаваха неприятности. За да се отърва, бях принуден да се върна към материалното.

3. 10. 1960 г. Нощ.

Открих нещо ново за „сукалчетата“. Те образуват един пласт. Понякога успявате да преминете през него. Но повечето пъти се движите през него толкова бързо, че не го забелязвате. Сега спрях точно в средата на пласта, докато „рибата“ ме обикаляше на гроздове, привлечена от мен. Вместо да реагирам както по-рано, стоях неподвижно и просто чаках. След малко те се разделиха и се отдалечиха. После нямаше нищо друго, освен тъмнина. Започнах да се движа и те пак се появиха! Спрях, зачаках и те се отдалечиха. Този път започнах бавно да се движа. Една или две се върнаха, но това бе всичко. Насочих се нагоре към други места. Сякаш бях стръв в океан, пълен с риба.

13. 10. 1960 г. Нощ.

Това трябва да се запише, тъй като може по някакъв начин да окаже влияние. Хотелска стая в Дъррам. Лежа в леглото в късна нощ, до мен е съпругата ми. Тъкмо щях да заспя, когато почувствах някого или нещо в стаята. Без да съобразявам в началото какво става, скочих от леглото и се втурнах да защитавам жена си и мен. Веднага бях нападнат от нещо, което не виждах в тъмнината. Бореше се по животински, тоест опитваше се да хапе, драска. Борбата се водеше в трите посоки на стаята. Нищо не виждах в затъмнената стая (дали пък очите ми не са били затворени?) и само чрез инстинктивното насочване успях да го надвия и изгоня през прозореца. Очевидно то не притежаваше никакви човешки или умствени характеристики. Като че си бе животно, дълго към метър и двацет, с размер на едро куче.

Близо до прозореца, след като го бях изгонил, аз се обърнах и за първи път си дадох сметка, че не съм във физическото. (Ръката ми бе промушена точно през затворения прозорец!) Прелетях до леглото си и там открих под завивките две тела. Доближих се до часовника върху нощното шкафче и светещият циферблат ми показа два и тридесет и пет. Спомням си, че бях съвсем близо до нощното шкафче, полетях наоколо, превъртях се и се „върнах“. Седнах физически. Стаята бе тиха, тъмна и празна. Погледнах часовника върху шкафчето. Бе около два и тридесет и осем.

27. 10. 1960 г. Нощ.

Легнах си уморен, доста късно — към един и половина — и наум взех решение да не „върша“ нищо. Тъкмо заспах (никакви съзнателни прегрешения, не съм се отделял от физическото поне видимо, но имах чувството, че съм направил точно това), някой ме нападна. Не можех да персонализирам, нито пък да го видя. Знаех, че това нещо е злобно и имаше намерение да „вземе“ нещо мое. Това обаче означаваше най-напред „да се отърве от мен“ (не от физическото ми „Аз“, но от другото „Аз“, което имаше способността да действа независимо от физическото).

Борбата не бе като да отстраняваш животно от пътя си. Бе бой без правила, тих, ожесточено бърз. Другият настойчиво търсеше да проявя някаква слабост. Първоначално не се биех дивашки, защото бях шашардисан. Просто се опитвах да се защитавам. Въпреки това „нещото“ сякаш се движеше от нервен център към нервен център. Някои от хващанията и натискът, който ми приложи, бяха мъчителни. Знаех, че ако не отворявам, ще загубя. Загубата изглеждаше толкова фатална, колкото ако загубех съществуването си. Започнах да се бия по същия начин като него — диво и отчаяно. Противникът знаеше всяко мое слабо място и се възползваше от това. Бихме се, както ми се стори, в продължение на часове. Постепенно започнах да разбирам, че ще загубя. Ясно бе, че това не може да продължи вечно. Успях някак си да разбера, че съм въвн от материалното. Все още биейки се, започнах да насочвам борбата към физическото си тяло. Когато вече бяхме съвсем над него, аз се спуснах „вътре“. Това бе единственият начин да завърша без загуба.

Отворих очите си (физически) и седнах. Стаята бе тиха и празна. Завивките бяха непокътнати, очевидно не бе имало физическо движение. Жена ми спеше до мен, необезпокоявана от нищо. Станах и обиколих стаята, погледнах и в хола. Всичко си бе нормално.

Сигурно е било сън. Ако е било така, бе твърде ясен и нямаше нищо общо с другите ми сънища. (Много време ми бе необходимо, за да разгранича „чистия вид“ сънища, които бяха отражение на преживяното през деня напрежение или дълго скривана вътрешна тревога. Тези сънища могат да бъдат оприличени с многократна

обратна връзка, или с „палави брътвежи“.) Фактът обаче, че в случая стаята бе точното място на действие, и пълният съзнателен контрол върху самото действие отхвърлят предположението, че е било сън.

След около двацет минути на самоуспокоение се върнах в леглото. Имах естествено упоритото желание да се опитам веднага да заспя. Не исках да възпроизвеждам битката. Не знаех начин да се предпазя от това. Опитах единственото, което ми се виждаше възможно. (Алтернативата бе да стоя буден цяла нощ, но бях вече доста изморен.) Лежах и си повтарях: „Съзнанието и тялото ми са открити само за конструктивни сили. В името на Господа и доброто ще заспя нормален здрав сън.“ Заспах и се събудих в нормалното време сутринта. Преди да дойде сънят, повторих най-малко двацет пъти израза.

Използването на тази повтаряща се фраза показва сериозното състояние, в което бях изпаднал по това време. Тези, които добре ме познават, могат да открият горното от начина, по който търсех помощ. Истината бе, че няхах алтернатива. Сега, като си спомням, все още не мога да открия друга възможност, нито пък знам за метод, място, човек, религия (в която да съм сигурен), наркотик или каквото и да е друго в обсега на моето познание, опит или информация, което абсолютно гарантирано ще ме предпази от нападенията на всичките тези неща. Все пак би трябвало да има и нещо друго, вместо „да се бия“ при самозащита, и то без да ми е ясно срещу какво се бия. Заработваше същият защитен механизъм, който би задействал, ако животното ви нападне в джунглата посред нощ. И в средата на битката не преставате да търсите начин за борба. Не спирате и да се чудите какво ли ви е нападнало. Биете се, за да се спасите, използвайки всичко, което ви попадне под ръка, в момента на атаката от страна на животното. Биете се отчаяно, без да разсъждавате в момента как, защо и срещу кого водите тази битка. Атакували са ви. Непровокираната атака сама по себе си сякаш показва, че каквото и да ви е нападнало, то не е добро, в противен случай не би ви е нападнало по този начин. Защитата е автоматична, инстинктивна, без никаква друга мисъл, освен за спасението, което се базира на предпоставката, че не е правилно да капитулирате пред някого или нещо, чиито качества (очевидно непредизвиканата атака, сляпо желание да убива) вие презирате.

11. ДАР ИЛИ БРЕМЕ?

В началото на експериментирането започна да се изявява един страничен ефект. Не бе дейност извън тялото като такава, но се случваше в състояние на дълбока релаксация, преди всякакво отделяне от физическото. Очевидно трябва да бъде класифицирано като „предварително познание“. „Видението“ идваше въпреки волята ми, както си лежах, с успокоено съзнание и възстановено тяло.

Появяваше се съскащ звук, локализиран в предната част на мозъка, и добивах усещането за малка правоъгълна врата, окачена само в единия си край. Долният се люлееше под ъгъл около 45°. При люлеенето се откриваше идеално кръгъл отвор. Веднага след него виждах и предусещах случка или събитие като сън, макар че бях в пълно съзнание и имах чувството за нещо познато. Сънят се появяваше под влиянието на външни фактори. Не можех да окажа никакво въздействие по свое желание. То просто се случваше или бе предизвиквано от някакъв подсъзнателен механизъм.

Първоначално не обърнах особено внимание на феномена, характеризиращ съновидението като освобождаване на материалното от подсъзнанието. Важно събитие силно ме впечатли. Ще го взема направо от записките, защото има голямо значение.

5. 7. 1959 г.

В ранни зори „клапанът“ отново се отвори и това, което видях, ми направи впечатление само защото бе твърде живо. Бях аз, тъкмо преди да се кача в търговски самолет. До вратата на самолета стоеше и чакаше Д. Д., когото познавам от десет години. Качих се в самолета и седнах. Забелязах, че имаше достатъчно свободни места, и бях сигурен, че приятелят ми ще се качи на борда. Отпред, близо до вратата, забелязах група хора, които разговаряха и се присъединиха към млад негър, който току-що се появи на вратата. Бяха много радостни и очевидно им бе приятно, че негърът също ще пътува.

Групата се състоеше от двама по-възрастни негри, бял възрастен мъж и младия негър. Като разбраха, че самолетът тръгва всеки момент, те тръгнаха по пътеката, минаха покрай мен и заеха местата си. Наведох се напред, за да видя дали приятелят ми се е качил и узнах, че жената пред мен бе възбудена. Точно преди старта приятелят ми се качи на борда и седна. Тъкмо мислех да стана и да отида при него, когато самолетът започна да се движи и аз седнах отново. Самолетът тръгна по пистата и трябваше да мине дълго време, преди да се издигне. Почувствах леко напрежение. Накрая се отделихме от пистата и се издигнахме ниско над булевардите (ветровити, покрити с паднали листа). Запазихме ниската си позиция, самолетът се издигна още малко.

Чух след малко стюардесата да говори от уредбата на самолета. Тя съобщи, че след няколко минути пилотът ще вземе решение коя от двете посоки да поеме — едната наляво със заобикаляне или втората — „под електрическите кабели“. Изчаках малко и забелязах, че самолетът пресича познато място (ниско над града). Разбрах, преди още стюардесата да го е съобщила, че поемаме курса „под електрическите кабели“. Когато стюардесата го каза, гласът ѝ бе съвсем тих и твърде притеснен. Можех да усетя и у нея известно напрежение.

Гледайки през прозорчето на самолета, забелязах навсякъде пред нас опънати кабели. Като ги приближи, самолетът мина под тях, летейки твърде ниско. Бях ужасен и непрекъснато се вирах напред, за да съзря някакви отвори в междукабелното пространство, откъдето бихме могли да се проврем. Успях да видя края на кабелите над главите ни и после отдолу се появи слънчева светлина. Започнах леко да се успокоявам, защото ми се стори, че ще успеем. В този момент самолетът изведнъж се спусна, насочвайки се към улиците. Щом стана това, нещо от самолета се счупи съвсем близо до мен и аз скочих (или паднах) на улицата от около метър и осемдесет височина. Озърнах се, за да видя къде съм паднал. Самолетът отново набра височина и мина покрай мен. После рязко зави надясно и пое посоката, която бе абсолютно свободна — между две високи сгради. Големи облаци дим отчасти затъмниха катастрофата.

Първата ми реакция след катастрофата бе да благодаря на Бога, че ми изпрати това чудо, което ме спаси. Втората ми мисъл бе, че

семейството ми, което знаеше, че съм хванал този самолет, ще се безпокои за мен и аз съм длъжен да им се обадя. Третата бе, че трябва бързо да открия катастрофирания самолет, за да се опитам да помогна на другите, макар да знаех, че може би е безполезно. Станах и тръгнах към него и като приближих, видях пламъци през облаците дим. Пилотът (облечен в кожено яке и шапка) ме видя и доста троснато попита откъде-накъде точно аз съм избран да бъда спасен измежду всичките му пътници. И аз си зададох същия въпрос. Тогава клапанът се затвори.

24. 7. 1959 г.

Тъкмо тръгвам за може би първото ни самолетно пътешествие. То ще бъде до Южна Каролина. При мисълта за пътуването нещо ме разтърси. Това ме принуди да спра да мисля. Винаги, когато пътувам със самолет, изпитвам леко неразположение, а вярвам, че се случва с всеки. Не мислех, че нещо ще се случи по време на пътуването до Южна Каролина, но може и грешно да съм изтълкувал. Все пак какво щях да правя, ако подобен инцидент ми се случеше в началото на тези три пътешествия — точен паралел с инцидента от 5. 7. 1959 г.! Щях ли отново да сляза от самолета? Беше ли възможно да разчупя шаблона? Моите писания твърдят, че ще оцелея. Но в този случай оцеляването може би означава преход чрез смърт. Или разглеждам смъртта не като смърт, а че продължавам да „съм жив“. Съвсем честно, не зная какво ще направя. Ето защо — към всички, които ме обичат, а аз се надявам, че те не са малко, в случай че има такъв инцидент и точното тълкуване означава, че аз преживявам преход към смъртта, моля ви, не страдайте за мен. Защото съвсем честно и дълбоко вярвам, че това е само един преход. Колкото и да съжалявам за многото неща, които повече не бих могъл да извърша тук, това е повече страдание, силна носталгия, един вид огромен копнеж, че съм се опитвал да ги направя по доста несръчен начин. Но убеден съм, те отново ще станат актуални, ако си отида „У ДОМА“. Повече от всякога съм уверен, че материалното тяло не е нищо друго, освен една полезна машина за моето „Аз“. Ето защо, след като вече „Аз“ съм си тръгнал, тялото не би означавало нищо. Нито в гроба, нито в гробницата тялото има някакво значение. „Аз“ не съм там.

Още повече — поради моя интерес, ако някакво такова събитие се случи, моето „Аз“ ще се опита да установи връзка с онези, които също толкова са заинтересувани. (Какво би могло да попречи? И то е една сигурна възможност. Вероятно е също „другото място“ да е на по-висш „стадий“ и да ми предложи не точно същите въпроси като тук, а някои по-важни неща там.) Не зная и не мога да обещавам.

То ни най-малко няма да е болезнено и освен това може би в тези дни аз съм свръхчувствителен, но просто искам да го имам записано. Така че ако все пак се случи, другите да бъдат поне малко осведомени. Нямам желание да стане това, не чувствам, че съм „готов“ и мисълта, че трябва да премина през него, ме кара да бъда съзерцателен и трезвен. Въпреки че най-малкото съм готов за него.

23. 10. 1959 г.

Написаното тук е дванадесет седмици след предишното. Четири от тях прекарах в болница, останалите — за възстановяване вкъщи.

Но нека започна от самото начало. Предишните записки ме завариха ангажиран с нещо, което изглежда бе проблем с поличбата и определението на оживяването. В сравнение със „съня“ ето тук как действа.

Познание 1: Започнах пътуването, както бях отбелязал, до Южна Каролина. Първият сигнал за нещо сходно дойде, когато се качих в автобуса, който взима пътниците от летищния терминал в Ню Йорк и ги отвежда до летището в Нюарк. Влязох и седнах вдясно на втората седалка отпред. Както си седях, бях обзет от чувство за нещо познато. Това бе положението ми по отношение на входната врата, както и начинът на разположение на парапета на вратата и екрана на вратата. Щом напълно разпознах това „взаимно разположение“, застанах нащрек. Бях го разтълкувал в „предварителното познание“ за самолета. Не бе самолетът, бе рейсът за летището.

Познание 2: Четирима мъже се качиха в автобуса, тримата в тъмни костюми, единият в светъл. Те се смееха и се шегуваха. (върнете се към предишното тълкуване — точно преди като „негър и бял“.)

Познание 3: Една жена седна точно пред мен. Почувства се доста неудобно и се ядоса. Въпреки че не бе заради мен, а заради носача, който влачеше един от пакетите ѝ отвън.

Познание 4: Впечатлението за моя приятел Д. Д., който изчака последния момент, за да се качи. Погледнах навън, където шофьорът на автобуса чакаше близо до вратата за някои закъснели пътници, които биха се появили в последната минута. Лицето и тялото му веднага ми напомниха за приятеля ми, все едно че бяха братя. Скоро ще пристигне и фотографското доказателство за това. (Съзнанието, когато не може да идентифицира правилно, се хваща за най-близкото до него нещо от преживяванията на паметта.) После той се качи, затвори вратата, бе последният, който влезе, и се плъзна на шофьорската седалка, която бе почти право срещу мен.

Познание 5: Като хвана обиколния път за Джърси, автобусът „летеше ниско и бавно“. Така поне бихте могли да си го представите, ако сравните движението с летенето на самолет. Обиколният път минава над повечето улици и кръстовища в предградията. Като погледнах към разкопаните улици и неравни булеварди, над които се движехме, моментното чувство за познатото и разпознаването се появи отново. Само че не бе самолетът (собственото ми тълкуване), а автобусът.

Познание 6: На летището бях съвсем нащрек заради предишните знаци. Имаше закъснение в пристигането на самолета, затова чаках във фоайето. Щом седнах на седалката, чух женски глас да говори за струпването на големи маси хора от изток и запад към компанията „Пан Американ“. Фалшивият тон на звука отново ми се стори съвсем познат (изток — запад, ляво — дясно).

Познание 7: Когато самолетът накрая се напълни, веднага започнах да се двоумя дали да летя с него. Не от страх, а поради несигурност за какво „оцеляване“ ставаше дума. Накрая прецених, че то бе неминуемо и ако изчакам втория полет, само би продължило случката. Качих се на борда и започнахме да се движим по пистата за отлитане. Тогава стюардесата обяви по вътрешната уредба, че ще летим на височина две хиляди метра. Това потвърди ниския курс на летенето. Най-после полетяхме и веднага се натъкнахме на светкавична буря с прекалено много светкавици. Това потвърди впечатлението ми за минаване под електрическите кабели. Дълго не успях да си обясня този символ.

По средата на бурята пилотът реши да смени направлението и се измъкнахме от бурята, като кацнахме без инциденти в Северна

Каролина. (Тази промяна не бе обявена от стюардесата.) След кацането реших, че съм направил грешно тълкуване на катастрофата, и мигновено забравих за всичко това.

Четири дни по-късно, в средата на тих, приятелски разговор в един кабинет, получих нещо, което по-късно бе диагностицирано като сърдечен удар (запушване на кръвоносен съд), и бях приет в болница. Не вярвах, че е сърдечен удар, и дори нямах идея за това, докато не ми го казаха след сериозни изследвания, включително и електрокардиограма. Необходимо бе да ме убеждават доста и имаше причина. При всяко медицинско изследване, което някога ми е било правено, включително и двете през последните седмици, извършени от лекари на застрахователното дружество, сърцето ми определено бе преслушвано много внимателно със стетоскоп и заключението винаги бе: „Не трябва никога да се тревожите за сърцето си“ и „Нещото, от което няма да умрете, е сърцето.“ Съзнанието ми бе напълно настроено против тази възможност. Изглежда трудно бих могъл съзнателно да възприема такова предварително заключение. Сърдечният удар ми струваше невъзможен. Затова мозъкът ми бе избрал катастрофа, която бе възможна според паметта ми, тоест самолетна катастрофа. (Паметта избира най-близкото подобно.) По този начин сърдечният удар се бе изявил под формата на самолетна катастрофа, което бе приемливо като една възможност.

Четири седмици в болницата бяха улеснени от прилагането на сугестивна терапия, записана върху магнетофонна лента. Тя правеше чудеса с моя дух и сякаш ускоряваше възстановяването ми. В болницата не ми се случиха преживявания от психическо естество, което накрая отдадох на успокоителните, които ми даваха всеки три часа. В домашна обстановка възстановяването ми следваше стандартна процедура и до днес не са се появили обезпокоителни симптоми.

Не е необходимо да споделям, че оттогава съвсем целенасочено наблюдавах кога „клапанът“ ще се отвори пак. Всеки път, когато видението се появеше, то съвсем точно съвпадаше със събития, които се случваха дни, месеци или години по-късно.

Примери за подобни събития включват визуално описание на интериора на къща заедно с боята по стените и обзавеждането, която беше избрана от жена ми за нас в един южен град. Веднага го познах и бе идентично с описанието, направено в записките две години по-рано.

Най-необикновеното бе, че по времето на предварителното познание ние нямахме никакви планове или намерения да се преместим на юг.

Друг пример бе, че пет минути преди започването на предаване на записана програма клапанът се отвори и аз „видях“, че лентата напълно се скъса, а макарата ѝ се въртеше диво. След около десет минути, по време на предаването, лентата наистина се скъса. Никога по-рано по време на предаване такова скъсване не бе ставало, затова тази случка не бе обикновена. Още повече, аз сам бях монтирал всички части и знаех, че те са здраво свързани. Скъсването бе причинено от монтажна част, направена от някой друг, който бе използвал преди това лентата.

Трети пример: В кабинета ми клапанът се отвори, за да открие червен светлинен надпис с думите „Налягане на маслото“. Един час по-късно, както си шофирах почти нова кола, червената сигнална светлина „Налягане на маслото“ светна. Това отново не бе подсъзнателна тревога. Колата бе изминала по-малко от осемстотин километра, откакто бе купена и току-що бе минала на преглед. При новите коли има теч на масло и това е нещо, за което никой не се безпокои.

Имаше още осемнадесет такива случая и всички те бяха лични инциденти с различна степен на риск, предварително видени чрез клапана и по-късно случващи се точно по начина, както е било забелязано. Това позволяваше да се правят съвсем дребни грешки при тълкуването.

До днес формулата за последователността вече е установена:

H (Hissing Sound) + V (Valve-opening sensation)

= F (Future event vision)

H — Съскащ звук, V — клапан, отварящ усещането, F видение за бъдещо събитие.

С предпоставката, че тази формула е приложена и доказана двайсет и два пъти, какво да кажем за останалите случаи, отбелязани в записките, където F — видението за бъдещото събитие, все още не бе дошло? Без повече да коментирам, ще ви предложа няколко случая, където формулата не бе доказана, както в тази бележка.

3. 11. 1961 г.

Свистене на въздух/клапан: Стоя съвсем сам вкъщи. Небето почти изцяло е ясно, с малки, разкъсани облачета от север. Виждам група самолети да се появява точно над облаците. Те се приближават и забелязвам, че не са типични самолети или ракети. Не приличат на никои от самолетите, които познавам. Не се виждат крила и всяка машина е с гигантски размери, напречно — около деветстотин метра. Всяка е оформена като връх на стрела, има формата на буквата V. Но корпусът им не прилича въобще на известните ни самолети. Формата на буквата V не е подемна повърхност, но приютява пътниците върху две или три палуби. Те се движат величествено над мен и аз чувствам, че изтръпвам от благоговение пред могъщата сила, която представляват. В същото време изпитвам и страх, защото по някаква причина усещам, че те не са дело на човешка ръка.

20. 10. 1962 г.

Свистене на въздух/вентил: Заедно с други хора съм на една улица в покрайнините. Поглеждайки нагоре, забелязвам нещо като самолети през една голяма пролука в облаците. Заглеждам се по-внимателно и си давам сметка, че в никакъв случай не приличат на тези, видени от мен досега. Очевидно бяха задвижвани от нещо по-различно от витло или реактивна сила. (впечатлението идва от уникалната форма на ракета, но не химическа.) Три от самолетите се гмурнаха ниско надолу, за да направят обратен завой, и успях да забележа, че отстрани са черни и имат квадратни бели прозорчета. За крила и дума не можеше да става. И трите преминаха доста ниско над една близка до мен улица. Къщите и сградите рухнаха, но не от бомби, а от нещо, което самите машини излъчиха. За безопасност всички ние се хвърлихме към най-близката яма.

12. 6. 1963 г.

Свистене на въздух/вентил: Семейството ми и аз попаднахме в ситуация, когато всички жители на града, където живеехме, се опитваха да го напуснат. Нямаше бензин, електричеството бе изключено. Между всички витаеше силното чувство за опасност. Сякаш причината не бе в атомна война, нито пък се дължеше на

радиоактивно замърсяване. Витаеше чувство за смърт и разруха на цивилизацията. Доколкото знаехме, то се дължеше на нещо, случило се в един миг, извън способността на човека да контролира явленията.

11. 4. 1964 г.

Свистене на въздух/вентил: Семейството ми и аз се намираме в огромен град, където се знае, че съществува огромна опасност. Всеки се опитва да напусне. Напускам нещо като апартамент, за да потърся за всички ни някакъв изход. По улиците цари смут и паника. Задръстени са от струпани коли като гигантски мравуняк, който е бил разтурен.

Има твърде много такива преживявания — лични, общи, специфични, местни, световни. Само времето ще донесе потвърждение. Надявам се, че някои от тях са халюцинации.

12. КРЪГЛИ ОТВОРИ И КВАДРАТНИ ЗАПУШАЛКИ

Между многото случили се мистерии има няколко, които се отличават като очевидно безпричинни, макар и дълбоко мъдри. Единствената ми надежда е, че други, по-философски или технически настроени хора, ще могат да открият в тях цел и смисъл, които за мен останаха незабелязани.

Ето и някои от тях, които сякаш не изглежда да са от Място II и III.

23. 8. 1963 г. Вечер.

Легнах за кратка дрямка, а не за някаква нематериална дейност, в седем и седемнайсет, в кабинета, на канапето. В момента, когато се изтегнах в хоризонтално положение и затворих очи, стана огромна беззвучна експлозия. Времето не бе спряло. Това се случи около две секунди след като си затворих очите. Взривната вълна ме запокити през цялата стая срещу стената на отсрещния ъгъл, където се изхлузих на пода. Първата ми мисъл бе, че наистина в къщата е станала експлозия, тъй като стенните абажури над главата ми сякаш заблещукаха и започнаха да изхвърлят сини светкавици, а самите проводници се стопиха. (Осветлението бе загасено, когато си легнах, стаята — полутъмна.) Стори ми се, че някаква мощна електрическа верига за момент се е включила на мястото на кабелите. Имах разтърсване като от електрошок. (Не приличаше на вибрациите, които толкова много пъти съм споменавал.) Огледах се из стаята. Физическото ми тяло все още лежеше отпуснато на канапето. Можех да го видя изцяло.

Точно тогава допуснах съвсем сериозно друга възможност. Може би това бе смъртта, истинската смърт, а не типичното преживяване извън тялото. Ситуацията бе толкова необикновена! Вероятно бях умрял, сърцето ми бе спряло. Все още бях малко объркан от

експлозията, но нито бях уплашен, нито пък паникьосан. Ако това бе смъртта, нека така да бъде.

Лежах известно време в ъгъла, опитвайки се да се окопая. Опипах около себе си и ми се стори, че напипвам килима, но не бях сигурен. Най-малкото — нещо под мен бе твърдо. След това реших, че бих могъл да опитам връщане към материалното, дори и да се проваля. Нищо няма да загубя от опита.

С голямо усилие на волята успях да се издигна нагоре и прелетях до канапето, след което се снижих. Бях силно изкълчен и се върнах към физическото си тяло само наполовина. Почувствах това полусгърчено и полупромушено състояние точно като при пъхане в тясна ръкавица — свивам и отпускам пръсти. След миг бях отново „цял“.

Седнах физически и запалих светлината. Всичко изглеждаше нормално, къщата бе тиха, тялото ми бе също нормално, освен че бях покрит с гъши пух. Бях толкова разтърсен от преживяването, а и все още не знам какво го бе причинило и защо. Дали това бе експлозия от нематериална категория? Вътре в мен ли бе станало или бе резултат от някаква външна сила? Като си спомням, ми се струва, че нямаше нищо необикновено в моето физическо, емоционално и психическо състояние, което да го предизвика по това време. В анализите на най-добрите спомени за мига на експлозията сякаш някакъв директен лъч бе преминал през стаята и тъкмо щеше да ме залови безучастно по своя път, ефектът от което бе да ме „издуха“ от физическото. Следвайки тази мисъл, добих впечатлението, че лъчът бе произведен от някакво опитно устройство, което бе недобре усъвършенствано от изследователите, които му правеха изпитания, тоест не всички ефекти им бяха известни. То възбужда спомена, който има нещо общо с преживяването, свързано с устройството, работещо по три начина.

5. 5. 1959 г. Следобед.

Днес научих за едно странно устройство, което може да работи по три начина. Около пет часа реших да се опитам да съставя формулата за състоянието (1-20/LQ). Легнах на леглото, замислих се за диаграмата на силовото поле, после започнах броенето до двайсет. Сякаш не постигах никакъв резултат и тогава си обърнах главата.

Очите ми бяха отворени и погледнах към слънцето зад прозореца (денят бе слънчев, а прозорецът бе обърнат на запад.) Незабавно започнаха вибрациите, затворих очи и се облегнах назад. Вибрациите бяха като леко пощипване по тила ми. Започнах процедурата с движението на челюстта и те сякаш ставаха по-силни или пък по-слаби в зависимост от позата ми, както се очакваше. Най-накрая успях да определя пиковата позиция за настройване на челюстта (само по този начин мога да го изразя). Вибрациите бяха твърде силни в главата ми, даже бих казал, малко прекалено силни. „Придвижих“ ги надолу към гръдния ми кош. После правих опити да ги местя към различни части на моето тяло, тоест правех ги по-силни в определена част. Всеки път, когато преминавах през долната дясна част, започвах да усещам горещина или в черния дроб, или в бъбрека, или в долната дясна част на дебелото черво (чуждо тяло или химическо вещество имаше там?). Това се бе случвало и преди, въпреки че не помня да съм го споменавал. Наум „пожелах“ да се извися и се издигнах. Някаква мигновена мисъл трябва да бе изскочила, защото веднага се превъртах във въздуха и се гмурнах към пода. За момент чух да свири оркестър (приличаше на търсене на радиостанция), после се намерих да стоя пред една недовършена къща. Прозорците още не бяха монтирани, а на пода се въргаляха материали и стърготини. Пейзажът, който се виждаше навън, бе на провинциална среда. Очевидно къщата бе от едната страна на хълм, гледайки надолу към малка долина, а от другата — към по-нисък хълм.

Погледнах надолу и на пода видях един апарат, дълъг около 45 сантиметра. Изглеждаше като да бе оставен там временно, докато техникът „се върне от обяд“. Вдигнах с любопитство устройството, тъй като никога преди не бях виждал такова нещо. Приличаше на прът с три приспособления, прикрепени към него. Повъртах пръта, разглеждайки го, и го насочих непреднамерено към един човек, който стоеше във вътрешен двор пред прозореца. Не бях го забелязал преди това. Нищо не се случи и тогава мъжът се обърна и ме погледна. За миг изчезна от погледа ми, после влезе през входа, който се намираше вдясно, и се приближи към мястото, където стоях. Той се смееше и според най-добрите ми спомени изглеждаше абсолютно нормален. Като видя уреда в ръцете ми, той кимна в знак, че иска да ми покаже как работи. Като посочи тръбата (цилиндър с отворени краища) в

предната му част, той ми показва как да „се целя“. Трябваше да движа напред или назад тръбата или цилиндъра. Към мен се получаваше широк лъч, а в обратна посока — тесен.

После той ми каза да насоча устройството към друг прозорец, където друг един мъж разговаряше спокойно с някого, който беше извън обсега на нашия поглед. Той ми каза да бутна цилиндъра напред, за да получа тесен лъч. Направих каквото ми каза и насочих уреда към втория мъж навън, точно както бихте си послужили с пушка. Нищо не видях — нито лъч, нито пък светлина, което да се излъчи от уреда. Въпреки това мъжът, който бе вън от прозореца, мигновено се свлече в стола си, като че бе умрял. Обърнах се към домакина си, уплашен и разтревожен, че бях убил непреднамерено човек отвън. Той се усмихна и ми каза да насоча отново уреда към човека в безсъзнание (?) навън, като този път дръпна назад фокусиращото устройство, за да възпроизведе широк лъч. Направих каквото ми бе казано. Мъжът в безсъзнание седна и продължи разговора, сякаш нищо не се бе случило.

Домакинът ми ме отведе навън. Попитах другия мъж дали не е почувствал нещо. Той спря разговора си, погледна ме доста озадачен и отговори, че не е. Попитах дали не помни да е заспивал или припадал. Отговорът отново бе отрицателен. Човекът се отдалечи и продължи да разговаря.

Мъжът, който бе мой домакин, ме погледна и се усмихна. После ме заведе до другия край на къщата, който гледаше към долината. Той ме увери, че ще ми покаже друго нещо, което уредът може да прави. Посочи ми нещо в далечината. На около триста метра по склона на хълма гореше буен огън, а димът му се виеше към небето. Каза ми да използвам тесния лъч, като се целя към огъня. Направих го и огънят моментално загасна. Пламъкът бе потушен, като от внезапно духване. Пушекът остана за момент, а после и той изчезна.

Бях много развълнуван от този апарат и помолих моя домакин да ми го опише. Направи го с удоволствие. Състоеше се от три части. Цилиндърът бе фокусиращото устройство, а това вече бях разбрал. В средата имаше спираловидна бобина, която бе източникът на енергия. Зад него имаше три пластини като шпилки (приличаха на онези в токоизправителя). Те нямаха важно значение, а се използваха като екран за предпазване на този, който стреля. Мъжът натисна с палец

пластинките и те се огънаха, показвайки, че са еластични. Попита ме дали съм сигурен, че съм разбрал. Отговорих, че работата ми прилича на огромен триод (първото нещо, за което можах да се сетя). Той кимна с глава възбудено и отговори: „Да, триод е!“

Усещайки, че трябва да си тръгвам, аз му благодарих за цялата информация. Каза, че ще ме срещне отново (не помня къде). Умът ми очевидно е разпознал мястото и потвърдих, че ще се видим в Кадена Ейзъл. (Това бе следствие от посещението ми в Южна Америка и изглеждаше съвсем естествено да кажа това, което се опитвах всъщност да кажа — синя верига.) Домакинът ми започна да кима утвърдително, след това ме погледна с втренчен, неразбиращ поглед и аз разбрах, че впечатлението ми бе вярно, но той не бе разбрал испанския термин.

После се върнах в това, което приличаше на незавършена стая, и „излетях“ нагоре с удължен скок. Изкачих се два или три етажа и спрях. Мястото приличаше на моя кабинет, но бе празно. Нямаше никакви мебели, нямаше го и канапето, прахът на пода и по прозорците — но липсваше и физическото ми тяло. Разбрах, че това не бе правилното „място“ (време?). Там, където желях да бъда, бе още „по-нагоре“. Стартирах отново движението си нагоре през тавана. След осем или десет етажа се появих в това, което наистина бе моят офис. Вмъкнах се във физическото си тяло (имах малки трудности с едната ръка), след това се настаних изцяло.

Седнах и отворих очи. Часовникът показваше, че съм отсъствал час и пет минути. Скицирах апарата и записах тези бележки. Устройство, което приспиваше хора, събуждаше ги и гасеше огън. Някой ден ще се опитам да направя този апарат.

11. 3. 1961 г. Нощ.

... И си мислех, че мога по нормален начин да се върна към физическото. Отворих очи и видях, че съм в непознато легло. Непознатата жена стоеше до леглото. Тя се усмихна, когато видя, че съм буден. Зад нея стоеше по-възрастна жена. Изразиха голямата си радост, че най-накрая съм дошъл на себе си. Дълго време съм боледувал, но вече всичко щяло да бъде наред. Помогнаха ми да стана от леглото и ме облякоха в нещо като роба (приличаше на пижама, а техните дрехи

ми изглеждаха нормални), а аз бях сигурен, че не съм този, за когото ме мислят. Опитах се да им го кажа, но само ги разсмях и сякаш мислеха, че все още не съм съвсем в ред. Попитах кой ден беше, но те само се усмихваха с разбиране. Изглежда искаха да ми покажат, че аз не съм все още достатъчно ориентиран (аз наистина не бях!). Щях да поискам календар, но реших, че е по-добре просто да разбера коя е годината. Попитах по-младата жена, която вероятно бе съпругата ми (или съпругата на тялото), а тя отговори, че е 1924-а, според гръцкия метод за изчисление на времето.

Сигурен бях, че повече не мога да остана, и въпреки че те силно ми се противопоставиха, излязох през вратата на чист въздух. Стоях там и правех опит да се издигна и наистина добих усещането, че се движа нагоре, много високо. Опитах да се измъкна, но те здраво ме държаха. Нищо не стана и аз започнах да се тревожа. Знаех, че съм на погрешно място. Тогава си спомних номера с дишането и започнах да дишам с напълно затворена уста. Започнах бавно да се издигам над сградата, която имаше формата на буквата U, като все още ги чувствах как се мъчат да ме спрат и да ме върнат обратно. Дишах усилено и бързо и ускорявах движението си, докато достигнах до познатата ми синева наоколо. Изведнъж спрях. Бях високо във въздуха над провинциален ландшафт, осеян с къщи. Приличаше ми на позната околност. Стори ми се, че видях нашата къща и сградите между пътя и реката. Спуснах се към къщата и в следващия миг вече се бях слял с физическото. Изправих се седнал в леглото, отново цял, и се огледах с благодарност. Бях на точното място!

17. 8. 1960 г. Нощ.

Това бе неправилен опит за подценяване с непредвидим край. Тръгнах по пътя на процедурата на формулата

1-20/LQ в около 23 часа вечерта, в спалнята. Излязох с мисълта да посетя Ендрю Бансън и започнах пътуване от типа „шибан от вятъра“. Но почти веднага се върнах във физическото, или поне така си мислех. Не лежах в леглото, а стоях прав. Стаята не беше моята. Един огромен широкоплещест мъж ме съпровождаше отляво. Бе доста по-висок от мен, а раменете му сякаш блестяха. Отдясно ме държеше едно момиче. Те насила ме накараха да обикалям стаята, но походката ми бе

доста затруднена. Ето защо те почти ме носеха под мишниците. Чух ги да коментират ръцете ми. Имало нещо нередно или необикновено в тях. Те бяха приятелски настроени, но аз със сигурност знаех, че не бях на правилното място! Вдигнах глава и за щастие успях да се протегна и да се изстрелям далеч от всичко това, каквото и да бе то, и каквото и да бях аз. След малко се съединих отново с физическото си тяло. Огледах се внимателно (физически), преди да започна да се движа. Бях обратно в моето си материално тяло, в моята собствена спалня. Мина доста време, преди да се обърна и заспя!

23. 11. 1960 г. Нощ.

Това бе най-необикновеното и живо преживяване. Не знам дали искам повече да ми се случват такива. Легнах си много уморен към два през нощта. Вибрациите се появиха мигновено без предварителни индикации. Реших вместо да почивам, „да направя нещо“. (А може би то също бе почивка.) След като лесно излязох вън от физическото, посетих в продължение на къс период няколко места. Понеже си спомних за необходимостта от почивка, реших да се опитам да се върна към физическото. Помислих за тялото си, което лежеше в леглото, и почти веднага се озовах там. Но бързо си дадох сметка, че нещо не бе в ред. Върху краката ми имаше някакъв уред, приличен на кутия, очевидно за да задържа завивката върху тях. В стаята имаше двама души — мъж и жена, облечени в бяло, които разбрах, че са болногледачи. Те разговаряха тихо наблизко до леглото.

Първата ми мисъл бе, че се е случило нещо лошо. Жена ми ме е намерила в състояние на кома и веднага ме е отвела в болница. Болногледачката, стерилната атмосфера на стаята и леглото, всичко поддържаше тази моя мисъл. И все пак още нещо не достигаше.

След миг разговорът спря и медицинската сестра излезе от стаята. Мъжът се доближи до леглото. Паникьосах се, защото не знаех какво ще ми направи. Страхът ми се засили още повече, когато той се наведе над леглото и внимателно, но много здраво хвана двете ми ръце за бицепсите. Погледна ме с изпъкнали, блестящи очи. Най-лошото от всичко бе, че отчаяно се опитвах да се раздвижа, но не можех. Сякаш всеки мускул на тялото ми бе парализиран. Вътрешно се сгърчих в

паника, опитвайки се да се отдръпна, когато той приближи лицето си до моето.

Но за най-голямо мое учудване той се наведе съвсем и ме целуна по двете бузи, а аз всъщност усетих допира на бакенбарди. В очите му блестяха сълзи. После той се изправи, освободи ръцете ми и бавно излезе от стаята.

Независимо от ужаса разбрах, че не жена ми ме бе завела в болница, че мъжът бе съвсем непознат и аз се намирах отново на грешно място. Трябваше да направя нещо, но всичката воля, която успях да събера, не постигна ефект. Съвсем бавно започнах да долавям съскане в главата си. Приличаше много на силна буря или свистене на въздух. Посредством едно съвсем смътно познание се концентрирах върху свистенето и го принудих да пулсира, тоест модулирах го да бъде както тихо, така и силно. Ускорявах пулсациите и след малко то се превърна във вибрация от висок порядък. После бавно се опитах да се издигна и успях. Веднага обаче се съединих с друго физическо тяло.

Този път бях предпазлив. Опипах леглото. Дочух познати шумове вън от стаята. Спалнята бе тъмна, когато отворих очи. Внимателно докоснах мястото, където трябваше да бъде лампата. Там си беше. Светнах и въздъхнах с огромно облекчение. Бях се върнал.

7. 6. 1963 г. Нощ.

След известно време отново започнах да напускам физическото си тяло. Вън от къщи срещнах една жена, която също „летеше“. Тя ми напомни, че ще закъснеем с връщането (къде, не знаех) и е възможно да имаме неприятности с прибирането. Стигнахме до нещо, което приличаше на голямо учреждение (болница?) и необезпокоявани преминахме право през вратата, без да я отваряме, очевидно за да се предпазим от портиера, който чакаше (недобрата проверка или късното информиране биха му донесли наказание). Вътре се разделихме. Моментално един мъж каза, че ще се погрижи за мен, затова да го почакам във втория кабинет вдясно. Направих каквото ми каза, въпреки че се обърках за кой точно кабинет ставаше дума. Във всеки от тях имаше по няколко души, които бяха потънали в разговор, и аз останах незабелязан. Почаках все пак във втория и накрая мъжът влезе, прегледа ме и заяви, че се нуждая от лечение. Обясни ми, че

дозата на лекарството, което ще ми дават, трябва да нарасне до 1500 кубически сантиметра, а после да се намалява постепенно към нормалното (каквото и да означаваше това). Попитах го защо е необходимо лечението. Отговори ми, че вселената (или човечеството) могат да се развиват и усъвършенстват. Отново попитах защо (имах предвид защо има нужда от усъвършенстване), но той не отговори. Бях някак притеснен от идеята да бъда лекуван. Но малко след това усетих необходимостта да се върна към физическото и го сторих без затруднение.

13. 7. 1961 г. Следобед — нощ.

На път за Кейп Код пристигнах в Хайанис, донякъде уморен. Следобед легнах да почина. По време на релаксирането се случи обикновеният процес на излизане извън тялото. Открих, че летя ниско над задния двор на къща, близо до гараж. Имаше куче — огромна немска овчарка. Когато ме забеляза, започна възбудено да лае. Един мъж се появи зад ъгъла на къщата (дясната страна, като си обърнат към фасадата), вдигна пушка и я насочи към мен. Моментално си отидох, преди да съм си дал сметка, че може би куршумите не биха ме наранили. Върнах се, легнах и помислих, че всичко е свършено. Надали бих могъл да си спомня нещо повече от това, че мъжът изглеждаше много висок.

Същата вечер, след като си легнах, бученето в главата се появи отново и аз се отделих от тялото си. Тъкмо си летях над някакви къщи и се чудех какво да правя, когато високият мъж се появи току пред мен (същият от следобеда) и ме спря просто защото се бяхме срещнали. У мен остана впечатлението за една спокойна сила. Попита ме защо съм искал да видя президента. Отначало се зачудих, защото въобще не съм изпитвал и най-малкото желание да видя Айзенхауер (в моето съзнание това бе представата за президента), но ми се пръкна идеята за план за помирение. Казах го на високия мъж. Попита ме как „те биха могли да са сигурни в моята лоялност към Съединените щати.“ Все още сконфузен, казах, че най-точна информация за мен има във Вашингтон. След малко той каза, че точно сега няма да мога да се срещна с президента. Отстъпих в името на съгласието и се върнах. Лежейки в леглото и премисляйки отново всичко, за пръв път установих, че

Айзенхауер вече не бе президент, разбира се. Изведнъж получих твърдото убеждение, че Кенеди има психически бодигард (или по-точно майндгард — пазител на мозъка му). Разбрах, че по всяка вероятност Кенеди също ще бъде в Хайанис през уикенда. Станах, слязох във фоайето и взех първия местен вестник, който ми попадна. Там на първа страница имаше статия по повод пристигането на Кенеди в Хайанис същия следобед. (Не бях виждал никакъв вестник от два дни.)

Това са примери за много „случаи“, които не се поддават на класифициране, особено в условията на обикновените ежедневни сънища. Възможно е всеки един от тях да не е нищо друго, освен фрагмент от житейска стенопис и някой ден тя ще може да се види изцяло. Надявам се човек да не трябва „да умре“, за да придобие цялостната гледка.

13. ВТОРОТО ТЯЛО

Най-важната проверка за съществуването на всеки отделен феномен е последователност в повтарящите се наблюдения. Само по пътя на такива логични внимателни аналитични експерименти, а аз бях направил толкова много, колкото можах, успях да стигна до заключението за изричното съществуване на Второто тяло. Нещо повече, аз дори предполагам, че всеки от нас притежава такава. Не мога да допусна, че съм единствен.

Щом съществува, на какво прилича? Какви са неговите качества? Предлагам откъси от водените от мен бележки за неколкостотин теста.

11. 6. 1958 г. Следобед.

Отново отворих очи и всичко изглеждаше нормално, освен вибрациите и трещящият тътен в главата ми. Затворих очи и силата им нарасна. Реших да се отделя от физическото си тяло и да полетя над центъра на стаята. Спуснах се надолу внимателно като перце. Докоснах пода, а раменете и главата ми бяха обърнати към килима, докато бедрата и краката ми ритяха във въздуха. Сякаш главата ми тежеше повече от останалата част от тялото. Гравитацията също бе по-силна по отношение на главата в сравнение с останалата част от мен. Изглежда все още имах някакво тегло, макар и малко.

19. 7. 1958 г. Следобед.

Отново бях на кушетката, чувствайки леки вибрации. Отворих очи и се огледах. Всичко си бе нормално и вибрациите още не бяха отшумели. Раздвижих ръцете си, които бяха сгънати, и ги протегнах нагоре, както си лежах по гръб. Усещането ми бе сякаш съм с разтворени обятия, но бях учуден (вече не съм способен и да се удивлявам), когато погледнах и установих, че ръцете ми все още си бяха скръстени върху гърдите ми.

Погледнах нагоре, там, където чувствах, че се намират, и видях блещукащите очертания на моите ръце и рамене точно на мястото, където усещах, че са! Погледнах долу към скръстените ръце, после към ясната сянка, която те хвърляха, както бяха протегнати. Можех да виждам през тях намиращите се отзад лавици с книги. Приличаше на ярко, блестящо очертание, което се движеше, когато го чувствах, че се движи. Събрах ръцете си и трептящите очертания също се събраха, като веднага почувствах това. Усещаха се като съвсем обикновени ръце, никаква разлика.

В продължение на близо десет минути лежах и се опитвах да сравнявам това странно явление, определяйки различията. Визуално ръцете ми бяха скръстени на гръдния ми кош. Едновременно можех да виждам и блещукащите очертания на моите ръце и рамене, които се намираха над мен. Опитах се да движа физическите си ръце, но не успях. Направих същия експеримент с очертанията на ръцете и това „проработи“ отлично. Започнах да опипвам с физическите си ръце, но не долових никакво усещане. С блещукащите очертания плеснах длани и усещането бе напълно нормално. С очертанията на ръцете разтрих очертанията на раменете — усещането бе нормално. Раменете бяха твърди на пипане. Протегнах очертанието на ръката към лавицата и не усетих нищо. Бях минал с тази си ръка през нея.

Вибрациите започнаха да отслабват. Бързо върнах очертанията на ръцете и раменете си към гръдния кош. Почувствах точно сякаш бавно ги плъзнах в удобни ръкавици. После вече можех да движа физическите си ръце. Не ми се искаше да бъда заловен навън — дори и само ръцете ми, когато вибрациите изчезнат. Не знам какво би станало, ако въобще нещо се случеше, но не мисля и че искам да разбера.

5. 5. 1960 г. Нощ.

Няколко пъти усещах някого — тяло, топло и живо, притиснато към гърба ми в момента, когато напусках физическото. След експеримента ми с „мисловните форми“ и други такива съвсем естествено бях станал много предпазлив.

Всеки път, когато усещах това „същество“ върху гърба си, бързо се прибирах във физическото. Сигурен бях, че то бе повече от „мисловно дете“, или може би някое сексуално извратено същество,

макар и да не бях установил сексуални обертонове. Бях благоразумен, не точно прекалено скромнен, но със сигурност изплашен. Последното впечатление се потвърди, когато забелязах, че лицето, почиващо си на моя нематериален гръб, има бакенбарди. Големи като на мъж, който силно се нуждае от избръсване. Също можех да чувам запъхтяното му дишане точно в ухото си. Това не бе дете плод на шантаво въображение. Бе възрастен мъж, задъхан от страст, явно сексуално възбуден, а и защо ще флиртува с мен — нали съм мъж? Дали щях да се почувствам по друг начин, ако бе женско същество? Честно да си кажа, сигурно щеше да е по-различно. Ще трябва да го държа далеч от себе си.

22. 5. 1960 г. Нощ.

Бакенбардите бяха решението на загадката! Нямаше нужда повече да се тревожа от „мъжа“ на гръба ми. Той пак си е там, но вече знам кой е. Сега, след като поне пет пъти бях прогонван обратно във физическото, събрах малко повече кураж. Излязох навън бавно и тъкмо се бях освободил от физическото, почувствах тялото върху гръба си, точно както и преди. Косматата физиономия точно във врата ми, задъханото дишане в ухото. Съвсем внимателно, за да не би някой да си помисли, че движението ми е било добронамерено, аз се обърнах и достигнах лицето на съществото с дланта на ръката си. Имаше бакенбарди и те си бяха съвсем истински.

Пръхтенето продължи, тялото си лежеше притиснато към гръба ми и така аз се върнах към физическото.

Седнах в леглото физически и размислих за случилото се. Докато мислех, съвсем несъзнателно опипах бузата си. Нуждаех се от бръснене, помислих разсеяно, и изведнъж спрях. Разтрих отново бузата си. Усещането бе напълно познато. Съвсем същото като усещането при търкането на бузата на... Възможно ли бе? Точно тогава забелязах, че гърлото ми е пресъхнало, сякаш бях дишал през уста, точно както правеше онзи...

Имаше само един начин да открия истината. Легнах и не след дълго генерирах вибрациите. Съвсем бавно се измъкнах от физическото. Да, усещах го. Ето го отново същото тяло. Бакенбардите току до врата ми, задъханото дишане в ухото. Бавно достигнах с ръка

до него и опипах лицето с бакенбардите. Бе същото като моето. Престанах да дишам или поне си помислих да го направя, пръхтенето в ухото ми също спря. Вдишах един-два пъти и отново спрях. „Тялото“ на гърба ми пъшкаше в точен синхрон. Горещото тяло, лепнато за гърба ми, бях самият аз!

Върнах се обратно към физическото, седнах и започнах да премислям. Изглежда онзи на гърба ми — същият, когото можех да чувам и усещам — бе моето физическо „Аз“. Този, който се намираще отпред, бе моето „Аз“, но в мислите, или истинското „Аз“. Допуснах това, защото физическото усещане и съответстващото му действие принадлежаха на задното тяло, а мисълта бе в предното „Аз“. Срамно, но съвсем реално.

Оттук нататък нямах никакви проблеми, когато експериментирах това усещане. Все едно да говоря за хора, които са се плашели от собствената си сянка!

8. 8. 1960 г. Нощ.

Проведох друг интересен опит. Лежах и използвах метода на броенето, когато вибрациите се появиха със сила и доста грубо. После се изравниха, като преминаха в по-висока честота (започнаха с около 30 оборота в секунда, поне доколкото можах да определя, и се ускориха така, че ги усещах само като горещина). Реших да се издигна, за да изследвам процеса. Направих опит и ето че се появиха блещукащите очертания на краката, после на бедрата, но само дотам! Колкото и да се мъчех, не можах да измъкна гърдите и раменете си навън. Много странно бе. Цялото време прекарах в мърдане на краката и бедрата си нагоре и надолу. Наблюдавах ги съвсем ясно с физическите си очи. Няколко пъти опитах да движа краката си нагоре, вън от физическото, после надясно и ги оставях да паднат. Когато го сторих, те заплуваха плавно надолу, докоснаха страничната облегалка на кушетката и се спуснаха към пода. Те се огънаха около ръба на кушетката, сякаш нямаха кости — точно като забавено движение на някакво парче плат, падащо свободно и омотаващо се около някакъв твърд предмет от пътя си. Нямаше никакъв забележим остатъчен ефект, когато се прибрах във физическото си тяло и седнах. Времето навън бе двайсет и две минути.

16. 9. 1960 г. Следобед.

Бях въвн от физическото отново в съботен ден. Опитвах се да се задържа на едно място, тоест да остана в стаята. Отново забелязах странната гумена еластичност на онова друго тяло. Можех да си стоя прав в средата на стаята и да достигам и докосвам стената на разстояние около два и половина метра от мен. Отначало ръката ми въобще не достигаше до стената. После започнах да я издърпвам навън и изведнъж почувствах, че напипвам материала на стената. Само чрез изтегляне бях удължил два пъти ръката си, без да мога да разбера дали бе станало нещо различно. Когато престанах да я дърпам, ръката ми се прибра обратно и приличаше на нормална. Това потвърди другото доказателство: можете да получите всяка форма, за която помислите — съзнателно или подсъзнателно. Остави ли се на себе си, тя възвръща нормалната си човешка форма. Ако съзнателно си представите някаква точно определена форма, подозирам, че ще я постигнете. Бихте могли временно да се превръщате например в котка или куче. Би ли могъл този да е източникът на митологията за вампирите и върколаците? Понеже не съм чак толкова сигурен, бих искал да опитам.

19. 9. 1962 г. Нощ.

Открих отговора и на въпроса „Как изглеждам, когато не съм «физически» обект?“ В ранната вечер, някъде около седем и половина, реших да се опитам да посетя Р. В. в нейния апартамент на около тринайсет километра от дома си. Сигурен бях, че ще е будна (разбира се, нефизически). Без никакви затруднения се озовах веднага в една дневна. Там бе жената, която взех за Р. В., седяща на стол, близо до ярка лампа. Приблжих се към нея, но тя сякаш не ми обърна никакво внимание. После съм сигурен, че ме видя, но изглеждаше уплашена. Отдалечих се и започнах да говоря. В този момент нещо ме тласна назад към физическото и се озовах в спалнята си, върнат към материалното си тяло, а вибрациите отслабваха. Причината за връщането бе ръката ми. Бях заспал върху нея и тя се бе схванала, което затрудняваше кръвообращението.

Последицата бе съвсем необикновена. Р. В. ми телефонира на следващия ден и ме попита какво съм правил предишната нощ. Попитах я защо и тя отвърна:

— След вечеря седях в дневната, четейки вестник. Нещо ме накара да погледна нагоре. Там, в другия край на стаята, висеше нещо и се развяваше из въздуха...

Попитах я как е изглеждало това нещо.

— Беше като прозрачно парче сив шифон.^[1] Можех да виждам стената и стола зад него. То се приближи към мен. Поуплаших се и помислих, че си ти. Затова казах: „Боб, ти ли си?“ Но ти все така си висеше в средата на стаята, развявайки се леко. Отново попитах дали не си ти и ако е така, помолих да си отидеш у вас и да не ме безпокоиш. Тогава нещото се отдалечи и бързо избледня.

Тя попита наистина ли съм бил аз. Отговорих, че мисля да е точно така.

— Добре де, ама следващия път кажи нещо, за да съм сигурна, че си ти. Тогава не бих се тревожила.

Успокоих я, че ще го направя. Най-малкото не съм дух със съвсем светъл цвят, а и понякога нямам човешка форма.

21. 11. 1962 г. Нощ.

Този път реших да направя съвсем „локално“ пътешествие. Започнах да се нося из въздуха на стаята срещу вратата. После се досетих, че не се нуждая от врати при тези обстоятелства. Обърнах се и се насочих право към стената, очаквайки да се провря точно през нея... Не се получи! Когато я доближих съвсем, се оказах неспособен да проникна в нея. Усецането беше точно както да се опитваш да блъскаш стена с физическата си ръка. Дадох си сметка, че нещо не е наред. Прониквал съм през стени много лесно преди. Би трябвало да мога да я премина. Веднага започнах да бутам стената с удължените си ръце. Имаше един момент на съпротивление, но после проникнах през нея така лесно, като че стената бе вода. Все пак имаше една разлика. Преминавайки оттатък стената, усетих и идентифицирах всеки неин пласт от различни материали — боята, хоросана, летвата, обшивката и накрая — камъчетата отвън. Беше същото, както при ръката през пода. Защо бе това неочаквано съпротивление при първия опит?

15. 2. 1963 г. Нощ.

Това бе най-необикновеният експеримент. След „издигането“ извън тялото, което стана лесно, и контролирайки се да стоя само в стаята, най-после събрах кураж да се върна и изследвам физическото си тяло, което си бе останало в леглото. Насочих се бавно надолу, приближавайки се в полутъмното. (Идваше светлина само от отраженията върху прозорците. Не можех да виждам много добре, но може би това бе достатъчно. Когато видиш собственото си тяло, някак си се отвращаваш.) Приблжих внимателно, за да докосна физическата си глава, но ръцете ми докоснаха крака! Първоначално помислих, че съм се озовал другаде, но почувствах палците на краката си. Нокътят на левия ми палец бе удебелен от предишно нараняване от паднал дънер. Но този палец нямаше такъв нокът! Опипах с ръце десния си крак. Палецът на десния крак наистина имаше дебел нокът. Всичко бе преобърнато като огледален образ. Бавно опипвах тялото, но освен палеца не можех да кажа дали нещо друго е обърнато наопаки. Въпросът бе, че можех да усещам физическото. Ръцете ми не просто преминаваха през него. Бе много мистериозно да усещаш лицето си през затворените си очи, сякаш бе на друг човек. Приблжих се съвсем, всъщност да видя лицето. Е, добре бях аз, но някак изкривен. Ако пък не, значи аз съм с доста по-неприемлив външен вид, отколкото „азът“ и гордостта ми биха се съгласили. Никога не съм се мислил за красавец, но в края на краищата мислех, че съм малко по-хубав от този! Странно нещо е това преобръщане. Както съм се носел из тъмнината, би трябвало да съм обиколил и съм се дезориентирал. Но удебеленият нокът все пак беше на десния, а не на левия крак. Понататък трябва да проуча това.

18. 3. 1960 г. Нощ.

Едно възражение от страна на д-р Бредшоу ме подтикна към това. След като излязох от физическото и не се отдалечавах, помислих си, че бих могъл да се опитам да разбера дали нося дрехи в нематериалното си битие. Така щях да направя опит да му отговоря. Преди това никога не си бях правил труда да разбера. Причината,

предполагам, е в това, че дрехите никога не са ме занимавали достатъчно. Според мен те по принцип са, за да създават удобство и да топят. Опипах второто си, нематериално, тяло. Усетих кожа, покрита с гъша перушина. Дрехи обаче нямаше. Поне в този случай.

23. 2. 1961 г. Нощ.

Излязох от физическото по метода на „завъртането“ и започнах да обикалям стаята. Сякаш нещо ме задържаше. Приличаше на бавно ходене във вода. Бутах с крака и ръце, но стоиш на едно място. Изведнъж получих удар в гърба (безболезнен), преобърнах се — главата надолу, краката вирнати. Върнах се обратно към физическото. Седнах физически, а някой чукаше на вратата (дъщеря ми). Какво ме дръпна назад така яростно? „Въжето“, за което само се догаждах?

7. 7. 1960 г. Следобед.

Не бих искал никога повече да изживея опит като този. Намирах се в заредената клетка на Фарадей (медна екранираща мрежа над земята, заредена с прав ток с напрежение 50 kV). Направих опит да изляза от клетката. Отделих се от физическото без проблеми. После сякаш бях оплетен в огромна торба, изработена от еластична жица. Торбата поддаваше, когато я натиснех, но не можех да премина през нея. Борих се като уловено в капан животно, но накрая се върнах във физическото. Премисляйки отново преживяното, за мен е повече от ясно, че това не бе жица. Всъщност то се оказа строежът на електрическото поле, осигурено с фундаментално същата форма като на клетката, но по-еластично. Вероятно би могло да послужи като база за „капан за духове“!

30. 10. 1960 г. Следобед.

В около три и петнайсет легнах с намерението да посетя Е. В. в дома му, на разстояние осем километра. След известни трудности успях да достигна до състояние на вибрации, а после излязох въвн от физическото, в стаята. С мисълта за Е. В., който бе крайната ми цел, излязох и тръгнах бавно (сравнително). Изведнъж се намерих над една

търговска улица, летях бавно на около осем метра над тротоара (точно над перваза на прозорците на втория етаж).

Познах, че това бе главната улица на градчето, както блока и ъгъла, над които минавах. Няколко минути се движех над тротоара и забелязах бензиностанция на ъгъла, където на една бяла кола бяха свалени и двете задни колела пред една полуразрушена омазнена врата. Бях разочарован за това, че не бях отишъл при Е. В. — там, където се бях отправил. Като не видях нищо друго интересно, реших да се върна обратно към физическото и го сторих безпрепятствено. Седнах и започнах да анализирам защо не успях да отида там, където имах намерение. Съвсем импулсивно станах, отидох в гаража и с колата изминах осемте километра. Мислех най-малкото да извлека някаква полза от пътуването и да проверя видяното. Стигнах до същия ъгъл на главната улица. Там наистина имаше бяла кола пред отворената врата. Малки очевидни частички като тази ми бяха от полза! Погледнах нагоре към приблизителната позиция, която бях имал над тротоара, и бях удивен. На същата височина, където бях летял над тротоара, бяха далекопроводите за високо напрежение на електрическия ток. Дали електрическите полета бяха привлекли Второто тяло? Това ли е средата, през която то се движи? Вечерта най-после успях да пристигна у Е. В. Изглежда целта ми не е била много далеч. Приблизително в три и двайсет и пет Е. В. се е движел по главната улица, а аз съм го следвал точно отгоре, доколкото успяхме да установим.

9. 1. 1961 г. Нощ.

В отговор на въпрос, възникнал по време на разговор с г-жа Бредшоу, реших да проверя дали наистина съществува „връзка“ между физическото и Второто тяло. В миналото не бях забелязал никаква, ако въобще имаше, освен понякога смътно привличащо действие. С тази мисъл в съзнанието преминах през процедурата на спомена в късния следобед, току пред мръкване. Измъкнах се от физическото чрез въртенето около оста и останах в стаята, на около метър над тялото си. Обърнах се да видя „връвчицата“, но тя не бе видима за мен. Или бе много тъмна, или пък въобще нямаше такова нещо. Започнах да се въртя, за да почувствам дали не излиза отпред, отзад или от върха на

главата ми. Напипвайки тила си, ръката ми докосна нещо. Започнах да шаря и с двете си ръце зад главата си. Каквото и да бе, то излизаше от една точка в средата между двете ми плешки, доколкото можах да определя, а не както очаквах, от главата ми. Докоснах основата и я почувствах точно като разпрострелите се корени на дърво, водещи началото си от основния ствол. Корените се разклоняваха надолу чак до средата на моя торс, нагоре — до врата ми, а встрани — до двете ми плешки. Навън от тялото ми израстъкът наистина имаше формата на „врвчица“, ако сте склонни да наричате петсантиметров кабел „врвчица“. Висеше хлабаво и можах съвсем точно да определя структурата ѝ. При докосване бе с топлината на човешкото тяло и бе съставена от стотици (хиляди?) прилични на сухожилия нишки, здраво свързани помежду си, но те не бяха усукани или сплетени по някакъв начин. Бе еластична и сякаш покрита с кожа. Доволен, че наистина съществува, аз я пуснах и си тръгнах.

Много пъти след това по най-различни начини основните качества, отбелязани по-горе, бяха потвърдени. Все още не съществува метод, който да узакони това доказателство, освен личното преживяване и наблюдение и от други. Вероятно и това ще стане, когато му дойде времето.

Нека обобщим какво научихме от предходното. Второто тяло има, както разбрахме, собствено тегло. То е обект на земното притегляне, макар и в по-малка степен от физическото тяло. Физиците може би ще намерят обяснение и на това, подчертавайки, че всичко е въпрос на маса, разбира се. Тълкуванието за случаите на преминаване през една стена биха били следните: всяко нещо, което е в състояние да проникне в междумолекулярното пространство на строежа на веществото, трябва да притежава достатъчно малка плътност. Такава ниска гъстота предполага твърде малка маса, но е може би все още материя. Това допълнително бе подкрепено от експеримента с половинчатото излизане от физическото тяло. Тогава краката и бедрата бяха отделени от материалното, като им бе дадена възможност да падат свободно и да се увиват около леглото. Масата с ниска гъстота пада като перце. Преминаването през стена също може би е пример. Първоначалното съпротивление вероятно е било причинено от някакво повърхностно напрежение, например вибрации на частичките. Веднъж преодоляно, то позволява на маса с по-ниска плътност да премине

между молекулите на стената. Някои умозрителни физици биха могли да се възползват от това.

Второ: Второто тяло става видимо при определени условия. За да си видим, трябва или да отразяваш чужда светлина, или сам да излъчваш светлина в познатия спектър, или нещо хармонично в тази област, най-малкото. Основавайки се на информацията за експеримента с краката и бедрата, по всяка вероятност аз съм наблюдавал излъчвана светлина, но само около периметъра на формата на тялото. Останалото бе невидимо в условията на дневна светлина. Трябва да се допусне също, че механизмите на моите възприятия и сетива са били в някакво повишено или променено състояние, което е дало възможност за това „виждане“. „Сивият шифон“, видян от Р. В. при изкуствено осветление и в пълно съзнание, твърди вероятно още нещо отново. От описанието парчето коприна може да бъде отнесено към категорията на отразяването на светлината. Според съобщението за случая, очевидно има условия, при които напълно буден и в съзнание човек може визуално да узнае за присъствието на Второто тяло. Какво обаче представляват тези условия, не зная.

Трето: Усещането при допир, когато съм във Второто тяло, е почти същото, както и във физическото, тоест когато ръцете са допрени една до друга, чувството е същото. Това изглежда вярно и в съобщението за търсенето на „врѳвчицата“. Ръцете можаха да почувстват и допрат нещо нематериално. И то бе допир с плът, плът според рецепторите на сетивата. Единственото изключение бе типът на космените фоликули, които бяха като кожни торбички. Има и информация, че нематериалните ръце могат да докосват физическото тяло, което води до същия резултат — свидетел на експеримента с обратна връзка за директно изследване, започващо с палците. Това се роди отново по време на експериментите с „мъжа на гърба“, където имах възможност да почувствам физическото тяло в непосредствена близост с нематериалното, с други части, вместо само с ръцете. Ще излезе, че при така наречените „локални условия“ и Второто тяло може да чувства и докосва физически предмети.

Четвърто: Второто тяло е много еластично и може да приема всяка форма, която е приемлива или желана от индивида. Способността „да се удължава“ ръката до три пъти от нормалната ѳ дължина, доказва тази еластичност. Екстраполирайки, човек може да

си представи цялото нематериално пътуване като едно неописуемо удължаване на някоя субстанция, произлизаща от материалното. „Обратното скъсяване“ към физическото, когато волята или желанието за „стоене навън“ са свършили, дава възможност за вяра в идеята. Появата на Второто тяло като развяващо се прозрачно парче плат не се поддава на каквито и да е анализи до днес, но може би отново показва пластичността му. Ако някаква специална форма не бъде предадена чрез съзнанието или волята в определен момент, можем да допуснем, че познатата хуманоидна форма се поддържа автоматично чрез някакъв мисловен навик.

Пето: Съществува възможност Второто тяло да е огледален образ на материалното. Това се подкрепя от въртеливия метод за отделяне чрез „продължително търкаляне“ и от експеримента, включващ изследването на физическото тяло, както си лежи инертно на канапето. При този случай вместо главата бе открит кракът, което може да се обясни с дезориентация поради сумрака. Въпреки това, ако го свържем с установяването на самоличността на големия палец, то вече изисква вземането на някакво решение. В някои други съобщения има предположения, които първоначално бяха сведени до объркване и чисто субективни отговори. Знанието за реверсията (огледалното обръщане) може и да има някаква връзка с теорията за антиматерията.

Шесто: Директното изследване се стреми да поддържа предположението за свързващата „врѳвчица“ между физическото и Второто тяло, както многократно е описано в тайната литература. Сега е неизвестно каква цел е била преследвана чрез тази свързваща нишка. Би могло да се помисли дали Второто тяло и интелектът, който го обитава, все още не оказват силен контрол върху физическото посредством това свързващо звено. Възможно е също да пътуват послания по този метод и от физическото към Второто тяло. Доказателство е повикването за връщане, вследствие на лошото кръвообращение в схванатата ръка, или смущаващото почукване на вратата. Ако тази връзка наистина се поддържа, тя наистина е някаква субстанция от висока класа, твърде подобна на структурата на Второто тяло, с цел да се удължава до очевидно безкрайни разстояния и да осъществи повикването.

Седмо: Отношението между Второто тяло и електрическите и електромагнитните полета е повече от забележително. Експериментът

в клетката на Фарадей посочва точно това. Същото е и при разполагането на Второто тяло над улицата във или в съседство с полето, създадено от главния електропровод, или в самия електрически ток.

---

[1] Вид коприна. — Бел.пр. ↑

14. СЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ

Описвайки „материалните“ аспекти на Второто тяло, би изглеждало най-важно да се проучи как всъщност действа съзнанието, реагирайки на преживяването на Второто тяло.

Вероятно студентите, изучаващи психология и психиатрия, ще оспорят терминологията, използвана в това издание, доколкото тук не е направен опит да се преразгледа феноменът в условията на тези науки. По-скоро, надявам се, че тази част, така както и предишната, ще има общо значение за всички науки и научни умове и ще подейства като мост към бъдещи изследвания за всеки интелектуален интерес.

Най-често поставяният въпрос е: „Откъде знаеш, че не сънуваш и всичко, което преживяваш, не е нищо повече от жив сън или някакъв вид халюцинация?“

Изисква се наистина отговор, по-различен от контравъпроса: „А откъде да знам, че преживяванията ми в будно състояние са истински?“ Както вече съобщих, аз бях сигурен, че тези преживявания бяха сънища или халюцинации за един много дълъг период на ранните етапи. Те бяха сериозно възприети като нещо повече едва след като доказателствените данни започнаха да се събират.

Преживяванията имат съществена разлика от обикновеното състояние на сънуване по следните причини:

1. Непрекъснатото съществуване на някакъв вид съзнателно усещане.
2. Интелектуални или емоционални (или смес от двете) решения, взети по време на преживяванията.
3. Мултистойностните възприятия посредством сетивните краища или техни еквиваленти.
4. Неповторяемост на идентични примери.
5. Развитието на събитията в строга последователност, което показва промеждутък от време.

Най-сигурното твърдение, което може да се направи, е, че когато състоянието съществува, вие разбирате така ясно, че „не спите“, както

и когато сте буден. Същите стандарти за будност могат да се прилагат със същия положителен резултат. Именно това бе най-несъстоятелното при първите опити. Двойственото съществуване е напълно противоположно на всички валидни научни разработки и на човешкия опит. И пак последното доказателство на такова твърдение е всеки сам да експериментира при такъв начин на съществуване.

Дали това не е продукт на самохипноза със съпътстващо постхипнотично внушение? Напълно вероятно е методът за индуциране и установяване на състоянието да има отношение към хипнозата в различни насоки. Хипнозата сама по себе си е феномен, от който е разбрано твърде малко. „Внушенията“, ако бъдат използвани в хипнозата, могат да бъдат част от процеса на активирането. Въпреки това бяха положени големи грижи за охрана от всякакви индиректни внушения или някакви стимули, които биха предизвикали халюцинационно преживяване. Когато се знае повече за факторите, участващи в хипнозата, може да се изясни и взаимоотношението с практиката, включена в тази книга.

Ако съзнанието наистина действа различно, кои са точките на отклонението? Основно изглежда, че човешкото съзнание (или индивидът в своята цялост) постепенно преминава през един учебен процес. В ретроспекция ефектът е еволюционно приспособяване и възприемане на съзнанието към една по-нисша част от цялото. Общото е равна смес от съзнателното, подсъзнателното и свръхсъзнателното (трансцедентна личност?) като напълно осведомени за останалите. Въпреки това тази смесица е ефективна само във Второто тяло. Ако тя продължи и във физическата среда, ефектът е забележителен само в ограничена степен.

В ранното проникване във Второто състояние мислите и действията почти изцяло се доминират от подсъзнателното субективно мислене. Опитите за рационално възприемане изглеждат заровени в лавина от емоционални реакции. Всички първични субективни нагони са напълно случайни, изискващи да им се обърне внимание или да бъдат задоволени. Не е възможно да бъде отхвърлено тяхното съществуване. Основни страхове, които вярвате, че ще бъдат заличени, са първите, които ще дойдат наяве. Те ще бъдат последвани или ще се обединят със силен нагон за сексуално съвкупление, което ще бъде изучено по-нататък. Обединени, те представляват два солидни удара

срещу продължаващото развитие на Второто състояние. През цялата история на човешкия род страхът и сексът са главната мотивировка и контролни характеристики за всички форми на социална организация. Ето защо е съвсем разбираемо, че те играят толкова важна роля във Второто състояние. Съвсем бавно човешкото съзнание започва да действа върху тази очевидно неорганизирана и нелогична маса, да внася ред и обективно възприятие сред нея. В началото тази задача изглежда невъзможна. В по-късните етапи човешкото съзнание развива симбиозна връзка с нея. Много рядко се случва проблемите да излязат извън контрол. Това не означава, че съзнанието напълно контролира Второто състояние. По-точно то просто е модулатор на господаря, или движеща сила. Кой е господарят! Наречете го свръхсъзнание, душа, велика личност — заглавието не е важно.

По-съществено е да се знае, че съзнанието автоматично отговаря на командите на господаря, без да пита. Когато сме във физическото състояние, ние само смътно се досещаме за това. Във Второто състояние то си е нещо естествено. Свръхсъзнанието неотменно знае кое е „правилно“. Проблеми има само когато съзнанието упорито откаже да признае тази по-висша степен на познание. Източникът на познанието на свръхсъзнанието разкрива много широки пътища, повечето от които изглежда са извън представите на нашия съзнателен свят. Наследствеността е най-приемливата и най-неподходящата.

При тази продължаваща адаптация към прогреса ние бихме могли да достигнем до определени забележими предпоставки. Те пък ще доведат до заключения, приложими в обкръжението на Второто състояние.

Синхрон на мисъл-действие. Навсякъде във физическото състояние действието следва мисълта. Тук те са едно и също нещо. Няма механично предаване от мисъл към действие. Човек постепенно приема с радост съществуването на мисъл като една сила от само себе си по-скоро, отколкото като спусък или катализатор. Първоначално е емоционално-мисловна сила, която постепенно се превръща в съгласувано действие. Мисълта за движение е тази, която създава действието. Мисълта за определения човек, когото трябва да посетим, направлява посоката. Още нещо, нуждите на свръхсъзнанието са онези, които създават движението към непознати области, а много често без веднага да е ясно на съзнанието каква е мотивиращата сила.

Образците на мисълта, пренесени от силното влияние на материалната дейност към Второто състояние, там напълно отговарят на съществуването. Изумително е да се открие колко много дребни мисловни навици човек „е отгледал“ и колко объркан се чувства той пред техните механични качества. Въпреки че там не са пренесени никакви чисто материални навици, нужди или желаня (глад, болка, пушене), появяват се маловажни досадни мисловни образци и състояния, които да засрамят и отвлекат вниманието. Изключение от всички тях е сексуалното желание, но дори и то е опетнено от изкуствените социални стандарти и навиците, които те са създали.

Ето и един пример за второстепенен навик, изведен от бележките ми.

11. 6. 1963 г. Нощ.

... Когато те се приближиха до мен, всеки хванал ме за по една ръка, за да ме водят през областта, ръката ми се насочи към горния джоб на самото ми, за да проверя дали издутината от портфейла ми е все още там, което значи, че все още не е откраднат. Минаха няколко секунди, докато осъзная, че там няма портфейл (вероятно нямаше сако), нито пък бе правен опит от някой от двамата ми водачи да вземе несъществуващия ми портфейл. Това е цената от живота сред тълпата на огромния град!

Дребни навици като тези често се изпречват на пътя ни. Начинът на освобождаването е да бъдат признавани един по един. След като веднъж са идентифицирани, те повече не са тревожни. Същото се отнася и за мислите, свързани с формата на физическото тяло. Например ако сте били поставени в условията на интензивно усещане за голота, вие механично ще си помислите, че сте облечен — и вие сте. Формата на физическото ви тяло е пренесена като абсолютно точно копие, чак до коренчетата на космите и бръчките, освен ако съвсем преднамерено не мислите за друго.

Обратно, ако мисловните ви навици са били в други посоки, бихте могли да вземете тази форма, която е най-подходяща, преднамерено или по друг начин. Подозирам, че всеки може да изменя Второто тяло във всякаква форма, каквато пожелае. След като

желанието вече е изпълнено, Второто тяло си възвръща нормалната човешка форма. Това води до някои интересни размисли по отношение на човешката митология. Ако някой поиска да преживее съществуването на четириногото, Второто тяло може да се трансформира временно в голямо куче, а друг някой, който има способността да вижда във Второто състояние (вероятно има много такива хора), ще го вземе за върколак. Или преданията за получовек, полукозел, полукон, биха могли да са резултат именно от горното. Някой може да си „помисли“ за крила и полет и моментално да се трансформира в прилеп-вампира. Започва да изглежда все по-възможно, когато човек експериментира със силата на мисълта във Второто състояние.

Да го кажем по друг начин — няма нещо, което мисълта да не може да създаде в този нов-стар друг живот. Това приканва към търпеливо внимание с големи червени букви: „Бъди абсолютно сигурен в резултата от своята мечта и контролирай постоянно мислите, които предизвикваш.“

Промени във възприятието. Това е областта на най-забележителните, макар и най-непонятни изменения. Защото не сме научили друг начин да се справим с него. Всички сетивни информации се превеждат първоначално към правилата и значенията, приемани от петте физически сетива. Например, когато някой започне „да вижда“ в тази непозната форма, впечатлението е, че това „виждане“ е съвсем същото, както оптичното възприятие чрез физическите очи. Едва по-късно започваш да откриваш, че не е този случай. Въобще не е физическо „виждане“. Научаваш се да „виждаш“ във всички посоки едновременно, без да си обръщаш главата. Виждаш или не виждаш в зависимост от мисълта. А когато изучаваш обективно, чувстваш по-скоро, че светлината се излъчва, отколкото, че е отражение на светлинни вълни.

Същото се прилага и за останалите физически сетива. Първоначално вярваш, че чуваш хора, които ти „говорят“. Прибързано е, защото разбираш, че няма „ухо“, което да получи сетивното послание. Казано по друг начин, получил си бележката (мисълта) и съзнанието ти я е превело в разбираеми думи. Допирът има най-определената връзка с физическото си копие. Обонянието и вкусът най-очевидно отсъстват и до днес. Най-интересното е, че никой от тези способности за възприемане не работи напълно автоматично. Изглежда те

могат да бъдат „включвани“ или „изключвани“ по желание. Има и няколко нови начини за приемане на сетивната информация. Един от тях е разпознаването на друго човешко същество (живо, умряло?) не посредством тяхното „гледане“, а чрез неприкрито разбиране на техните първични личностни навици и мисли. Най-забележителното е, че изглежда непогрешим, защото най-интимните личностни изяви излъчват следи, много сходни с устройството на звезда или парче метал, напълно анализируеми от спектрограф. Подозирам, че такова излъчване не може да бъде прикрито от индивида, така че не би могло да има никакво скривалище на интимното у личността, което да остане незабелязано от погледа.

Не е същата и способността за общуване с другите на ниво извън съзнателното усещане. Това бе представяно с живи хора, будни и спящи. Съществува възможността то също да намира място и сред хора, живеещи във физическото състояние, които напълно да не знаят за него. Във Второто състояние то е специфично и изключително естествено. Има много описани случаи в бележките за такова общуване, докато друг човек е в съзнателен физически разговор с трето лице.

Най-разстройващата част от това е, че участникът в тази връзка, който единствен от вас може да потвърди, много рядко след това е в състояние да си спомни. Изключително трудно е също да бъде установен такъв контакт с човек, който е физически буден.

Все едно да се опитвате да събудите някого от дълбок, здрав сън. Възможно е тази комуникативна част от съзнанието всъщност да е заспала през периоди на физическа будност. Свободна асоциация или регресивна хипнотична техника биха могли да предизвикат спомени от такива източници, когато е необходимо.

Един проблем периодично се появяваше при възприемане по време на Второто състояние. Може би има много голямо сходство с усещането чрез физически методи, което не е било съобщавано и затова не е толкова забележително. Имам предвид идентифицирането посредством съзнанието на личности, места и предмети, които до момента са били непознати и не са били усещани.

По въпроса за доказателствените данни и самоориентацията, изглежда, че съзнанието действа в строга зависимост с неоформена мисловна команда „РАЗПОЗНАЙ!“, без никакви изменения или

двусмислие. Ето защо когато се случи непозната или очевидно невъзможна ситуация, място, личност или предмет, съзнанието по-скоро дава някакъв отговор, отколкото въобще да не отговори.

Отговорът приема формата на осмисляне, ако така може да се нарече, или по-общо — извършва се търсене на стари спомени или преживявания, за да се предизвика точната идентификация. Мозъкът сравнява ситуацията, при която обектът или действието се възприемат, с минал личен спомен или преживяване. Ако няма нищо, което точно да съвпада с наблюдаваните данни, съзнанието неизменно съобщава най-сходния спомен и твърди: „Това е обектът или действието, което виждате.“ Само след критични анализи се получава някакво подобие с това, което в действителност е било усетено. Има чудесни примери за този феномен. Един от най-добрите е посещението в дома на г-н Бансън сутринта. Съзнанието, нямайки възможност да се позове на нещо от паметта по отношение на предмета, поставен на задната седалка на колата (генераторът Ван де Граф), идентифицира точно приблизителната му големина, кръглата, прилична на колело, издутината върху подпора, основната платформа и събщи, че това е детско автомобилче, което бе погрешно. Съзнанието съвсем правилно информира за момчето и баскетболната топка, защото това бе част от неговата банка с данни от спомени. Въпреки това то се натъкна на проблем по отношение определяне движението на г-жа Бансън, която разпределяше сутрешната поща. Движението бе определено като „раздаване на карти“, но съзнанието бе изправено пред контраста между играенето с огромни по размер „карти“ (писма) върху претъпкана с чинии маса. Идеята за „игра на карти“ бе най-близкото подобно събитие в мисловната асоциация и стана опорната точка.

Точно толкова интересно бе и преживяването при самолетната катастрофа, съобщено в глава 11. Имаше пълна серия от събития, изпъстрени с много сетивни данни, филтрирани през предишни асоциации на съзнанието. Към това се прибави и много бързото полягане на информация, така че последователността на събитията във времето направи бъркотията още по-голяма. Съвсем точно бе впечатлението, че ще пътешествам със самолет. Въпреки това съзнанието „забрави“, че преди самолета се пътува с автобус до летището. Следователно, съобщавайки за товаренето на автобуса, впечатлението бе, че това е аеропланът. При качването в рейса

съзнанието е възприело шофьора, който изчаква пътниците до вратата. При опита да идентифицира мъжа умът бе потърсил в минало преживяване най-сходния човек (Д. Д.). И бе избрал него. Физическата прилика между шофьора и Д. Д., когато по-късно ги сравних, бе съвсем явна.

Разпознаването на жената, седяща точно пред мен, дискомфортът и възбудата ѝ бяха съвсем точни, грешна бе причината, довела до тях. Съзнанието не бе определило източника за яда на жената, затова го свърза с индивида, тъй като се изискваше някакъв отговор. Полетът, бавен и на малка височина над улиците, бе перфектно описание на случая сам по себе си — рейсът се движеше по околоръстната магистрала към летището, освен едно — съзнанието определено бе фиксирано върху идеята за летене със самолет.

Съзнанието все още твърдо поддържаше „факта“, че полетът на самолета вече е започнал. Когато самолетът попадна в бурята, съзнанието съобщи, че той лети под електропроводите и телефонните кабели, защото то не може да преведе директно ефекта от бурята.

Най-забележително бе тълкуването на съзнанието на „инцидента“ или катастрофата. То е „видяло“ разстройването на сърдечната дейност. Това бе невъзможна ситуация, немислим случай, що се отнася до негово преживяване. Пред лицето на тези отминали данни умът бе принуден да „ИДЕНТИФИЦИРА!“ Опитът казваше, че наблюдаваната катастрофа не е възможна. Затова съзнанието избра самолетна катастрофа като случай, който би бил възприет като възможност, и ще се повярва, че тъкмо това се е случило.

Тъкмо отгук идва и трудността точно да се съобщи за наблюдението на непозната материя, което е напълно разбираемо. Ако по този начин се докаже това оплитане с познати обстановки, можем да си представим какво ще се случи, когато това, което се възприема, няма никакво отношение към предишно преживяване. Само по пътя на усилените опити и допускане на грешки успях да събера съвсем малко факти. Те обаче може да нямат нищо общо с тълкуванията на други умове с различна експериментална квалификация. По тази причина има нужда и други хора да преживеят случаи при същите условия. Цялостната картина може би ще стане по-ясна с помощта на такива допълнителни съобщения.

От малкото факти, които правилно бяха отбелязани, са „летящите“ и „падащите“ сънища. Сигурен съм, че те са в известна степен спомени за преживяване във Второто състояние. Много често съм разбирал, че съм преживявал летящ сън по време на спане, само за да открия, че наистина летя с Второто тяло, когато осмисля инцидента. Това неволно действие се случва най-често без никакво съзнателно усилие. Напълно е вероятно много хора да имат такова преживяване по време на спане, но не могат после да си го спомнят.

Сън за пътуване или летене със самолет има сходен подтекст. Съзнанието, отказвайки да приеме възможността да се лети без механична помощ, дължаща се на преживяване на паметта, отхвърля самолета, за да осмисли случая. Отново, когато съзнанието и цялостното усещане се появят на сцената, „самолетът“ изчезва. Ето те там, високо в небето, без какъвто и да е логичен начин на поддръжка. Доста е смущаващо, докато свикнете с тази идея.

Сънищата за падане също често бяха опитвани при ранните ми експерименти. То е едно общо „чувство“ за бързо присъединяване на Второто тяло с физическото. Очевидно близостта на физическото е причина да бъдат възприемани съответни сетивни сигнали от Второто тяло, което „пада“ във физическото. По същия признак процесът на „падането“ в спящо състояние често изважда наяве усещане за „потъване“. Като се опитва отново и отново, ефектът се получава от отделянето на Второто тяло от физическото, а сетивните впечатления са разкъсани между двете тела. Вероятно същото усещане за потъване се получава, когато някой загубва съзнание по такива причини като изтощение на организма, амнезия и др.

Мерки за интелигентност. Повърхностно погледнато, освен допълнителните сетивни способности, което току-що отбелязах, сякаш веднага не се откриват широки простори за познание и информация. Няма огромен скок в коефициента за интелигентност — 10, според валидните във физическия свят стандарти. Разбира се, че има нов вид интелект в действие, но той е във форма, която изглежда несравнима. Този многостранен ум използва преживяванията от живота във физическото, но ги прилага само тогава, когато те пасват на ефекта или случая. Понякога се случват действия, които са пълна глупост за съзнанието и тяхното значение става разбираемо едва след случката.

След значително количество преживявания и опити човек започва да разбира, че съзнанието само по себе си, дори със следите на връщането към спомените си, не е подходящо за задачата на пълното сравнение. Има твърде много за преоценка, което е извън обхвата на съзнателното персонално преживяване. И пак това изисква продължаваща необходимост да бъдат организирани подходящите данни в съответната сравнителна форма и да се прибави тялото на познанието чрез явното преживяване на други съзнания. Това съзнание е признало своите ограничения!

Образци на паметта. Ако съзнателният интелект не изглежда да е усъвършенстван, складът на паметта е друго нещо. Една от ранните промени е постепенното заливане на паметта със случаи, места, хора и неща, които нямат никакво отношение с настоящите дейности на човек във физическия живот или пък в минали преживявания. Нито пък те изглежда да имат нещо общо с посещенията в Място II и Място III. Източникът на тези спомени все още остава загадка. Те са почувствани и припомнени, докато човек е във Второто състояние. Например аз имам жив спомен за едно място, където съм свикнал да живея — пътищата, водещи до него и обкръжаващия ландшафт. Не е плодородна земя, но изглежда съм положил много труд, за да я облагородя, защото това бе всичко, което можех да си позволя. Имах намерение да построя къща там някой ден.

Имам спомен и за три свързани сгради на улица от един голям град. Стари, високи около осем етажа сгради. Последните им етажи (подобни на стара сграда с апартаменти) бяха съединени в една огромна жилищна площ с просторни стаи с високи тавани. Човек трябва да слиза и да се качва малко, за да премине от една стая в друга, поради разликата в нивата на апартаментите. Това бе място, което посещавах не много често, някъде, някога.

Има още твърде много такива неща, вероятно важни по отношение на цялото. Трябва да се знае обаче, че те са директен продукт на експериментиране във Второто състояние. Каква е стойността им извън това да объркат, досега не съм научил.

15. СЕКСЪТ ВЪВ ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

По време на цялостното експериментиране един случай започна да се издига до фактор, най-явен във Второто състояние. Въпреки че в цялата тайна литература на ъндърграунда той изобщо не е споменат, нито пък е отворена дума за някакво предположение или обяснение. Този фактор е сексът и физическият сексуален нагон. Ако данните на Второто състояние бъдат приети за факт, тази работа за секса между хората някак си става очевидно объркваща, изопачена и разбрана по най-неправилен начин.

В една нация, където над двадесет процента от практикуващите психиатри са фройдисти, този фактор е споменаван по-подробно. Фактически няма мисъл, нито действие, които да възпират някоя друга мотивация, ако ние напълно се присъединим към тази теория.

С етикета „дяволски“, дълго време прикрепян към въпроса, ъндърграундът вероятно го игнорира като нещо грубо „материално“ и недостатъчно отнасящо се до духовното усъвършенстване. Същото може да се каже и за религията, формална или друга. Както храна, тази необходимост е манипулирана в цялата история на човечеството отново и отново посредством изкуствени правила и забрани, за да се упражнява контрол върху широките народни маси. В голяма степен това все още се прилага като основен контрол над нашите желания и действия. Погледнете почти всички американски телевизионни компании. Те разглеждат въпроса само от едната страна. Другия аспект можете да чуete в проповедите на свещеника за наказанието в ада и проклятието. Изучете нецензурираната история на някоя стара цивилизация или религия, за да получите по-широк поглед.

В ъндърграунда имаше слухове, базираци се върху умереното доказателство, че много от най-известните „физици“ са твърде сексуални индивиди. По-изтънчената светска група претендираше за познание на това съответствие, но от това не бе синтезирано нищо. Гурдиев, известният мистик от началото на двадесети век, твърдеше, че ако съществуват две препятствия пред достигането на мистичното

състояние, като например сексуалността, която някой представлява, той не би го постигнал.

Невъзможно е да се опише колко дълбоко съм благодарен сега и как подкрепям коментара на Гурдиев. Защото като американец аз бях продукт на същите схващания и условности на обкръжението, както и всеки гражданин на тази страна. Дори и сега, след като условностите бяха премахнати, чувствам ехото на вината и греха в опитите си да бъда откровен по този въпрос. Убеден съм, че без него информацията ще бъде непълна.

Ето и някои извадки от записките ми в ранните етапи на експериментирането.

7. 5. 1958 г.

Късна нощ, спалня, ниска влажност, безлуние. Физически бях изморен, умствено — спокоен. Легнах да спя и състоянието на вибриране започна след около пет минути. Събрах кураж да се „измъкна“. Бавно и спокойно се издигнах на около метър и половина над леглото. Тъкмо се чудех какво да правя после, когато бях обхванат от огромно желание за сексуално задоволяване. Бе толкова силно, че забравих за всичко останало. Огледах се и видях жена си, която лежеше на леглото под мен. Спуснах се надолу и направих опит да я разбудя, за да осъществим сексуален акт, но тя не се събуди. Разбрах, че единственият начин да постигна резултата е да се прибера във физическото, и направих точно това. Вибрациите започнаха да отслабват почти веднага. След малко седнах физически. Сексуалното желание бе отминало напълно. Много странно бе. Никога не съм и знаел, че в мен бушува толкова силно подмолно течение от страсти.

1. 6. 1958 г.

Късна нощ, спалня, средна влажност, облачно. Бях сънен, но умствено бодър. Вибрациите се появиха само две минути след като си легнах. Издигнах се право нагоре по „мисловния“ метод и веднага бях завладян от сексуалния нагон четири пъти поред. Не можах да го задуша, независимо че упорито се стараех. Отчаян от самия мен, се

прибрах във физическото. Когато седнах, вибрациите бяха отминали. Сигурно има начин да се отърва от това!

29. 7. 1958 г.

Късна нощ, кабинет, средна влажност. Бях малко уморен, но умствено свеж. Мисля, че бях открил отговора за сексманиака в мен — този път проработи с учудващи резултати! Вибрациите започнаха леко. Изчаках да станат достатъчно силни, после „мислих“ и ето че бях навън и отново над леглото. Пак започнах да търся из целия кабинет жена. Както и в миналото, всеки път, когато се замислях да се отдалеча на повече от три метра от физическото тяло, сексидеята ме възпираше. Имах си и нов метод — вместо да се боря със сексуалния нагон, да го игнорирам или да пренебрегвам присъствието му, аз си казвах: „Да, идеята за секс е чудесна и аз трябва да направя нещо, за да я задоволя. Ще го направя след малко, но първо трябва да отида някъде другаде.“ Засилвах се и се изстрелвах през тавана и след секунди бях в друга стая. Те седяха около масата, а върху нея имаше дълга бяла книга. Бях възбуден, но скоро започнах да се тревожа за връщането и мигом се замислих за физическото си тяло. Втурнах се и се усетих, че съм се настанил в него. Седнах физически на кушетката, огледах се и се успокоих, като видях, че всичко, включително и аз, е нормално. Но бях напуснал накрая моментната близост. Чудех се кои ли са двамата души.

Оттук става ясно, че сексуалният нагон никога не бе победен действително. Вместо това той бе оставен настрана, изоставен за момент, докато аз напълно го опознах и признах съществуването му.

Всъщност идеята се появи от така наречената „Любовна сцена на Джийн Отри“. В този типичен уестърн Джийн се бори с подлещите, за да спаси момичето и да го обсеби. Той ще върви до нея и ще прави комплименти за прекрасната ѝ като грива коса. Момичето ще го гледа с обожание в очите. Както и вие (а и момичето), всички сме сигурни, че той ще я целуне. Но дори и след като тя го е помолила да го стори, старият Джийн ще каже: „Ще го направя, Сузи Джейн, но първо ще ти изпея една песничка“. И кой знае откъде ще извади китарата и ще запее песен за коне. След песента той никога не я целува, защото филмът свършва преди това. Идеята за отлагане вместо отхвърляне доказва, че

именно това е начинът да се отхвърли господството на сексуалния нагон. Желанието за секс остава и ще се появи веднага щом му се даде и най-малък повод. А възможностите се появяват често във Второто състояние, но под различна форма.

„Различна“ е наистина много неточно описание. Сексуалното взаимодействие в материалния свят не е нищо повече от бледа имитация или хилав опит да се уподоби една много интимна форма за общуване и връзка във Второто състояние, която все пак не е „сексуална“, а така, както ние я разбираме. Във физическия нагон за сексуално единение все едно, че си припомняме съвсем неясно емоционалния връх, който става между двама души във Второто състояние, и го превеждаме на езика на сексуалния акт. Ако сметнете, че ви е трудно да го схванете, опитайте се да изследвате собствените си сексуални желания съвсем специфично и обективно, без условните фактори, на които сте били изложени. Премахнете правилата и табутата и погледнете по-внимателно, без емоционални отклонения. Може да се направи. Вероятно вие също ще има да се чудите колко дълбоко е било дезинформирано човечеството.

Ето и най-близката възможна аналогия с опита на Второто състояние, на която физическият секс е просто една сянка. Ако противоположно натоварените електростатични полюси можеха да „чувстват“ при тяхното доближаване един до друг, те биха изпитали „нуждата“ да се съединят. Няма бариера, която може да им попречи. Нуждата прогресивно нараства с приближаването им. В определена точка на близост нуждата е непреодолима. Наоколо тя е всеобхватна. Извън определената точка на близост нуждата на привличането упражнява огромна притегателна сила и двете противоположности се втурват една към друга и се сливат. Само за миг се получава умствено (душевно?) разтърсващо съединение на електрони един с друг, небалансираните товари се изравняват, установено е равновесие на мирно сътрудничество и всеки е обновен. Всичко това става за част от мига, макар да е изминала цяла вечност. После настъпва спокойно и безоблачно разделяне.

То е точно толкова нормално и естествено. Може би е трудно да се редуцира тази витална функционална емоция към една проста и наистина естествена нужда, към нищо повече или по-малко от

приложение на закон на физиката, само че на друго ниво. Въпреки това много тестове последователно поддържат тези предпоставки.

Есенцията на това заключение не се появи твърде лесно, тъй като трябваше да бъдат преодолявани непревземаеми бариери. Първите от тях бяха условните отговорности, установени и поддържани от правилата и забраните на нашата обществена структура.

Първоначално те бяха пренесени във Второто състояние. Предлагам много добър пример от моите записки.

16. 9. 1959 г.

Под въздействие на решението да „видя“ започнах да разбирам какво е положението ми в стаята. Кабинетът бе слабо осветен. Бях над масата, на около 2.40 метра от кушетката, където успях да различа физическото си тяло в полутъмното. Тогава точно близо до вратата видях форма, със сигурност човешка, която се движеше към мен. Веднага вече „знаех“, че тази личност е от женски род. Все още бях предпазлив, но се борех със сексуалния нагон, който растеше независимо от волята ми.

— Жена съм. — Изглежда бе нисък женски глас.

Казах, че знам това, но се стараех да се държа на разстояние. Сексуалните обертонове в гласа ѝ бяха непогрешими. Тя дори се приближи още.

Съзнанието ми осъзна, че тя, разбира се, бе жена и бе миниатюрно изображение на сексуална привлекателност. Отдръпнах се, разкъсван между желанието и страха от това, което би могло да се случи, ако наистина имах сексуална връзка във Второто тяло, и вероятната „изневяра“ към жена ми. Накрая страхът от евентуалните, неизвестни последствия победи желанието и аз припряно се втурнах към физическото си тяло, съединих се и седнах. Мислех за случая. Физическото ми тяло реагира и се възбуди. Излязох навън да се поразходя, преди да напиша тези редове. Може би съм страхливец.

Случиха ми се доста такива срещи с различна степен на интензивност, преди да започна да преценявам кое бе „грешното“, което ме държеше настрана. Изглежда имаше пряка връзка между това, което тълкувах като сексуален нагон, и „силата“, която ми позволяваше да се разделям с физическото тяло. Дали не беше пренасочване на този

основен нагон, който чувствах като „вибрации“? Или пък беше нещо друго? Беше ли сексуалният нагон физическа и емоционална проява на тази сила?

Вероятно има начин да се направи изследване при много строго контролирани условия, тоест съществува ли достатъчно зряло общество, което да се заеме с експериментите? Нашето със сигурност не е. Всичко, което тук може да се направи, е да се огледат критично определени положения. Понастоящем в научните изследвания на сънищата и съня е отбелязано, че по време на REM — (Рапид Ай Мувмънт — бързо мигане с очи) спане мъжките индивиди получават ерекция на половия член. Това става независимо от съдържанието на съня. И несексуален сън произвежда същия ефект. Горедолу толкова е получила науката при експериментирание. Споменал съм го само защото най-забележителната физическа реакция, отбелязана при връщане от Второто състояние, е половата възбуда. И то е само един ключ към загадката, нищо повече.

Дали чрез пренасочване или чрез пречистване, но сексът във Второто състояние не е същият, както при физически двойник, дори и след като веднъж са отхвърлени навиците и грижите на последния. Създадените и постоянно подсилвани бариери от социалните условности са само половината от него. Физико-механичните елементи сами по себе си повече не се прилагат. Още дълго съзнанието ще продължи да превежда последователността на реакцията привличане-акт като подобна функция, ставаща по нематериален път. С изостряне на възприемането и контрола различията ще стават по-забележими.

Първо и най-очевидно е, че няма доказателство за взаимното проникване на мъж и жена. Опитите да се изрази нуждата по такъв функционален начин стават трогателни като спомен. Човек с безсилие открива, че във Второто състояние то въобще не става по този начин. И още нещо — чувствеността, произведена от физическата форма на сексуалния дубликат, напълно отсъства. Няма и специфичен образец на физическа форма нито визуално, нито при докосване.

Как тогава? Кога? Аналогията на противоположните магнитни полюси все още е в сила. Съществува остро усещане за „различие“, което е като излъчване (както и сигурно е) от слънцето или както някой треперещ от студ чувства огъня. Динамично привлекателно и необходимо е. Силата на това привличане е различна в зависимост от

индивида. (Така се обяснява кое прави един човек сексуално по-привлекателен от друг — това е нещо повече от физически пропорции.) Би могло да е като магнитните линии на прилив.

„Актът“ по своята същност въобще не е действие, а е неподвижно, сковано състояние на шок, когато двамата наистина се сливат не само на ниво повърхности и една-две специфични части на тялото, а в пълен размер, атом по атом през цялата безкрайност на Второто тяло. Има кратък, установен електронен (?) поток един към друг. Моментът достига до несравним екстаз, а после успокоение, изравняване и всичко свършва.

Защо се случва това и защо има нужда от него, не знам. Все едно северният полюс на един магнит да разбира своята „нужда“ от южния полюс на друг магнит. За разлика от магнита обаче ние можем да усещаме обективно и да питаме „защо“. Един факт е напълно сигурен: както във физическото състояние, актът е еднакво необходим и във второто. В някои части на Място II той е нещо съвсем обикновено, като ръкостискане. Ето и извлечение от записките.

12. 9. 1963 г.

По необяснима причина пристигнах в една околност, извън къща, между седем-осем души, всички събрани в случайна група. Те сякаш не се учудиха особено на появяването ми, но бях предпазлив, както обикновено. Имаше някакво изчакване от тяхна страна, като че не знаеха как да се държат с мен и да ме поздравят. Не бяха обаче недружелюбни. Накрая един от тях пристъпи приятелски напред, изглежда за да ми стисне ръцете. Тъкмо щях да подам ръка, когато тази личност премина съвсем близо до мен и изведнъж почувствах мигновено и бързо лумване на сексуален пристъп. Бях изненадан и малко шокиран. После, една след друга, всяка пристъпваше напред, поздравяваше ме по този начин — така просто, като ръкостискане — една истинска опашка от хора. Най-накрая последната пристъпи напред, единствената, която наистина усетих като жена. Тя изглеждаше далеч по-възрастна от останалите, а и от мен. Сякаш изразяваше приятелство и чувство за хумор.

— Е, добре, не съм го правила отдавна — засмя се тя, но имам желание все пак да опитам!

Като го изрече, тя мина съвсем близо до мен и ние имахме кратък и съвсем не слаб сексуален пристъп. Отмина, кискайки се весело, и се присъедини към останалите. Не след дълго и като се опитвах да разбера къде съм все пак, почувствах неудобство и желание да си вървя. Издигнах се право нагоре, протегнах се към физическото и се прибрах без инциденти.

Дали поздравът чрез сексуален пристъп бе типичен обичай там? А може би те, старейки се да бъдат приятни за чужденеца, временно бяха възприели обичай, който бе нещо съвсем обикновено в неговата родина? Би могло и така да е, ако те виждаха тайния, интимен свят на повечето от нас в „материалното“ ни крепостничество.

Дали не бяха сексуални фантазии по време на сън, причинени от предишно потискане на секса? Това би бил отговорът на Фройд, а също и „лесният“ изход, погрешното описание, за да се предпазим от срещата с неразгадани възможности. Какво е доказателството, че е нещо друго? Няма начин да се докаже горното, защото няма способности за определяне на неговото „къде“.

Да, то е преживяване горе. В друг свят? Отново от записките:

4. 3. 1961 г.

Късна нощ в студиото на приземния етаж. Не бях преуморен, а умствено свеж. Отчаяно предизвиквах вибрациите по метода на съкращаването. Съботна нощ бе, а това е написано в събота следобед, въз основа на записките през нощта и по-късни случаи. Малко предварителна информация: В събота следобед (вчера) приятелка на жена ми (Дж. Ф.) телефонира, за да попита може ли да ни дойде на гости по-късно вечерта. Дойде за вечеря и след тиха и приятна вечер ние се разотидохме. Гостенката ни се качи на горния етаж в малката квадратна стая за гости в предната част на къщата, или поне така предположих. Вярвах също, че двете ни деца вече са заспали в собствената си стая, която е голяма и правоъгълна и е точно над студиото. Реших, че е по-добре да остана в студиото, защото чувствах, че мога да възбудя вибрациите и не исках да безпокоя съня на жена си в спалнята.

След дълга предварителна подготовка вибрациите се появиха силно и ускоряваха честотата си, а аз ги усещах като единична

пулсация. Лесно се издигнах от физическото и със силното чувство за освобождение и контрол излязох през тавана в правоъгълната стая. Стаята бе тъмна, а аз бях сигурен, че съм в детската спалня, но не виждах никого. Тъкмо щях да отида другаде, когато почувствах силно присъствието на жена в стаята, доста далече от мен. Не можах да различа чертите ѝ, но тя остави у мен впечатлението, че е в средата на трийсетте и че е жена със забележителен сексуален опит (това познато излъчване на качествата?). Това последно усещане възбуди сексуалния ми нагон и аз бях привлечен от нея. Когато приближих, тя каза (?), че е по-добре „да не го прави“, защото е много уморена. Отдалечих се, уважавайки желанията ѝ, като отбелязах, че всичко е наред. Тя изглеждаше благодарна, а аз бях мил, макар и разочарован. Тогава забелязах друга жена в дясната част на стаята. Тя бе по-възрастна от първата, над четиридесетте, но също бе жена с богат сексуален опит. Втората жена излезе напред и предложи

„да бъде“ с мен. Сякаш каза: „Ще го направя“ (което означаваше, че щом първата жена не бе го направила, тя ще го направи с удоволствие). Не се нуждаех от повече покани и бързо се отдалечихме заедно. Получи се шеметният шок, тип електрически ток, и после се разделихме. Благодарих ѝ, а тя бе доволна и спокойна. Чувствайки, че това е достатъчно за една нощ, се гмурнах през пода и скоро се настаних във физическото. Седнах и запалих лампата. Цялата къща бе тиха. Изпуших една цигара, а после си легнах и спях без произшествие през остатъка от нощта.

Тази сутрин (неделя) бях станал рано, както обикновено, а жена ми дойде в кухнята чак към десет часа. Докато си пиеше кафето, тя ми съобщи, че ще се качи горе в стаята на Дж. Ф. и ще я събуди, за да отидат на черква. Неочаквано тя спомена, че се надява приятелката ѝ да е спала добре, защото е била толкова уморена. Това не предизвика съответната реакция у мен, но когато потвърди, че Дж. Ф. е спала в детската вместо в гостната стая (леглото на децата бе доста по-удобно), а децата са спали в гостната, вече започнах да се тревожа. Както споменах, детската стая бе правоъгълна и се намиреше точно над студиото. Нещо повече, Дж. Ф. е над трийсетте и е професионална певица, тоест със сигурност притежава богат сексуален опит (двама съпрузи плюс много любовни афери). Прибавям и факта, че тя бе твърде уморена.

Необходими бяха няколко минути, докато събера кураж и попитам, но аз трябваше да зная. По това време жена ми не бе съвсем свободомислеща. Помолих я да се качи и да попита Дж. Ф. дали не е сексуално „уморена“. Попита ме какво искам да кажа и аз ѝ обясних. После, разбира се, тя пожела да узнае защо се интересувам и заяви, че не би могла да зададе такъв въпрос на Дж. Ф. Започнах да я убеждавам, че е много важно и накрая тя се качи, за да събуди приятелката си. Чаках дълго и най-после жена ми се върна долу сама. Погледна ме доста съсредоточено.

— Как позна? — Благодаря на Господа, че не попита с подозрение. Тя продължи: — Това именно е била причината тя да се обади и да ни гостува. Цяла седмица е имала бурна любовна история, всяка нощ със секс. Каза ми, че наистина е твърде уморена, за да е в състояние да издържи още една такава нощ.

Малко по-късно Дж. Ф. слезе на закуска. Жена ми, разбира се, не ѝ бе съобщила за големия ми интерес към състоянието ѝ. През останалата част от деня, без изключение, тя си изглеждаше съвсем нормална. Обикновено Дж. Ф. се държи с мен доста предпазливо, просто като с мъж на нейна стара приятелка. Днес многократно я залавях да ме разглежда доста напрегнато, сякаш се мъчеше да си спомни нещо за мен, но не успяваше. С нищо не показах, че съм забелязал този внезапен интерес. Щеше да ме познае твърде лесно. Но коя бе другата, по-възрастната жена?

Последица: 7. 3. 1961 г. Днес е сряда през нощта. През последните няколко дни се опитвах да разбера какво ли може да означава възрастната жена. Тъкмо щях да реша, че е била личност, която не е вече между живите, но все още е дълбоко увлечена от физическия секс. Може би тя следва навсякъде Дж. Ф. само за да се радва на последните отблясъци на сексуалната активност, когато това е възможно. И точно тогава вчера един приятел ми се изтърси в кабинета. В хода на разговора той спомена, че общата ни приятелка Р. В. твърдяла, че ме е сънувала в събота през нощта.

Още при споменаването на съботната нощ застанах нащрек. Р. В. бе делова жена в средата на четиридесетте. Въпреки че бе омъжена, тя определено отговаряше на представата за жена с голям сексуален опит. Р. В. не бе описала на общия ни приятел съдържанието на своя сън, затова реших сам да се осведомя. Едва днес успях да се свържа с нея

по телефона. Р. В. първоначално бе съвсем неясна по отношение съдържанието на своя сън. В отговор на внимателното ми настояване тя твърдеше, че по време на съня аз съм я подложил подробно на „физическо изследване“. Повече от това тя не се задълбочи. Или наистина не можеше да си спомни нищо повече, или бе твърде интимно за нея, за да го сподели с мен. Но фактът, че е сънувала това точно в събота през нощта, че то предполагаше някаква интимност и за нея бе достатъчно важно, за да го сподели, и също, че Р. В. отговаря на качествата, описани от мен преди — всичко това не би могло да се нарече съвпадение.

Ако от моя страна имаше някаква скрита тенденция за сексуално влечение към Дж. Ф. и Р. В., аз не го съзнавах. Но е доста приятно да знам, че и двете са между „живите“.

Много от експериментите в записките ми са също „твърде интимни“, за да ги споделям. Това, което все пак бе представено, ще даде достатъчно сведения, надявам се. Достатъчно е да се каже, че имаше достатъчно експерименти от всички видове, както има и всички видове във Второто състояние едновременно в Място I и Място II. Последователите на учението за „астралните стандарти“ биха казали, че „качеството“ на тези сношения би определило „равнището“ на посетените места — „качеството“, означаващо интензивност и/или деградация, или елиминиране на сексуалното преживяване. Всичко ще зависи от тълкуването. Онези, които още не са започнали да разбират условията на Второто състояние („жив“ или „умрял“), сигурно и досега може би свързват образа му с този от физическото, само че без забраните и ограниченията на „цивилизованото“ материално общество. Ние продължаваме да оценяваме секса като добър или лош стриктно в условията на тези забрани, ограничения и социална структура. Общоприетата заблуда на тази гледна точка се изразява в това, че в нашата собствена цялост от време и пространство не можем да помирим сексуалната практика със социалните норми, нито пък да съгласуваме въпроса с разнообразните обществени правила, които сега съществуват.

По своята същност сексуалният нагон може да е катализатор за вибрационното състояние, което от своя страна е вратата към Второто състояние. Въпреки че това е много сложен въпрос, той прилича на дете в цветущо здраве, непрекъснато подлагащо на изпитания

авторитетите, които го ръководят, и заплашващо да се откъсне и избяга в друга посока. А във Второто състояние въобще не е лошо.

16. ПРЕДВАРИТЕЛНИ УПРАЖНЕНИЯ

През цялото време, докато пишех тази книга, многократно бях правил връзка с един очевиден факт: единственият възможен начин за отделния човек да приеме реалността на това Второ състояние и съществуването в него е сам да го преживее.

Очевидно ако това бе една лека задача, сега то би било нещо съвсем обикновено. Подозирам, че само упоритото любопитство ще накара хората да превъзмогнат преградите по пътя на това постижение. Въпреки че има много случаи на съществуване, преживени отделно от физическото тяло, те са били в по-голямата си част — поне в западния свят — спонтанни, еднократни, ставащи в моменти на стрес или физическо неразположение.

Ние говорим за нещо крайно различно, което може да бъде обективно изследвано. Експериментаторът ще поиска да работи по начин, който ще доведе до значителни резултати, може би не всеки път, но достатъчно често, за утвърждаване на доказателството, за негово собствено удовлетворение. Вярвам, че всеки може да експериментира преживяване във Второто тяло, ако желанието му е достатъчно силно. Но дали всеки ще го направи или не, това е извън обсега на моята преценка.

Случаят ме накара да повярвам, че повечето, ако не и всички човешки същества напускат техните физически тела в различна степен по време на сън. Целенасоченото четене доказва, че тази идея е с хилядолетна давност в историята на човечеството. Ако тази предпоставка е валидна, тогава самото състояние не е противоестественно. От друга страна, практикуването на отделянето от физическото тяло по собствено желание се противопоставя на стила, както би изглеждало от гледна точка на действащите ограничени данни.

Не е отбелязан вреден физически ефект от тази дейност. Не съм разкрил (нито пък някой физик) никакви физиологични промени,

добри или лоши, които директно могат да се отнесат към преживяването извън тялото.

Има много психологически изменения, които открих, и вероятно още повече, за които нищо не знам. Въпреки това дори и приятелите ми, по професия психиатри, не установиха, че те са били пагубни. Моята постепенна проверка на базисните концепции и убеждения е очевидна и аз я извършвах по различни начини по време на писането на книгата. Ако тези психологически и личностни промени са наистина вредни, вече нищо не би могло да се направи срещу това.

Нотка на предпазливост се прокрадва тук за тези, които са заинтересувани от експериментирането, защото веднъж отворена, вратата към това преживяване повече никога не може да се затвори. Още по-точно — това е случаят „не можеш да живееш с него, но не можеш и без него“. Дейността и резултатното познание са доста несъвместими с науката, религията и морала на обществото, в което живеем. Историята е осяяна с мъченици, чието единствено престъпление е неконформизмът. Ако вашият интерес и изследване станат общоизвестни, вие си навличате риска да бъдете обявен за смахнат, шантав или по-лошо, и да бъдете отритнат. Вместо това нещо крайно съществено ще ви липсва, ако не продължите да изследвате и проучвате. При необяснимо „задънените“ периоди, когато не можете да се занимавате с тази дейност, независимо колко усърдно опитвате, вие разбирате дълбоко това. Имате силно чувство, че сте останал вън от нещата, от затварянето на източника, който е от голямо значение за живота.

Ето тук е най-доброто предложено някога описание, което мога да дам за техниката на усъвършенстване на нематериалното преживяване.

Съществува една огромна пречка пред изследването на Второто тяло и средата, в която то действа. Вероятно това е една главна бариера. Тя сякаш съществува във всички хора без изключение. Може би е заровена под пластове от забрани и условности, но и когато те бъдат премахнати, пречката остава. Това е преградата на слепия, безразсъден страх. Получи ли съвсем слаб тласък, той се превръща в паника, а после и в ужас. Ако съзнателно преминете страховата бариера, все едно че сте преодолели крайгълния камък във вашите изследвания.

Напълно сигурен съм, че много от нас всяка нощ прескачат тази бариера несъзнателно. Когато тази част от нас извън съзнанието ни надделее, страхът не ѝ изпраща забрани, въпреки че сякаш се влияе от мисълта и действието на съзнанието. Изглежда е свикнала да действа отгъткъ страховата бариера и по-добре разбира правилата на съществуване на този друг свят. Когато умът заспива през нощта, свръхсъзнанието (душата?) взема връх.

Изследователският процес по отношение на Второто тяло и неговата среда е нещо като смесване и съчетание на съзнанието и свръхсъзнанието. Ако това стане, страховата бариера е преодоляна.

Страховата бариера е многостранна. Най-безстрашните от нас мислят, че тя не съществува, докато за наша голяма изненада я открием у самите нас. Първо и най-важно — съществува страхът от смъртта. Защото отделянето от физическото тяло прилича много на онова, което се очаква да се случи при смърт. Ранните реакции към преживяването са механични. Само помислете: „върни се бързо обратно във физическото!“

Тези реакции се появяват независимо от всякакво интелектуално или емоционално усъвършенстване. Само след като процесът се повтори осемнайсет-двайсет пъти, успях да събера достатъчно кураж (и любопитство) да стоя вън повече от няколко секунди и да водя обективни наблюдения. Страхът от смъртта бе или пречистен, или уталожен от това, че бе станал познат. Други, които са опитвали тази техника, са спирали след първия или втория опит, не успели да потиснат първата страна от тази бариера.

Вторият аспект на страховата бариера е също свързан със страха от смъртта: ще успея ли да се върна към материалното или да си вляза „вътре“ в тялото. Без пътеводител или специални инструкции това си остана основен страх за мен в продължение на няколко години, докато не намерих един прост отговор, който ми вършеше работа всеки път. Беше нещо като нововъведение. Излизал съм „навън“ неколкостотин пъти и явно по един или друг начин успях да се върна безпрепятствено. Ето защо съществуваше вероятността, че следващия път пак ще се прибера.

Третият основен страх бе страхът от неизвестното. Правилата и опасностите на материалната ни среда могат да бъдат определени до една известна степен. Прекарали сме живота си в изграждането на

рефлекси, за да се справяме с тях. И ето че сега изведнъж се появява друга, напълно различна мрежа от правила, друг свят от съвсем различни възможности, населен със същества, които сякаш знаят всичко за тях. Нямаме пътеводител, нито пък правилник, никаква книга за етикецията, никакви приложими учения по химия и физика, никакви безусловни авторитети, към които можете да се обърнете за съвет или отговор. Много мисионери са загинали в отдалечена земя при точно такива условия!

Трябва да призная, че този трети страх все още процъфтява, и то съвсем основателно. Защото неизвестното в огромна степен си остава пак неизвестно. Такова проникване, каквото аз направих, е донесло на повърхността за съжаление няколко неотменни и изпълнени със съдържание правила. До днес единственото, което мога да кажа, е, че съм оцелял при тези експедиции. Има толкова много неща, които не мога нито да схвана, нито да разтълкувам и още повече, които са извън способността ми да го направя.

Друг вид страх е този от последствията върху физическото тяло и съзнанието от участието и експериментирането в тази форма на дейност. Твърде реално е — също както нашата история, най-малкото поне доколкото аз зная, изглежда не съдържа точна информация в тази област. Имаме изследвания върху параноята, шизофренията, фобиите, епилепсията, алкохолизма, безсъзнанието, акнето, умствените заболявания и т. н., но нямаме обособена цялост от обективни данни за патологията на Второто тяло. Лично аз не знам как да надхитря страховата бариера, освен чрез внимателни първоначални стъпки, които създават близост малко по малко, в течение на процеса. Надявам се, че този труд в своята цялост ще прокара психологическата „стъпка“ през бариерата. Може да помогне да се разпознаят условия и примери, които са близки до това, че най-малкото един човек е имал същите преживявания и е оцелял. Следващите са необходими процедурни насоки.

I. РЕЛАКСАЦИЯ

Способността да се отпускате е първата предпоставка, може би дори — самата първа стъпка. Нарочно обобщено и е както физическо, така и умствено. Наред с условието за релаксация е и освобождаването от всякакви задължения, свързани с времето. Не можете да бързате, пропуснати срещи или очаквания за разговори по служба не трябва да объркват мислите ви. Нетърпение от всякакъв вид може да опропасти шансовете ви за успех.

Съществуват много техники за постигането на такава релаксация, а и много добри книги засягат проблема. Просто трябва да изберете метода, който ви пасва най-добре. Има три основни метода, които изглежда вършат работа, два от които са приложими в тези упражнения.

Авто- или самохипноза. Достатъчно книги за изучаване на самия себе си предлагат този метод в различни версии. Тук отново е въпрос кое е най-ефективно за вашата индивидуалност. Най-удобен и бърз начин е да изучите самохипнозата чрез тренировки под ръководството на опитен хипнотизатор. Той може да употреби постхипнотичен вариант, който ще доведе до бързи резултати. Обаче изберете си внимателно учител. Рядко срещани са практиците с чувство за отговорност, а множество са новациите. Различни форми на медитация могат да бъдат превърнати в ефективна релаксация.

Граница на спящото състояние. Това е може би най-лесният и естествен метод и обикновено осигурява релаксация едновременно на тялото и мозъка. Трудността в случая е точно в поддържането на деликатното „гранично“ състояние между спане и пълна будност. Най-често просто заспивате — това слага край на експеримента за конкретния момент.

Само чрез практикуване съзнателното усещане може да бъде доведено до това гранично състояние — вътре в него и през него към избраната от вас посока. Няма да можете да измислите друг начин да го постигнете, освен чрез постоянни упражнения. Техниката е както следва: лягате си — за предпочитане, когато сте изморен и ви се спи.

Когато се отпуснете и започвате да се унасяте в сън, задръжте съзнателното си внимание върху нещо — каквото и да е, но със затворени очи. Когато успеете да се задръжате неотклонно в граничното състояние, без да заспите, вие вече сте преминали първия етап. Напълно нормално е да заспите много пъти в процеса на съзнателното задълбочаване. Няма да сте в състояние да избегнете това, но не позволявайте то да ви обезкуражи. Процесът не е само за една нощ. Ще разберете, че вече имате успех, когато започнете да се тревожите и очаквате още нещо да се случи!

Ако опитите да останете в граничното състояние ви изнервят, реакцията също е нормална. Изглежда съзнанието се бунтува срещу разделянето на властта, която има в будно състояние. Ако това се случи, прекъснете релаксацията, станете, поразходете се, направете няколко упражнения и легнете отново. В случай че и това не помогне да се успокоите, заспивайте и опитайте друг път. Просто не сте във форма.

Когато сте „концентриран“, а картината на мисълта, която сте поддържали, изчезне и разберете, че мислите за нещо друго, вие сте близо до завършване на Състояние А.

Достигнете ли до Състояние А — способността да поддържате спокойно и неограничено граничното състояние, имайки в съзнанието си едничка изключителна мисъл, - вие сте готов за следващата стъпка. Състояние В е подобно, но с елиминиране на концентрацията. Недейте да мислите за нищо, а останете в равновесие между будното състояние и спането. Просто гледайте през затворените си очи към тъмнината над вас. Не правете нищо повече. След многократно повторение на упражнението може да халюцинирате „мислени картини“ или фигури от светлина. Те изглежда не са от голямо значение, а са просто форма на нервно разтоварване. Мога например да си спомня, опитвайки се да постигна това състояние, след като в продължение на часове бях гледал футболен мач по телевизията. Всичко, което видях, бяха мисловни картини на футболисти — тичащи, блъскащи се, дриблиращи и т. н. Трябваше ми половин час, докато картината отзвучи. Тези мисловни картини очевидно имат връзка с визуалната ви концентрация по време на предишните осем-десет часа. Колкото по-интензивна е концентрацията, толкова по-бавно ще елиминирате впечатлението.

Постигнали сте напълно Състояние В, когато можете да лежите безкрайно, след като впечатлението е отшумяло, без да се изнервяте, виждайки единствено тъмнината.

Състояние С е систематично задълбочаване на съзнанието, докато се намирате в Състояние В. То се постига чрез внимателно пускане на неподвижно задържаното от вас гранично състояние на заспиването и задълбочаване на пасивността малко по малко при всеки следващ опит. Ще се научите да установявате степени на задълбочаване на съзнанието чрез „спускане“ към дадено ниво и връщане по желание. Ще разпознаете тези степени чрез затваряне на различни сетивни механизми за входяща информация. Обикновено най-напред върви усещането при допир. Изглежда все едно нямате усещане в никоя част от тялото си. Много скоро следват мирисът и вкусът. После са слуховите сигнали, а най-накрая е зрението. (Понякога последните две са преобърнати. Подозирам, че причината зрението да е последно, е, че упражнението изисква употребата на зрителната мрежа дори и в тъмнината.)

Състояние D е постигането на С, когато човек е напълно отпочинал и освежен в началото на упражнението. Това е много важно и е много по-лесно да се опише, отколкото да се постигне. Да навлезете в състоянието на релаксация пълен с енергия и буден е абсолютната сигурност, че ще поддържате съзнателен контрол. Най-добрият начин за постигането на Състояние D в ранните опити е да започнете упражнението веднага след ставане след кратка почивка или нощен сън.

Започнете упражнението, преди да се въртите в леглото физически, докато тялото ви все още е отпуснато от съня и съзнанието ви е съвсем нащрек. Не пийте много течности преди сън и няма да изпитвате моменталната нужда да освободите пикочния си мехур веднага след събуждане.

Възбуждане чрез опиати. Изглежда никой от опиатите, които довеждат до релаксация и които вече са употребявани, не помагат. Барбитуратите предизвикват загуба на умствен контрол и само водят до объркано състояние в по-дълбоко съзнание. Същото важи в по-малка степен за успокоителните. Постига се отпускане, но с цената на усещане. Алкохолът във всяка форма има същия ефект. По-екзотичните смеси като например алкалоиди, халюциногени са може

би по-продуктивни. Не съм имал достатъчен контакт с такива вещества, за да имам обосновано предложение. Възможно е по-задълбочени проучвания да бъдат показателни за тях.

Използвал съм и трите метода. Много рано отхвърлих релаксацията чрез употреба на наркотици, защото резултатът бе загуба на съзнателен контрол и изопачено усещане. В първата техника бяха подготвени специални записи за хипнотично индуциране. Те бяха много ефективни и полезни. Техниките на граничното състояние на съня са много често използвани. Въпреки сложната звукова процедура, за мен това е най-естественият метод.

II. СЪСТОЯНИЕ НА ВИБРАЦИИ

Обобщението на този ефект е най-критично от всички. Субективното сетивно усещане, което той произвежда, е споменато многократно. Веднъж постигнато, не трябва да ви се казва, че сте успели и сте превъзмогнали друго голямо препятствие.

Всичко, което може да се предостави, са указанията. При сегашното равнище на познанието е известно защо тези неща вършат работа. Също както, когато щракнете ключа на лампата, без да знаете как точно действа той, откъде идва електричеството или защо и как действа между затворените в крушката волфрамови жички. Най-малкото, целият материал, съдържащ се в настоящата книга, е установен по напълно емпиричен начин. Встрани от принципната човешка лаборатория — този писател — няколко други индивиди са опитали този пример. Достатъчно е да кажа, че са получили положителни резултати.

Помощ за достигане на вибрационно състояние. Легнете в най-благоприятно за релаксация положение, но тялото ви трябва да е по оста север — юг, като главата ви е към магнитния север. Отпуснете дрехите си, покрийте се с нещо, за да ви е малко по-топло, отколкото по принцип обичате. Махнете всякакви бижута или метални предмети, които са близо или докосват кожата ви. Уверете се, че ръцете, краката и тилът ви ще се отпускат в положение, което няма да пречи на кръвообращението. Затъмнете добре, така че никаква светлина да не прониква през клепачите ви. Нека стаята ви да е в полумрак, защото иначе няма да имате никаква възможност за визуална информация.

Абсолютно необходими неща. Уверете се безусловно, че няма да бъдете обезпокояван по никакъв начин, нито чрез директна физическа интервенция, телефонно позвъняване или Други смущаващи шумове. Не си поставяйте ограничения във времето или крайни срокове. Надали ще успеете да използвате времето, прекарано за експеримента, по по-полезен начин. Нищо предстоящо не трябва да отнема от времето за опита.

Постигнете състоянието на релаксация. Направете го чрез метода, който според вас е най-подходящ. Работете до Състояние D или неговия еквивалент и задръжте до възможно най-дълбокото ниво на отпускане, без да отслабвате съзнанието си. Когато е минало достатъчно дълго време, за да сте сигурни, че сте постигнали това, повторете наум: „Съзнателно ще възприема и запомня всичко, с което ще се срещна през този период на отпускане. Когато съм напълно събуден, ще си спомня в детайли само онова, което ще бъде от полза за моето физическо и духовно съществуване.“ Кажете си го пет пъти. След това започнете да дишате през полуотворената си уста.

Установете вибрационните вълни. Продължавайки да дишате през полуотворената си уста, се концентрирайте върху тъмнината пред затворените си очи. Първо погледнете в тъмнината на около трийсет сантиметра от челото си. Сега преместете точката си на концентрация на деветдесет сантиметра, а после на сто и осемдесет. Задръжте за малко, докато точката на концентрация е твърдо установена. Оттам преместете точката 90 градуса нагоре, на линия, успоредна на оста на тялото и достигаща до над главата. Достигнете вибрациите на това място. Когато ги намерите, съзнателно ги върнете в главата си.

Тази проста картина може да постави много въпросителни. Какво да достигнем? Какво да върна в главата си? Да опитаме друг метод на обяснение. Започнете съзнателно концентриране, като че ли две линии излизат извън външните ъгълчета на затворените ви очи. Мислете за тях като за събиращи се в една точка на трийсет сантиметра от челото. Представете си ясно съпротива или натиск, когато тези две линии се срещнат, заредени като че ли електрически частици са свързани, или пък отблъскването на еднородните магнитни полюси. Сега разширете това свързване навън, на около деветдесет сантиметра, все едно дължината на ръката в изпънато състояние. Поради различията в ъглите образецът на налягането е променен. Свиването на пространството (сили?) между събиращите се линии, трябва да даде резултат и оттук налягането трябва да се увеличи, за да се постигне съединяването. След установяването на дължината от деветдесет сантиметра разширете пресечната точка на сто и осемдесет сантиметра от главата си, или 30 градуса. (За да можете правилно да си представите как точно изглежда ъгъл от 30 градуса, начертайте с ъгломер трийсетградусов ъгъл на хартия и запомнете вида му.)

След като вече сте научили как да установите и запазите трийсетградусовия ъгъл навън (или грубо сто и осемдесет сантиметра), снижете пресечната точка до 90 градуса (или буквата L) нагоре в посока към главата си, но паралелно на оста на тялото. С тази пресечна точка вие сте „пристигнали“. Удължавайте и достигайте с тази точка все повече, докато постигнете реакция. Отново ще разберете, когато го добиете. Все едно пееща, съскаща, ритмично пулсираща вълна от пламтящи искри идва, бучейки в главата ви. Оттам като че се плъзга през тялото ви, като го прави сковано и неподвижно.

След като сте научили процеса и като имате познанието, няма да бъде необходимо да повтаряте всичко това. Нуждаете се единствено да мислите за вибрациите, докато сте в състояние на релаксация, и вибрациите ще се появят. Основен рефлекс бе установен, невропад, който отново и отново може да бъде следван. И пак това не е техника, която може да бъде постигната още от първия опит. Вероятността за успех се увеличава с всяко сполучливо усилие. Колкото повече го опитвате, толкова повече се увеличават шансовете за положителни резултати. Независимо, че сте успели, не винаги ще бъде възможно да го повтаряте по свое желание. Все още има много изменения, които пречат и трябва да бъдат изолирани и идентифицирани. И все пак достатъчно често „върши работа“, за да бъде предмет на продължителни изследвания.

III. КОНТРОЛ НА ВИБРАЦИИТЕ

Когато сте постигнали вибрационното състояние, има определени указания, които трябва да следвате. Това условие при съзнателен контрол е целта, която преследвате. За да го осъществите, трябва внимателно да наблюдавате процедурите. Те, разбира се, трябва да бъдат спазвани в определена последователност в представения ред.

Няма доказателство, показващо, че вибрационното състояние е вредно за психиката или за физическото тяло. Ето тогава някои процедури, които трябва да бъдат прилагани систематично. Има есенция от буквално стотици опитани — и сбъркани — експерименти.

Приспособяване и аклиматизация. Това е начин да се каже, че трябва да привикнете към усещането на това необикновено условие. Всякакъв страх и паника трябва да бъдат елиминирани, когато почувствате вълни като електрошок, които безболезнено проникват в тялото. Най-добрият начин изглежда е да не правите нищо, когато те се появят. Лежете тихо и ги анализирайте обективно, докато те сами си отшумят. Това обикновено продължава около пет минути. След няколко такива опита ще разберете, че не сте подложен на екзекуция чрез електрически ток. Опитайте се да избегнете паническата борба за преодоляване на паралитичното състояние. Можете да се справите с него, като с голямо усилие на волята седнете, но ще бъдете разочаровани от себе си, че сте го направили. В края на краищата, вие точно към това се стремяхте.

Пренасочване и моделиране. След като веднъж сте се освободили от страховите реакции, сте готови за стъпки към контрола. Най-напред съзнателно насочете вибрациите в пръстен, или ги принудете да влязат в главата ви. След това наум ги изпратете надолу по тялото си до пръстите на краката и отново пак ги върнете към главата. Накарайте ги да се плъзгат ритмично във вълна из тялото ви от глава до пети и обратно. След като сте дали импулс на вълната, оставете я да продължи по своя воля, докато отшуми. Това ще отнеме около десет секунди — пет надолу, пет нагоре, — за да може вълната да направи пълен кръг от главата до върховете на пръстите на краката и обратно.

Практикувайте го, докато вибрационната вълна започва моментално по команда от мозъка и се движи стабилно, докато отшуми.

Дотогава ще сте забелязали колко неравни са вибрациите понякога, сякаш тялото ви е жестоко разтърсвано чак до молекулно и атомно равнище. Може би е малко неприятно и ще почувствате желание да ги направите равномерни. Постига се, като ги принудите да пулсират по пътя на съзнанието си, за да увеличите честотата им. Нормалният им вибрационен темп сякаш е от порядъка на 27 цикъла в секунда (това е темпът на самата вибрация, а не на честотата от глава до пръсти). Образецът отговаря на тази пулсираща команда много незабележимо и бавно в началото. Първият признак за успех е, когато вибрациите станат равномерни и не са разтърсващи. Вече сте на път да се контролирате, когато те правят стабилен и здрав ефект.

От основно значение е да се научите и прилагате този процес на ускоряване. По-бързият вибрационен ефект е формата, която позволява отделяне от материалното. След като веднъж сте установили движещата сила на забързването, ускорението изглежда действа автоматично. Накрая можете да усетите вибрациите, само когато започват. Те ще увеличават честотите си като мотор, пуснат в действие — докато честотата стане толкова висока, че не сте в състояние да я усещате. В тази фаза сетивният ефект е топлина на тялото, леко трептящ, но не прекалено.

Значително постижение в този стадий е знакът, че вече сте готов за първото си отделяне от физическото. И отново трябва да ви предупредя: Отвъд тази точка мисля, че връщане назад няма. В края на краищата ще се обвържете с действителността на това друго съществуване. Как това ще се отрази върху личността ви, върху всекидневния ви живот, върху бъдещето ви и философията ви, остава изцяло да зависи от вашата индивидуалност. Защото, веднъж отворен към тази друга действителност, не можете да я затворите отново, колкото и да опитвате. Натискът от материалните неща може да го изчисти за известно време, но то ще се върне. Не можете вечно да стоите в отбранителна позиция срещу неговото появяване. Като заспите или като се събудите, когато просто релаксирате, вибрационната вълна ще дойде, без да сте я викали. Разбира се, можете да я прекъснете, но накрая се изморявате да се занимавате с това — и ето ви на ново пътешествие. Чувствате, че се борите срещу себе си.

А кой иска да се бори срещу себе си — с цената на един здрав
нощен сън!

17. ПРОЦЕС НА ОТДЕЛЯНЕТО

След като сте достигнали до състоянието на вибрации и до някакъв контрол на вашия етап на отпускане, един допълнителен фактор трябва да се има предвид. Възможно е вие вече да сте го придобили; тъй като той обикновено е продукт на предишни упражнения. Въпреки това трябва да бъде споменат.

Факторът е контрол на мисълта. В състоянието на вибриране вие очевидно сте обект на всякакви мисли, едновременно и по ваша воля, и съвсем непреднамерени, които минават през ума ви. Така вие можете да бъдете толкова близо до състояние „без мисъл“ или „единствена мисъл“ (концентриране), колкото е възможно. Ако една целенасочена идея ви хрумне, вие реагирате мигновено и често по нежелан начин. Подозирам, че човек никога не е изцяло освободен от този вид разсейване. Или поне аз не съм бил, което би могло да обясни много иначе непонятни пътешествия до места и при хора, неизвестни за мен. Сякаш те са предизвикани от мисли или идеи, за които не съм си давал сметка, че притежавам в подсъзнателно равнище. Единственият път е да се прави всичко възможно за излизане от неудобните ситуации.

Имайки предвид това, първите упражнения за отделяне на Второто от физическото тяло би трябвало да бъдат ограничени по време и действие. Това, което следва, е изградено основно като опознаване и ориентиране. Те пък ще позволят да се постигне разделянето без страх и грижи.

Освобождаване от крайностите. То дава възможност да се запознавате с усещането на Второто тяло без пълно предаване. След релаксацията и създаването на вибрационното състояние работете поотделно или само с дясната си ръка и рамо, или само с левите си части. Много е важно, защото то ще бъде вашето първо потвърждение за истинността на второто. Само с една ръка докоснете всеки предмет — пода, стената, вратата или каквото друго желаете и за което си спомняте, че е било извън възможностите ви да бъде достигнато с материалната ви ръка. Бъдете настоятелни в опита си да достигнете до

този предмет. Осъществете процеса на достигането нито нагоре, нито надолу, а в посоката, където сочи ръката ви. Направете го така, сякаш протягате ръка, без да я издигате или снишавате. Една разновидност на упражнението е да протегнете ръката и рамото си навън, без да имате определен предмет наум. Често методът е по-добър, когато нямате предварително намислена идея за онова, което бихте „усетили“.

Когато излезете навън по този начин и не почувствате нищо, протегнете ръка още малко по-нататък. Продължавайте да я изтегляте внимателно, все едно че я протягате, докато тя докосне някакъв материален предмет. Ако образът на вибрирането все още действа, значи все още работи, и ръката ви ще усети или докосне евентуално нещо. Когато това наистина стане, изучете с вашето сетиво за допир материалните подробности на предмета. Опипайте, за да почувствате дали няма някакви драскотини, пукнатини или необикновени детайли, които по-късно ще можете да разпознаете. В този момент нищо няма да ви изглежда необикновено. Вашият сетивен механизъм ще ви каже, че докосвате предмета с материалната си ръка.

Тогава точно е вашето първо изпитание. След като се запознаете с предмета посредством прекалено удължената си ръка, насочете напред ръката си и докоснете предмета с върховете на пръстите си. Първоначално ще почувствате съпротивление. Натиснете малко по-силно и внимателно преодолейте това съпротивление. Тогава ръката ви сякаш ще премине направо през предмета. Продължете да натискате, докато ръката ви изцяло излезе от другата му страна и срещне друг материален предмет. Идентифицирайте и втория предмет чрез докосване. После внимателно отдръпнете ръката си назад през първия предмет, а после бавно към нормалното, така че да се чувства, че е там, където „принадлежи“.

Тогава намалете вибрациите. Най-добрият начин е да направите опит да раздвижите физическото си тяло. Мислете за физическото си тяло и отворете физическите си очи. Възвърнете физическите си сетива съвсем съзнателно.

Когато вибрациите изчезнат напълно, полежете мирно няколко минути за пълно и цялостно възстановяване. После станете и опишете подробно предмета, който сте „усетили“, определяйки местоположението му по отношение на ръката и рамото ви в легнало положение. Отбележете детайлите на първия и втория предмет,

докоснати и усетени от вас. Направите ли и това, сравнете описанията си с истинските предмети. Обърнете специално внимание на малките детайли, които не сте могли да забележите от разстояние. Почувствайте физически предметите, за да сравните с усещането си по време на вибрациите.

След като изследвате и двата предмета по един и същи начин, може да установите, че въобще не сте знаели за присъствието им или тяхното място преди експеримента. Това също е важно. Изследвайте линията на посоката от мястото, където лежи физическата ви ръка, през първия, та чак до втория предмет. Това права линия ли е?

Проверете резултатите си. Дали първият предмет, който сте докоснали, се намира физически на разстояние, до което би било абсолютно невъзможно да достигнете без физическо движение? Дали детайлите на предмета — особено незначителните — съвпадат с вашите записки? Направете същото сравнение и за втория предмет.

Ако отговорите ви са утвърдителни, вие сте постигнали първия си успех. В случай че фактите не съответстват, опитайте пак друг ден. Почти без ограничение, щом сте установили вибрационното състояние, можете да изпълните това упражнение.

Бихте могли също да практикувате твърде лесно и следното. След настъпването на вибрационното състояние, лежейки по гръб с ръце или отстрани, или върху гръдния ви кош, внимателно ги вдигнете нагоре, без да гледате към тях, и докоснете пръстите на китките си. Правете го съвсем небрежно и разсеяно, но запомнете сетивните резултати. След като вече сте стиснали двете си китки над гръдния кош, погледнете към тях със затворени очи. Ако сте направили движението достатъчно внимателно, ще можете да видите едновременно и физическите, и нематериалните си ръце. Първите ще лежат спокойно отстрани или върху гръдния ви кош. Сетивното усещане ще дойде от нематериалните ви ръце и китки, които се намират над физическото ви тяло. Можете да изследвате феномена колкото пъти пожелаете по своя воля. Докажете сами на себе си, че движите нещо друго, а не физическите си ръце. За да сте напълно уверени в истинността му, направете го по всички възможни начини.

Много е важно да връщате обратно нематериалните си ръце към пълно съединяване с физическите им двойници преди „заглъхването“ на вибрациите. Въпреки че няма да има жестоки последствия, ако не го

направите, все пак смятам, че в началните етапи не трябва да изследвате тази възможност.

Техника на отделянето. Най-простият метод при разделянето от физическото е процедурата на „извисяването“. Целта не е да пътувате до далечни места, а да се запознаете с усещането, получено по сетивен път в собствената ви стая и позната обкръжаваща среда. Причината е, че първото истинско преживяване после ще бъде изследвано и проучвано сред предмети, чиято самоличност съвсем лесно може да се установи.

С цел да си помогнете при ориентацията по-добре е тези начални упражнения за пълно отделяне да се провеждат при дневна светлина. Проучете сам за себе си вашите нужди по отношение количеството светлина в стаята. Ако е възможно, не употребявайте електрическо осветление.

За да изпълните условието, установете вибрационното състояние и поддържайте пълно контрол върху мисловния си процес. Трябва да стоите в ограниченото пространство на стаята си. Мислете си, че ставате по-лек, че се носите из въздуха и колко е хубаво да го правите. Със сигурност трябва да мислите колко прекрасно би било да летите, тъй като най-важното в случая е субективно асоциираната мисъл. Вие напълно желаете да го направите, защото то е нещо, на което вие емоционално ще отговорите. Още преди да сте извършили самото действие, вие вече реагирате, че го възприемате. Ако продължавате да поддържате само тези мисли, ще се отделите и ще се издигнете съвсем безпрепятствено извън физическото. Може и да не успеете от първия път, дори и от втория. Но е абсолютно сигурно, че ще го постигнете, ако спазвате предварителните процедури.

Вторият метод е „ротационната“ техника, която вече бе споменавана много пъти. Условието са същите, както току-що описаните. Бавно се преобърнете, сякаш се въртите в леглото, за да ви бъде по-удобно. Не правете опит да си помагате нито с ръце, нито с крака. Започнете обръщането, като извивате тялото си, първо главата и раменете. По всякакъв начин се движете бавно, упражнявайки внимателен, но твърд натиск. Ако не сторите това, може да се почувствате изгубен и сякаш усукан, като търкалящ се дървен пълн във вода, преди да можете да промените натиска. Действието е много

объркващо само защото може да загубите ориентация и да бъдете принуден да търсите обратния път внимателно, като се въртите.

Лекотата, с която сте започнали да се обръщате, без триене или каквото и да е усещане за собствено тегло, ще бъде знак за вас, че сте постигнали успех при отделянето. Когато това стане, започнете бавно да се преобръщате, докато почувствате, че сте се придвижили на 180° (тоест обърнали сте се лице в лице с физическото си тяло). Необичайно е как бихте разпознали тази поза. Тези 180° представляват просто две обръщания по 90°, което е лесно да се усети и без ориентация.

След като вече сте заели поза на 180° от началното ви положение, престанете да се обръщате просто като помислите за това. Без забавяне започнете да мислите за летене нагоре, отдалечавайки се от физическото тяло. И пак, когато установите вибрационното състояние, този метод със сигурност ще бъде резултатен.

От двете техники за отделяне задължително трябва да опитате най-напред първата. След изпитването и изучаването и на двете, онази, която ви се струва по-лесна, ще бъде и най-често употребяваната от вас.

Местни експерименти и опознаване. Постигнатият успех в процеса на отделянето ще бъде най-показателен за вашата собствена последователност, че оставате в пълен контрол. Единственият възможен начин да го направите е да стоите в непосредствена близост до физическото в началните етапи. Каквото и да чувствате емоционално, винаги се дръжте наблизко до материалното си тяло. Правя това предупреждение не защото знам за някаква опасност, а защото така вие ще поддържате един постепенен темп (степ бай степ) на запознаване и ще чувствате сам за себе си какво се случва. Дивите, неконтролирани пътешествия на този етап могат да доведат до неудобни ситуации и състояния, които биха ви принудили да започнете отново да учите това, което вече сте постигнали. Процесът на умствената аклиматизация ще бъде съвсем различен от всичко, което досега сте преживели. Постепенната адаптация ще увеличи вашето самочувствие и ще ви помогне да бъдете напълно откровен със себе си.

В този момент принципното упражнение е да се върнете. Бъдете винаги на не повече от метър разстояние от физическото си тяло. Въобще недейте да правите опит да се движите свободно по-далече.

Откъде ще разберете колко сте далече? Отново това е нещо, което сам усещате. Виждането ви сега е равно на нула. Принудете се да не отваряте очи дори и за миг, нека си останат затворени. Стойте близо до физическото. Когато мозъкът знае това, той ще ви задържа в необходимата област.

През следващите три-четири упражнения не правете нищо друго, освен да „излизате“ и се връщате обратно във физическото. За да се върнете при тези условия, просто „помислете“, че сте обратно във физическото, и ще се върнете. Ако сте използвали първия метод на отделяне, реинтеграцията е относително проста. Веднъж след като вече сте се настанили на точното място в тялото си, ще бъдете в състояние да движите всяка частица от физическото си тяло и да активизирате някое или всичките от сетивата си. Всеки път, щом се върнете обратно, веднага отворете физическите си очи и седнете физически в леглото, за да сте напълно сигурни, че сте се „върнали изцяло“. Това е, за да си подсигурите ориентацията, да си внушите увереност, че можете да се връщате по собствено желание и най-важното — да уверите сами себе си в непрекъснатия контакт с материалния свят, към който сега принадлежите. Каквото и да вярвате, това уверение е най-необходимото нещо.

Ако сте приложили метода на ротацията, бавно се върнете назад към физическото, отново чрез мислене за връщането, и когато усетите, че сте направили пълен контакт, започнете обратното си завъртане на 180 градуса, за да се съедините с физическото. Няма никакво значение дали ще се въртите в същата посока или ще се върнете в обратната на тази, която ви е помогнала да се отделите.

И при двете техники има едно съвсем леко, като пощипване, разтърсване, когато отново сте в пълна връзка с физическото. Трудно ми е да ви опиша абсолютно точно това усещане, но вие сами ще го разпознаете. Винаги изчакайте малко, преди да седнете в леглото, след завръщането, преди всичко за да отстраните всяко възможно затруднение. Сами си дайте възможност за възстановяване и привикване с физическата среда. Физическото действие на седането е това, което доказва връзката с материалното съвсем демонстративно. Вие ще знаете, че съвсем съзнателно и по своя воля можете да извършвате физически движения, разнообразени с опити в

нематериалната среда, и по време на целия този процес ще притежавате съвсем съзнателно усещане за всичко.

Ще сте извършили целия цикъл, когато сте в състояние да се отделите от физическото, после да се върнете, да седнете и видите колко време е продължило всичко, и веднага пак да се отделите и да се върнете обратно към физическото, без каквато и да е загуба на съзнателна връзка. Отбелязването на показанието на часовника ще ви помогне за това.

Следващата стъпка при опознаването е да се отделите на малко по-далечно разстояние, прилагайки същата процедура. Всяко разстояние, чак до три метра отдалеченост от физическото, ще свърши работа. Винаги поддържайте умствена концентрация върху единична цел, без никакви целенасочени мисловни шаблони, особено при тези по-разширени опити. След като привикнете към усещането да сте повече „разделени“, наум си кажете, че можете да виждате. Не мислете за действието по отварянето на очите, защото това би могло да ви върне към физическото и да прекрати вибрационното състояние. Вместо това само мислете, че гледате — и вие наистина ще виждате. Няма да имате усещането за отваряне на очи. Изведнъж тъмнината ще изчезне. Първоначално виждането ви ще бъде неясно, както при полуосветено, замъглено, както при късогледство. В настоящия момент не се знае защо е така, но като привикнете, зрението ви ще се изостри.

Първата гледка на физическото ви тяло, лежащо отдолу, ще бъде обезкуражаваща, ако приложите предишните упражнения. След като останете доволни, че наистина това сте „вие“, лежащи там, визуално проучете стаята от мястото, където се намирате. Наум се придвижете съвсем бавно, но не насилствено, към някоя от посоките. Раздвижете ръка или крак, за да се уверите, че можете да се движите. Преобръщайте се и се запознайте с нови елементи, ако желаете. Но винаги оставайте на необходимото разстояние от физическото.

В този етап е възможно да се изпълните със силни желания, което би могло почти да ви разстрои. Това е и най-големият проблем, който можете да срещнете в този момент. Тези желания, появили се съвсем непреднамерено и неочаквано, са субективни и емоционални. Те могат да потопят дедуктивната мисловна позиция, която така грижливо сте изградили. Най-важното решение е да разберете, че не трябва да ги приемате като зли или погрешни. Те просто си

съществуват и вие трябва да се приучите да се справяте с тях. Правилото е да не отхвърляте съществуването на тези желания. Признайте, че те са дълбоко свързани ваши части, които не могат да бъдат отхвърлени чрез „мислене“. Докато не го направите, не бихте могли да ги контролирате.

Тези желания включват свобода (да се наслаждавате на освобождението от материалните ограничения и гравитационния ефект), сексуалните контакти (първо с някого, когото обичате, а после на изцяло сетивно равнище), религиозен екстаз (разнообразен, основан върху силата на условностите от ранното детство). И много други такива могат да се появят при експериментите в необичайни обстоятелства и заобикаляща среда за всеки индивид. Вярата, която трябва да ви крепи, е, че всеки ще има тези субективни стремежи, независимо от най-строгата дисциплина и самоанализи. Това, за което говорим, са онези елементи, много под повърхността на съзнанието, които обхващат вашия собствен фундаментален характер и личност. Както вече бе обяснено по-рано, тези елементи се появяват на повърхността, защото вие вече не сте точно съзнателна, интелектуална личност. Вие може би сте за първи път една безкрайност. Всяка ваша частица трябва да бъде изслушана и взета предвид, когато предприемете някакво действие. Номерът е да запазите съзнателното, онова, което мисли у вас (най-осведоменото от материалния свят) в доминиращо положение. Никак не е лесно.

Ето защо ще се натъкнете на проблеми, ако предприемете отхвърляне на личностното. Вместо това вие трябва да приемете тези понякога изненадващи нагони такива, каквито са — те са част от вас все пак — и да продължите да си гледате работата. Не можете да ги елиминирате, но за момент можете да ги сложите на втори план. Предложете им обещанието за бъдещо изпълнение. Няма да има съпротива. Тези нужди могат да разберат разделението, защото те са били негов предмет, откакто живеете!

След като сте успели разумно да се справите с тези други части от вас и за ваше удовлетворение сам сте си го демонстрирали поне шест-седем пъти в условията на близкото отделяне (в същата стая и на малка височина), вече сте готови за пътешествие на по-далечно разстояние и с по-специфични проучвания. На този етап вие вече сте преодолели всички страхове и предчувствия. Ако обаче не сте се

справили с тях, трябва да повторите упражненията, които причиняват страховете, докато познанството и навикът ги прогонят.

Неминуем сигнал за връщане. Както бе отбелязано, страхът от невъзможността за обратно връщане е този, който възпира напускането на тялото. По време на ранните ми експерименти усетих този проблем многократно. За щастие намерих решение, независимо от трудностите, които ми се изпречиха. След грижлив анализ на стотици тестове успях да развия техника на непогрешимостта. Единствената гаранция, която може да се даде, е, че тя при мен продължава безотказно да действа.

Първо, ако срещнете трудности, не изпадайте в паника. Преди всичко запазете вашия рационален мисловен процес. Ужасът само влошава ситуацията. Внушете си тази проста формулировка и я викайте на помощ — връщане към физическото, независимо къде сте се озовали, мислете за физическото си тяло. Наум започнете да движите някоя част от материалното си тяло. Раздвижете пръст или само върха му. Физически вдишайте дълбоко, отчаяно глътка въздух. Реактивирайте вашите пет сетива или което и да е от тях. Раздвижете челюстта си. Изплезете си езика. Всяко действие, което може да включи физическо движение или употребата на физическа енергия, ще свърши работа. Ако първоначално някое не задейства, опитайте друго. Безспорно някое такова мисловно действие ще ви върне към материалното. Въпросът е само кое от тях ви върши най-добра работа.

Когато тази техника се приложи, обратното връщане е мигновено. То е комбинация от автоматичен визьор за посоката и ракетна струя. Обратното съединяване е мигновено, когато се използва това. Мигновеното връщане обаче елиминира силата на вашия избор или желание. След като започне вече да действа, не можете да го спрете. Ще се върнете във физическото без каквато и да е възможност да разберете какво става и по какъв начин. Затова трябва да го възприемем като резервна мярка в случай на опасност, а не като някаква забележителна стъпка във вашата методология.

При обикновени условия вие трябва да мислите или да усещате посоката или мястото на вашето физическо тяло. След това без бързане, съвсем спокойно и по свое желание, започнете да се връщате.

Механизмите на движението. Сега вече сте наясно с правилните пътища за контролиране, включително сигнала за връщане в случай на опасност. Готови сте за най-важната от всички стъпки: „да отидете“ на

далечно разстояние и да се върнете. Определено не е препоръчително нетърпеливо да започвате този експеримент, преди да сте извършили многократно предишните упражнения и да успеете съвсем безпрепятствено да се справяте с тях. Възможно е и при предишните опити съвсем непреднамерено да сте отишли до някое далечно място. Ако случаят е именно такъв, сами ще признаете голямото значение да се следва точната процедура.

Първо отделете „целта си“. Запомнете правилото: трябва да отидете при личност, а не на място. По-късно и това ще бъде възможно да се постигне, ако сте дълбоко емоционално свързан с мястото. До днес обаче експериментите са показали твърде слаб успех по тази линия. Възможно е това да се дължи и на личните качества на писателя.

Изберете човека (жив), когото желаете да посетите. Нека това бъде някой, когото познавате съвсем добре. Не му съобщавайте, че експериментирате. Това е най-важното, за да не се получи някакво предложение от негова или нейна страна. Направете избора си, преди да сте навлезли във вибрационното състояние, а също и преди да започне процесът на отпускането.

Установете релаксацията и вибрационното състояние. Използвайте предпочитания от вас метод за отделяне. Отидете на близко разстояние, два до два и половина метра от тялото си. Докато още сте в „тъмнината“, внимателно „помислете“ за човека, когото имате намерение да посетите. Мислете не само за името му, но и за неговия характер и личностни качества като човек. Не правете опити да го видите като физическо същество, защото именно отражението на интимната му същност е това, което ще ви привлече повече, отколкото физическата му външност.

Докато мислите по този образец, превъртете се бавно на 360°. Някъде по кръга ще „усетите“ правилната посока. То е нещо интуитивно, една сигурност, която нежно ви привлича като слаб магнит. Дори тогава можете да направите проверка, за да се уверите. Преминете през тази точка при въртенето и отново се върнете към нея. Пак ще я почувствате много силно. Спрете се с лице към посоката. Помислете, че вече имате видимост и ще започнете да гледате.

За да можете да направите движение в избраната от вас посока, употребете цялостната версия на „удължаването“ на Второто тяло,

каквото вече сте практикували при първото упражнение с ръка и рамо. Най-лесният начин е да поставите нематериалните си ръце над главата си, като палците ви са събрани един до друг, сякаш плувец ще се гмурне във водата. С ръце в това положение помислете за човека, когото ще посетите, и протегнете тяло в тази посока. Можете да се движите бавно или бързо, в зависимост от силата на протягането ви. Колкото по-силно „се протегнете“, толкова по-бързо ще се движите. Когато стигнете желаното от вас място, автоматично ще спрете протягането, без да си давате сметка за това.

При връщането приложете подобен метод. Помислете за физическото си тяло, излезте и се протегнете. Ще се върнете незабавно. Обикновено нищо друго не се изисква. Има някои твърдения относно държането на ръцете като при гмуркане. По начало се приема, че тази позиция ще прокара пътя или ще отстрани всякакви неочаквани предмети. Убеден съм, че протягането помага много повече, отколкото ръцете да се държат отстрани.

Ето, вече знаете всичко. Гореспоменатото може и да изглежда твърде ритуално, но не е предназначено за това. Възможно е то да не е по-добро от магическата формула на Средновековието. И до днес не се знае защо тази техника върши работа. Вероятно през следващите години заинтересувани физици, химици, невролози и други учени ще разработят подходящи теории, пасващи на действието. Ако достатъчно много хора поемат отговорността да изучат феномена по емпиричен път, нищо чудно да се появи нова наука.

В настоящия момент границите могат да изчезнат и за вас, ако съберете достатъчно кураж и търпение. Единственият начин да възприемете и опознаете тази необятна реалност е да я преживеете вие самите.

Желая ви успех!

18. АНАЛИЗИ НА СЛУЧАИТЕ

Как стана всичко това? Дали има начин да се разбере? Най-добрият отговор изглежда можеха да предложат анализите на данните. Това изключваше възможната употреба на ъндърграунда, единствената област, която обръщаше внимание или поне разбираше моя „проблем“ като нещо извън халюцинацията, макар че голяма част от данните там по принцип бяха смътни обобщения. Аз исках по-специфични обяснения.

Прецених, че сигурно има някакъв начин да съпоставя противоречивите данни, които бях събрал. Ето защо започнах да екстраполирам разумните възможности и вероятности с това, което знаех. Методът, който възприех, бе да се задържам на светлината и твърдата почва, докато пристъпвам предпазливо в мрака и върху хлъзгавата повърхност.

Известните данни бяха последователна поредица от събития, симптоми и резултати. Сборът от моите преживявания и експерименти намери точното си място в четири хронологични етапа.

I. ПРЕДВАРИТЕЛЕН ЕТАП

Той обхваща всички събития и дейности, случили се преди симптома от спазъма на слънчевия сплит, описан в началото. Образци от най-ранния ми жизнен път разкриха два примера на необясними парадокси, които изглежда имаха отношение с това изследване.

Първият случай стана, когато бях осемгодишен. Съобщих на родителите си, че съм сънувал интересен сън. Седях в стая, чиито стени бяха облицовани в червеникаво-кафяво дърво. В единия ъгъл имаше кабинет, от който се чуваха музика и гласове. В предната част на кабинета имаше прозорец, през който се виждаха движещи се картини. Гласовете от кабинета показваха онова, което хората на прозореца си казваха. Приличаше много на филма, който ни бяха прожектирали в училище, освен това, че думите на хората по-скоро се чуваха отнякъде, отколкото да ги произнасят самите хора. Също така филмът в кабинета бе оцветен. Цветовете напълно отговаряха на действителността. (Трийсет години по-късно аз самият седях в махагонов кабинет и гледах цветна телевизия за първи път.) Доколкото си спомням, по това време никога не бях виждал цветен филм.

Второто необикновено събитие се случи, когато вече бях петнайсетгодишен ученик в гимназията. През нощта на един точно определен петък аз очаквах с нетърпение сбирката, определена за следващия ден. Прецених, че ще ми бъдат необходими приблизително два долара, за да отида на сбирката. Проблемът беше да си намеря източник за тези два долара преди съботната нощ.

Не успях да намеря подходяща работа през седмицата, за да припечеля нещо. По някаква причина и родителите ми не бяха в състояние да ми предоставят тази сума. Не виждах никаква перспектива за работа преди съботната нощ. Легнах си доста притеснен от този проблем в петък вечерта.

Щом се събудих в събота сутринта, имах моментно видение, че двата долара лежат под една стара талпа навън, близо до къщата. Знаех за съществуването на тази талпа, защото тя бе там от известно време.

Въпреки това отхвърлих идеята като напразна мечта и слязох на закуска.

След като се нахраних и все още замислен върху крещящия финансов проблем, отново се сетих за дъската и двата долара, пъхнати под нея. Неохотно, с цел да прогоня идеята, излязох навън и обиколих къщата до мястото, където лежеше талпата. Тя изглеждаше недокосната, полупокрита с мръсотии и листа. Невъзможно бе някой незабелязано да е загубил пари или пък да си ги е скрил под дървото. Но след като и без това вече бях отишъл, нищо нямаше да ми стане, ако погледна, за да се отърва от натрапчивата мисъл.

Преместих талпата и я вдигнах нагоре. Имаше стотици мравки и буболечки върху влажната и мръсна повърхност под нея. Те в ужас се разбягаха във всички посоки. Също върху влажната земя, в средата на пространството, където бе лежала дъската, имаше две едnodоларови банкноти, смачкани и мокри.

Не можех да спра да се чудя как двата долара се бяха озовали под талпата. Тогава освен на един приятел не споменах никому за случката. Бях твърде смутен, че някой може да си поиска парите. Проблемът за вечерта бе разрешен. Бях напълно забравил за този случай, докато не започнах да си припомням живота си във връзка с изследването ми.

Нищо повече не ми се бе случвало в детството и юношеството. Никакви огромни травми, а най-обикновено американско издигане в кариерата на едно момче, произлизащо от схоластично семейство. От гледна точка на факта това бе „умствен“ проблем. Изглежда отговорът бе от страна на психиатрията. При все това не можеха да бъдат открити никакви явни доказателства за силно потискане, насилие, тревоги и/или фобии, които нормално се проявяват при психическите заболявания.

Внимателни проучвания на случаите, които водят до първия симптом за излизане от тялото (яростни спазми), показват няколко фактора, заслужаващи внимание. В годината, която непосредствено предхождаше първия случай, имаше само една сравнително необикновена психологическа промяна.

През тази година имах седем развалени зъба, които бяха пломбирани през един доста продължителен период от време. Това бе изследвано много подробно във връзка с по-късния симптом на приспособяването към условията на Второто състояние чрез движения

на челюстта. Възможно е парчетата сплав, включващи част от plombата, да са въздействали по електрически или друг начин върху мозъка. Това все още е една неизследвана възможност. Физиците, психолозите и специалистите по електроника нямат теория, отнасяща се до това. Едно правилно проучване би могло да докаже или отхвърли хипотезата. Има стотици хиляди хора наоколо, които носят парчета метал в зъбите си, и други подобни случаи са били съобщавани. Една анкета би била доста интересна.

Никакви други достатъчно забележителни психологически изменения, за да бъдат припомняни, не се появиха. Единственият свръхнормален хранителен фактор бе консумацията на витамини. Откакто жена ми твърдо вярва в хранителния режим, дневните дози на витамините А,

В-комплекс, Е, минерални таблетки станаха норма за дълги години. Отново кумулиращият ефект би могъл да е причина, но никакви съобщения или проучвания не сочат факти, близки до Второто състояние. Още нещо — правилото бе — нормален режим на хранене, без основни промени, поне за пет години.

В психологическите и физическите нива на дейност няма какво да се отбележи. Много е възможно причините за това явление да са именно тук. Анестезиологичният епизод, който имах някъде около шест месеца по-рано, може да бъде първото предположение. Началото бе, когато забелязах един необикновен „упоителен“ ефект от газовете на металния бидон с цимент. Монтирах си кабинетно бюро към стената в стаята си вкъщи, когато осъзнах чувството. Върху капака на бидона съвсем ясно бе указано, че циментът трябва да се употребява само в добре проветрени помещения. Правилно предположих, че това бе противопожарно предупреждение от производителя.

Усещането ми припомни за странния ефект, който бях преживял в миналото, точно когато потъвах в упойката. От любопитство експериментирах множество пъти през следващия месец с изпаренията и получих значими резултати. Освен че научих, че изпаряващите се елементи са толуол (често срещан въглеродороден перилен препарат) и ацетон (веднъж използван като упойка), направих и няколко експеримента по отношение субективните ефекти на леката упойка, използвайки по-малко летлив и съответно по-безопасен инхалатор — трилен. В ретроспекция резултатите от тези експерименти изглеждаха

много близки до показанията на тези, които са преживявали под въздействието на ЛСД. Силно витални и съвсем не неприятни, ефектите може да са предизвикали вътрешно желание за преживявания извън онези, които бях имал дотогава.

Макар и неохотно, спрях експериментите, защото щеше да има наследствена опасност от физиологични ефекти, ако бях продължил. Въпреки че бях установил строг контрол, не бе сигурно, че той винаги действа. Но бях открил някои интересни факти за анестезията, за да задоволя любопитството си. В Ирландия етер се продаваше на лъжичка от амбулантните търговци, които всяка сутрин го раздаваха на улицата. Едно време студентите по медицина често си правеха партита с етер, почти както купоните на черноборсаджийските потребители на ЛСД днес. Лекарите съобщаваха, че пристрастяването към етера било нещо съвсем обичайно по онова време. Капитаните на бензиновите танкери имаха проблеми с морската версия на виното. Когато ги събират като екипаж, тези мъже изглеждат съвсем нормални, докато не ги намерят в безсъзнание, натръшкани в багажното отделение. Наречени са „смъркачи“.

По-нататък научих за взаимодействието между спирта и другите упойващи средства. Всяка упойка прави пътека от ясното съзнание до състоянието на безсъзнание, отвъд което е смъртта. Работата на анестезиолога е да потопи пациента в състояние на дълбоко безсъзнание колкото се може по-бързо, избягвайки всякакви „насилствено“ междинно състояние (което явно е областта, изследвана от мен). Техниката е пациентът да се поддържа в състояние, близко до смъртта. Най-голямото преимущество на етера, когато той бе въведен за пръв път, бе, че той даваше по-голям контрол за степента на безсъзнание. Периодът на съзнателното състояние непосредствено след инжектиране на упойката бе твърде кратък, а доста бе разширен периодът на безсъзнателното състояние, преди да се достигне до терминалната точка (смъртта).

От своя страна периодът на състояние в пълно съзнание след поставяне на инжекцията със спирт бе твърде дълъг. Когато се достигне дълбоко безсъзнание, разстоянието до терминалната точка е доста по-кратко. Границата е толкова тясна, че продължителното инжектиране на спирт на пациент, който е „припаднал“, може да причини смърт.

Друг открит от мен факт е, че археологическите и геологическите проучвания на местоположението на няколко древни гръцки и египетски свещени храмове, където се намират огромно количество зрелища и чудеса, са отбелязали, че съществува вероятност от поява на подземни газове, съдържащи нитрооксид във и около местата, където евентуално се е очаквало откриването им. Нитрооксидът е една от съвременните упойки — без вкус и мирис.

Някъде около три месеца след „наркотичното“ преживяване, което вече бе съвсем забравено, проявих голям интерес към възможностите за наизустяване на данни по време на сън. Не знам какво ме тласна към този интерес. Може би това бе израстването ми отрано в академична среда, обединено с внезапното наблюдение на методите на обучение, прилагани в началното училище на собствените ми деца.

За да изследвам потенциала на този интерес, аз направих някои проучвания на съществуващото познание за будното подсъзнание. Намерих поддържащи доказателства, че подсъзнанието записва всички сетивни входящи данни и в будно, и в спящо състояние. Проблемът бе следният: трябваше да се въведат систематизирани мисловни данни по време на сън, които да бъдат възпроизвеждани съвсем съзнателно по желание.

Ограниченият несъществен изследователски материал, който бе валиден тогава, показваше съвсем противоречиви заключения. Простото прочитане на данните на един спящ човек довеждаше до частични и непостоянни резултати. Не съществуваха сравнителни проучвания за въвеждането на данни по време на дълбок (делта) сън и по време на сънуване^[1].

Не бяха правени и опити за създаването на целенасочено състояние на рецептивен сън чрез условния рефлекс на Павлов, който би довел до възпроизвеждане по собствено желание на запаметените данни.

За провеждането на това изследване в необходимия за мен план направих запис на звукове за самохипноза. По този начин исках да направя тестове на различните начини за работна техника. Това сякаш бе първата логична стъпка, тъй като се получиха резултати чрез сходни поредици от хипнотичен сън, който използвах вместо естественото състояние на сън. Причината за употребата на магнетофонните записи

бе да разгранича техниките и да си осигуря идентични тестове между различни субекти. Записите бяха предназначени за употреба в тъмна стаичка, изолирана от звук и светлина.

Използваните записи бяха преднамерено прости по съдържание. Имаше един период за възбуждане, който трябваше да доведе до хипнотичен сън. Като следвах това, създадох непрекъснат образец от насочващо-сугестивни записи. Те се различаваха в зависимост от теста и очакваните резултати. Например изучаването на данните се придържаше към таблици за умножение (от дванайсет до двайсет и четири) и към испански и френски думи и идиоми. Те винаги се придружаваха от внушение за пълно и цялостно запаметяване, а също и от постхипнотично внушаване, че трябва да се възпроизведе запомненото в будно състояние чрез умствено-физически ключ към загадката (като мислене за числото 555 и петкратно почукване по масата с пръсти).

Всеки индуциращ запис включваше също и внушение, че субектът трябва да се усъвършенства както физически, така и умствено. Това твърдение бе нещо повече от обобщение. Не се предлагаша никакви подробности как да стане това усъвършенстване. И все пак, всички функционални области на тялото — нервна, кръвообращение, жлези с вътрешна секреция и храносмилането — трябваше да бъдат напълно „нормални“, според инструкциите, препоръчани на субекта.

По този начин както здравните, така и възпроизвеждащите внушения бяха подсилени при всяка индукция или употреба на записа. В светлината на последните случаи това може би е било от значение. Всеки експериментален запис бе грижливо снабден с обяснителни записки. Всяка изречена дума следваше идентичен предварително установен ред и ръкопис.

В края на записа субектът бе довеждан напълно до цялостно будно състояние. Тук внушението бе изключително просто и ефективно, без сложни думи, които биха могли да бъдат грешно изтълкувани от субекта. Записите бяха прослушани от единадесет души, на възраст от седем до петдесет години. Резултатите съдържаха определена потенциална стойност, с някои подобрения на техниката.

Тук му е мястото да кажа, че приложих записите експериментално първо и най-често на себе си. Това съвсем естествено

ги въвлече в най-голямата област на подозрение по отношение на експериментирането извън тялото. Всички записи бяха проучени дума по дума, звук по звук и при ниско ниво на фона, за да се потърси ключът към намирането на възможен вторичен „ефект“. Нищо такова не бе открито, обаче подозрението остава и досега.

---

[1] Сега вече определено като REM — бързо движение на очите по време на сън. — Бел. прев. ↑

II. НАЧАЛЕН ЕТАП

(Септември 1958 — юли 1959 г.)

В очакване на някакво съотношение между ефектите, случаите, характеристиките, теориите и заключенията бе предизвикан процес на разпределяне. Съвсем скоро стана очебийно, че през този период са се състояли три етапа. Възможно е под тях да е имало и допълнителни етапи, но това остава неизвестно. И „началната“, и крайната точка на стартовия етап са напълно изяснени.

Въздействия. Първият необясним ефект бе спазъмът или вцепенението, както бе съобщено по-рано. Няколко седмици по-късно то бе последвано от усещането за „лъч“ от север, с каталепсия в резултат от него. Предпазливото експериментиране доведе до разпознаването на вибрационното усещане. Това сетивно впечатление по-късно бе открито, че постоянно е било съобщавано в преживяванията на спиритисти, окултисти и други от края на деветнайсети век. То все още бива отнасяно към нещастните случаи в много от разговорите в ъндърграунда.

Вибрационно-сетивният ефект бе единственият съдържателен симптом по време на началния етап. Въпреки това той подлежеше на развитие. Първоначалните вибрации изглеждаха доста груби, придружени понякога от визуална представа за локализиран обръч от електрически „искри“. Честотата бе в порядъка на десет цикъла в секунда според измерваното по часовник време. Вече към края на началния етап честотата нарасна до приблизително осемнайсет цикъла в секунда, с много по-малък дискомфорт за физическото тяло. Този ефект бе индуциран по мое желание в около петдесет и девет процента от случаите, и то в крайната фаза на периода. Вторият ефект бе усещането за високоамплитудно „свистене“, чувано равномерно, но постоянно от слуховите центрове. Веднъж установено, то продължаваше без прекъсване по време на периода. Ушен специалист диагностицира това като „чуване на кръвта през вените.“ Иначе чуването бе съвсем нормално.

Отделянето от физическото тяло стана приблизително три месеца след началото на периода, и то по невнимание в първия случай. Повечето от следващите случаи бяха предизвикани съвсем преднамерено. И винаги това се случваше само, когато присъстваше вибрационният ефект. С напредването на периода стана по-лесно създаването на ефекта.

Никакви други очебийни или повтарящи се ефекти не бяха наблюдавани. Всички физиологични резултати изглеждаха по-скоро успокоителни, отколкото изнервящи или объркващи. През този етап възникнаха и редки странични ефекти на възбуждане и стимулиране, но те не бяха в силна степен. Те включваха ускорен пулс, изпотяване и сексуален отзвук.

Емоционални образци. През половината от периода страховете от умствена и/или физическа нестабилност доминираха. Те бяха напълно уталожени от консултации и изследвания, направени ми от медицински и психиатрични специалисти.

Главният фактор, свързан с това, бе любопитството, успокоявано от силни насрещни настроения на безпокойство, свързано с неадресирано и неизследвано проучване на непознатото, възможна обществена и/или семейна цензура, както и страхът от невъзможността да се върна обратно към физическото тяло.

Последователност на експериментирането. От първото преживяване извън тялото експериментите се подреждаха от постепенното запознаване с „локалното“ отделяне (най-много до три метра) към обективното изучаване чрез частично отделяне и накрая посещения в области от Място I (има време-пространство).

Методология. Начините за индуциране на вибрационното състояние бяха изследвани с концентрация главно върху магнетофонните записи, описани по-рано, и методите за достигане на цялостна релаксация в пълно съзнание — предварителният реквизит за вибрационното състояние. Вече бе определено, че достигането на вибрационното състояние бе относително просто, след като веднъж вече бе установено състоянието на пълно отпускане и съзнание за него.

Доказателството за дишане през уста бе потвърдено. „Настройването“ на вибрационното състояние чрез моментно движение на физическата челюст бе доказан ефективен метод.

Стана напълно очевидно, че отделянето става само по време на вибрационното състояние. Техниката на отделянето се развиваше в една проста мисъл „нагоре“ или „надалече“. Успешните опити показаха, че всяко нематериално движение във Второто тяло бе провокирано от желание или мисъл. Останаха неразрешени проблемите с контролираното движение в предварително определена посока и безпрепятственото мигновено връщане към физическото тяло.

Закljučения. През този период стигнах до следните заключения:

1. Наистина съществува Второ тяло, разпръснато или свързано с физическото тяло.
2. Второто тяло може да се движи и действа независимо от физическото тяло.
3. Движенията и действията могат да се извършват отчасти под контрола на съзнанието.
4. Някои сетивни входящи данни във Второто тяло се регистрират по същия начин, както и във физическото, други са извън възможността за превод.
5. Някои движения във Второто тяло стават в същите координати време-пространство, както тези на физическия му двойник.

III. СРЕДЕН ЕТАП

(Август 1959 — септември 1962 г.)

Ефекти. Началото на периода бе отбелязано с лекия сърдечен удар. Нямаше доказателство за взаимна връзка между експериментирането и болестта. Въпреки това отсъствието на доказателство не можеше напълно да отхвърли тази възможност.

Вибрационното състояние се усъвършенства, докато накрая започна да се проявява само като усещане за горещина. Тази промяна бе резултат от постепенното „ускоряване“ на честотата, докато не започнаха да се усещат само единични пулсации. През този период феноменът на слуховото възприятие за „свистене на въздуха“ остана непроменен.

Отделянето от физическото стана по-малко процедурно и поестествено. Имах съвсем редки проблеми с връщането. Вибрационното състояние бе преднамерено възбудено през дневните часове и ставаше спонтанно през късна нощ.

Очевидните психологични ефекти останаха същите: никакви изнервяния или отклонения в резултат на някои стимулации. Те бяха разгледани по-внимателно от гледна точка на сърдечния удар.

Емоционални образци. В началото на периода съществуваше някаква тревога за възможно психологично въздействие. Невъзможността да контролирам преживяването напълно по свое желание, оказваше влияние на тези страхове. Но те намаляха значително към средата на периода, което се дължеше главно на липсата на потвърждаващо доказателство и нарастваща самоувереност. Все още съществуваха опасенията във връзка с контрола по връщането към физическото и възможностите от грешки от невежеството ми в непознати области.

Последователност на експериментирането. Удължени визити в Място I, които ставаха все по-чести. Понякога по невнимание бяха замествани от пътешествия до Място II. В късните части от периода бяха открити и посещения до Място III, като последователно бяха

изучавани. Състоянието на безвремие бе открито късно през този период.

Методология. Техниката на „преброяването“ за релаксация бе приложена в тестовите през деня. В късните нощи граничното състояние на сън бе преобразувано в сега вече известното състояние на вибрации-горещина. Дишането с уста стана механично действие при някои по-нататъшни експерименти с „челюстно настройване“.

Закljučения. 1. Потвърдено бе съществуването на Второто тяло. 2. Открито бе Място II, чиито качества се отличаваха от тези на Място I. 3. Съществуването на Място III влезе в обсега на хипотетичното. Неговите характеристики бяха свързани с тези на Място I, но на различни етапи от научно развитие. 4. Човешката личност преживяваше преходния период на смърт и продължаваше да съществува в Място II. 5. Комуникацията между човешките същества можеше да се извършва и извън равнището на говорене с уста, по време на ходене или в спящо състояние и/или във Второто състояние. 6. Някои (или повечето?) живи човешки физически създания се отделят от физическото си тяло по време на сън. Причината за това не е известна.

IV. КЪСЕН ЕТАП

(Октомври 1962 — октомври 1970 г.)

Експериментирането през този период бе ограничено поради принципната липса на възможност. Предимство имаха заниманията ми с материални дела и усъвършенстване на предишна работа като вторично усилие.

Въздействия. По време на този период чувството за вибрации напълно изчезна, преминавайки в усещане за горещина, а после в неопределено „съществуване“.

Отделянето от физическото бе възможно само в тази форма на „съществуване“, и то с минимално усилие. Единственият физически ефект, който бе отбелязан, бе слабото чувство за неориентираност, замайване и лек дискомфорт за около девет часа след обичайното експериментиране. Никакви специални опити не бяха осъществени, но причината за това не е известна.

В средата на периода се разболях от възпаление на хемороид. Приписах го на преживяване по време на опит, който проведох около четири дни преди появата на симптома. Преди това не бях страдал никога от такъв медицински проблем. Намаляха и потребностите ми за сън. Въпреки това, когато се появеше нужда от сън, бе абсолютно наложително да я задоволя. Ако не го направех, получавах физическо и умствено неразположение. Не повече от пет минути сън обаче ме възстановяваха из основи. Единственият друг забележителен ефект, който съм записал, бе двукратната поява на цялостното усещане за „близка билокация“^[1].

Това бе състояние на пълно съзнание на равнище, където цялата сетивна чувствителност към материалното обкръжение бе активна, макар че собственото „аз“ бе „на една степен по-далече“. И в двата случая то изискваше обмислено решение за пълно интегриране с материалното обкръжение. Ефектът от оставането с „една степен по-далече“ в друга околна среда бе и остава неизвестен. Продължаваше звукът от „свистенето на въздуха“.

Емоционални образци. Страховете, които все още се срещаха през миналия период, бяха напълно разсеяни. Най-важната причина бе пълното доверие в методите, които довеждаха до мигновено връщане към физическото, и то по собствено желание. Нещо повече, оценката на предишните данни допринесе за възприемане на състоянието в условия на развитие повече, отколкото на израждане.

В същото време започнаха да се извяват лошите страни на продължителното съществуване във физическото тяло. В резултат значително отслабна и пренебрежението към физическите опасности. Причината за това не е известна.

Последователност на експериментирането. През целия период не въведох никаква определена последователност, което се дължеше на неотложността на други въпроси. По този начин експериментирането бе спорадично и ставаше само когато ми се откриеше възможност. Бяха направени няколко силно доказателствени посещения в Място I и в Място II. Повечето пътешествия бяха до Място II. Резултатите от тях по отношение на материалния свят (Място I) бяха неточно упоменати. Експериментирането на стриктна научна почва започна по-късно през периода под контрола на лабораторни условия.

Методология. На тази област бе обърнато малко внимание, тъй като два принципни въпроса останаха неразрешени. Първият проблем бе развитието на техниката за дълбока релаксация, която се придобиваше с нарастваща трудност. Вторият бе хроничният проблем с контролирането на набелязаната посока. Приложени бяха разнообразни техники, но резултатите не бяха значителни. Сърцевината на трудността се състоеше в противоположните желания на съзнанието и свръхсъзнанието, когато и двете действаха с пълен капацитет. Във Второто състояние свръхсъзнанието е по-силно определящият елемент.

Закljučения. 1. Докато сме във Второто тяло, е възможно да се окаже физическо влияние върху физически живо човешко създание, когато последното е в будно състояние. 2. Има неразкрити сфери на познанието и науката извън обхвата на съзнанието на настоящия експериментатор.

---

[1] Билокация — едновременно присъствие на две места. — Бел. прев. ↑

19. СТАТИСТИЧЕСКА КЛАСИФИКАЦИЯ

Първата стъпка към изработване на някакъв усет във от това огромно количество сурови данни е да се установят стандарти за измерване и анализ. След няколко опита стана очевидно, че съвсем малка част от обикновените критерии могат да бъдат приложени. Ето защо бяха направени някои предположения и предпоставки, които позволиха в процеса на разпределянето да се извърши идентифицирането. Заключениета, които излязоха на повърхността, са дотолкова валидни, доколкото са и предпоставките, върху които те са базирани. Следващите са първоначалните предположения.

I. КАЧЕСТВА НА ЕКСПЕРИМЕНТАТОРА, ОТГОВАРЯЩИ НА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА

Социалният статус на експериментатора тук не е включен. Става въпрос да се направи оценка на основните му качества като индивид. Колкото и искрен да е той, правдоподобността лежи в рамките на основната личност. По време на моите опити аз желаех да изтърпя всички допълнителни психиатрични, физиологични и физически изпитания в интерес на получаването на повече данни, които биха имали връзка с изследванията. Това единствено би било достатъчно за постигане на задоволителна степен на умствено възприятие.

II. ПОДОБИЯТА СА АНАЛОЗИ

Простичко казано, това означава, че наблюдаваното състояние или действие е реално по същите стандарти, както тези, приложени към неговия материален двойник „Тук-Сега“. Без да се съобразяваме с каквото и да е несъответствие с настоящото познание и представи на човечеството, истинността на преживяването е приемлива, ако е равна, приблизителна или достатъчно подобна на условията на усещане и тълкуване, нормални при будно физическо състояние.

III. УСЕЩАНЕ И ТЪЛКУВАНЕ

Точността им се приема за вярна в рамките на ограниченията на същите фактори, произвеждащи грешки, както тези, които се намират в нормално будно физическо състояние. Тези фактори зависят от средата на възпитанието и преживяването, интелектуалния коефициент и емоционалната нагласа. Трябва да се допусне, че сетивните възприятия във второто състояние, макар и очевидно да са от различно естество, са обект на същото обмисляне и разумен тълковен процес. Обективният анализ на идентификацията на структурата и формата, а също и на определянето, класифицирането и работата, става в равно съотношение с преживяването и възпитанието на индивида, точно както и в нормалното физическо будно състояние. Още повече че при възприемането на данните извън такова преживяване и възпитание умът във Второто състояние действа под строгата команда да разпознава. Работейки под тази недвусмислена команда, той ще идентифицира в границите на преживяване повече, отколкото да възприеме съществуването или факта на непознатото.

С други думи, вие трябва да допуснете, че експериментаторът ви информира съвсем вярно. Трябва да допуснете още, че онова, което се случва, докато той е във Второто тяло, е действително, ако отговаря на условията на реалността във физическия, буден свят. Трябва да приемете, че съзнанието работи по подобен начин и във Второто тяло, използвайки различни способности за виждане, чувстване и усещане, така както и някои нови сетива. Трябва да приемете, че умът отказва да възприеме непознатите елементи във Второто състояние, дори се стига до неправилно разпознаване. Трябва да разберете, че същите качества на човешка грешка при усещането и тълкуването се срещат и тук.

При тези предпоставки сортирането и класификацията на около 589 опита за период от дванадесет години става малко по-лесно. Ето и някои по-нататъшни заключения.

При сънуването отсъства осмисленият интелектуален процес. Съзнанието в смисъла, който ние влагаме в това понятие, е неефективно. Участието му в събитията е на едно противодействащо

или неконтролируемо равнище. Или пък то въобще не участва, като един неподвижен наблюдател, неспособен да предприеме преднамерено действие. Възприемането е ограничено до едно „чувство“ или в най-добрия случай — до две. Няма мигновена аналитична способност, нито се употребява. Асоциативно неразпознаване се случва с всички възприятия и се запазва като такова и в съзнателната памет.

Второто състояние е антитеза на сънуването, точно като будното състояние. Съществува разпознаването на чувството за „собственото Аз“. Умът се опитва да борави с възприятието точно по същия начин, както го прави и в пълно физическо съзнание. Взимат се решения и се предприемат действия, базирани на възприятия и размисъл. Утвърждаване на възприятието може да се постигне чрез преднамерено и систематично повтаряно действие. Участието е точно толкова фундаментално, както и при напълно физически будно състояние. Сетивните възприятия не са ограничени до един или два източника. Съществуват емоционални образци, които са по-всеобхватни, отколкото при материалното съзнание, но могат да бъдат насочвани и контролирани до същата степен.

Ако някое експериментално преживяване не съдържа болшинството от условията, изброени в категорията на Второто състояние, то трябва да бъде прието като сън. Останалите преживявания също бяха класифицирани. Околната среда бе анализирана веднага след проучването на причините. Ако съществува нещо, което създава състоянието, то бе доста неразбираемо, както е показано в таблицата.

ТАБЛИЦА 1.

ФИЗИЧЕСКИ УСЛОВИЯ	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО
(При успешни опити)	(Присъствие на състоянието)
Ден	42,2
Нощ	57,8
Горещина	96,2
Студ	3,8
Влажност	(недоловимо влияние)

Барометрично налягане	(недоловимо влияние)
Легнал	100
Прав	—
Север-юг (главата на север)	62,4
Изток-запад (главата на изток)	19,2
Неизвестна поза	18,4
Положение на Луната и планетите	(недоловимо влияние)

Принципно бяха получени положителни резултати при условията на горещина, легнало положение, посока север-юг. Нямаше забележимо влияние от слънчевата светлина, влажността, промените в барометричното налягане, местоположението на физическото тяло или силите на лунната гравитация. По-прецизни проучвания на околната среда също са възможни, но до днес не са правени.

Оценката на психологическото състояние бе някак си по-лесна, тъй като повечето данни се отнасяха до него.

ТАБЛИЦА 2.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО СЪСТОЯНИЕ !	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО
(При успешни опити)	(Състоянието присъства)
Нормално здраве	78,4
Отрицателни отклонения	21,12
Болест или нараняване	0,4
Умора	46,5
Отпочинал	18,8
Средно положение	34,7
Преди ядене	17,5
След ядене	35,5
Междинно положение	47
Евентуален каталитичен фактор (Наркотици, други вещества)	12,4

Тази таблица определя, че физическата болест, която доста често присъства при спонтанното отделяне към Второто състояние, няма забележително влияние. Най-често срещаното състояние е това на леката умора веднага след хранене, медицинските или химически стимуланти и успокоителни средства не играят съществена роля.

ТАБЛИЦА 3.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО СЪСТОЯНИЕ (В началото на успешните опити)	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО (Състоянието присъства)
Спокоен	3,2
Потиснат	8,9
Замислен	64
Изпълнен с очакване	11,9
Неспокоен	3,7
Емоционално стимулиран	9
Интелектуално стимулиран	6,5
Раздразнен	0,7
Уплашен	2,7
В неизвестност	30

При определянето на психологическото състояние, ако обикновената човешка „лаборатория“ е стартовата точка, изглежда че общото спокойствие е предварително необходимата предпоставка с някои оттенъци на емоция и самонаблюдение. Трябва да се посочи, че в категорията „уплашен“ има различни степени на треперене, повечето от които са отбелязани в ранните етапи на експериментирането, преобладаващи преди експериментите, които довеждаха до принудителни или прекъснати преживявания. Чувството за познато очакване в различни степени много често се получаваше едновременно със състоянието „Спокоен“.

Следват анализите на контролните елементи.

ТАБЛИЦА 4.

ПРОИЗХОД НА СЪСТОЯНИЕТО	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО
(При успешни опити)	
Индуциране по желание	40,2
Спонтанно	34,9
Междинно положение	44,9

ПРЕДНАМЕРЕНО ИНДУЦИРАНИ ОПИТИ	ПРОЦЕНТ ОТ ВСИЧКИ ОПИТИ
Успешни резултати	58,7
Заспиване	13,6
Неуспешни	27,7

ИЗПОЛЗУВАНИ МЕТОДИ	Успешни резултати	Заспиване	Неефективни
Магнетофонен запис	17,1	5,7	4,5
Броене за релаксация	24,0	4,5	12,9
Техника на възпроизвеждане	3,7	1,7	4,7
Смесена	13,9	1,6	5,7

СИМПТОМАТИЧНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО
(В успешните опити)	(Състоянието присъства)
Звук от свистене на въздух	45,2
Физическа каталепсия	11,4
Вибрационен ефект	30,2
Усещане за горещина	66,9
Многостранни усещания	33,8

В графата „Спонтанни“ трябва да се отбележи, че експериментите станаха „по желание“ при активирането на условията на Второто състояние, тоест условието започна да се проявява по

време на състояние на нормална релаксация и разбира се, аз се възползвах от тази възможност. „Междинни“ бяха случаите, когато имаше само явна склонност, но развитието на състоянието бе извършвано преднамерено.

„Успешни резултати“ включва тези случаи, когато са се проявили два или повече от симптомите и в резултат част или цялото Второ тяло е било налице. „Заспиване“ включва онези случаи, когато просто аз заспивах. „Неуспешни“ се отнасят към примерите, когато никакви явни резултати не бяха получени, нито пък се проявиха никакви симптоми.

„Използвани методи“ означава ефективността на разнообразните техники при експериментирането. Техниките вече бяха описани и представени в развитие, базирано на простата процедура за тестване „опит и грешка“. Магнетофонният запис например доказва своята ефективност, но имаше присъщите ограничения и ги наложи при самоопределянето. Това именно бе и причината най-често използваната техника да бъде „Броене за релаксация“.

„Симптомите“ трябва да бъдат проучени от гледна точка на развитието. Физическата каталепсия бе наблюдавана единствено в ранните етапи. Същото е вярно и за вибрационния ефект, който забележително еволюира в чувство за горещина и само от време на време бе усещан при средния и последния етап. Звукът от свистенето на въздух се появи при най-ранните опити и продължи периодично.

При всеки успешен опит източниците на наблюдаваните данни бяха разделени в следните категории:

ТАБЛИЦА 5.

НАЧИНИ НА УСЕЩАНЕ	ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО (Състоянието присъства)
Виждане	67,2
Чуване	82,7
Допир	69,8
Вкус	0,7
Мирис	0,3
Движение	94,2

Трябва да се изтъкне, че съотношенията на сетивните възприятия, отбелязани по-горе, превеждаха приблизително всяка от категориите. Това не означава, че при възприемането са били използвани идентични нематериални еквиваленти на нервната система. В настоящия етап няма доказателства, които да потвърждават или отхвърлят една подобна структура на Второто състояние. Нито има някакво явно обяснение на ниската степен на усещането за вкус и мирис в таблицата, освен че те и двете зависят от физическия контакт със самия предмет или частици от него. Същите ограничения би трябвало да се отнасят и до усещането за допир, но се оказва главен източник за възприятия. Отговорът може би е в това, че последното действа под някаква форма на равнище излъчване-възприемане или в моя случай е по-развито от вкуса и мириса.

Движението е поставено в таблицата, защото включва повече действие, отколкото възприятие, и е сетивен източник извън традиционните пет сетива. Прилича много на равновесния механизъм на физическото тяло, който предава сигнали на мозъка независимо от поддържащите и противодействащи импулси от другите сетива. Във физическото тяло този механизъм може би се основава на действието на гравитационните и инерционните сили, а това може да се окаже напълно вярно и за Второто състояние.

В графата „Други“ има видове, които нямат физически двойник. Способите за възприятие във Второто състояние са извън обсега на сегашното познаване или теория. Най-изследваното предположение е, че всички възприятия във Второто състояние се постигат с помощта на някаква сила от електромагнитния спектър — чрез насочени магнитни полета или получени и индуцирани, или пък чрез някаква сила или поле, които тепърва трябва да бъдат идентифицирани. И това е много по-вероятно, отколкото чрез някакви двойници на физическите механизми. Само по пътя на емпиричните изследвания на широкомащабния източник за тестване това би могло да бъде определено.

IV. АНАЛИЗИ И КЛАСИФИКАЦИЯ

Една от ключовите точки на феномена на Второто състояние е как съзнанието активно и точно сортира възприетите данни и действа напълно смислено при тази информация. Доказателството за идентификация бе степенувано по следния начин:

ТАБЛИЦА 6.

ПРОЦЕНТ ВЪЗПРИЯТИЯ	ОТ	ОБЩИТЕ	Познато	Подобно	Непознато
Конфигурация (форма)			20,6	44,4	35
Структура			24,8	43,9	31,3
Съставни части			17,4	32,2	50,4
Одушевени			---	---	---
Разумни			65,4	75,7	30,7
Почти човешки			7,1	1,3	8,7
Изкуствени			27,6	23,0	17,4
Непознати			----	----	43,2
Неодушевени			21,1	46,2	32,7
Абстрактни			62,1	62,2	81,8
Изкуствени			37,9	37,8	18,2
Събитие (действие)			---	---	---
Наблюдавани			---	---	---
Взето участие			---	---	---
Аналози			---	---	---

От това проучване може да се допусне, че мнозинството от дейностите във Второто тяло имаха нещо общо с хуманоидни разумни същества, действащи в позната или подобна среда и използващи тъждествени предмети. Въпреки че тази тенденция се преобръща наопаки, когато изследването се прави на събитието само по себе си

или на включеното действие. Сега ще ви покажа, че повечето е извън
моя опит и познание.

V. ВЗАИМООТНОШЕНИЕ С ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

В условията на възприетите данни най-голямата слабост бе при опитите да се приложат известните физически, научни, исторически и обществени структури към преживяванията, докато бях във Второто тяло. Таблиците ще покажат какъв е проблемът:

ТАБЛИЦА 7.

ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩИТЕ УСПЕШНИ ОПИТИ			
Възприятия на физическата наука	Идентични	Приложими	Непознати
Време	45,2	49,1	5,7
Строеж на веществото	38,4	41,8	19,8
Съхраняване на енергията	56,2	18,2	29,2
Полеви сили (взаимодействие 12,9	3,7	83,4	
Механични вълни	7,4	2	90,6
Гравитация	37,9	17,1	45
Действие-противодействие	72,8	2,2	25
Излъчване	2,7	26,7	70,6

Общоприети социални идеи	Идентични	Приложими	Непознати
Организация на обществото	22,4	50,3	27,3
Семейство	33,4	41,4	25,2
Отношения мъж-жена	12,2	50,7	39,1
Учебен процес	0,8	61,8	37,4
Зрелост/пълнолетие	0,8	3,7	95,5
Генетична връзка	3,1	5,8	91,1
Симбиозни отношения	8,1	52,8	39,1
Културни навици	2,7	47	50,3

Основна мотивация	28	26	46
Исторически/религиозни	27	61,3	11,7
Техническо развитие	27	61,3	11,7
Политическа история	27	44,5	28,5
Теологични предпоставки	4,9	64,2	30,9

Горният разпределителен процент трябва да се разглежда в светлината на развиващата се техника и преживяване във Второто състояние. Категорията „време“ се отнася за чувството за минаване на време, докато съм във Второто тяло, и няма нищо общо с физическото времеизмерване. Изтеклото време във физическото състояние не съществува, тъй като не е близко до същността на Второто състояние. В колоната „идентични“ са изредени случаите, при които имах някакво усещане за минаване на време. В колоната „Различни или неприложими“ са изредени онези случаи, когато липсата на време имаше различна проява — или ускорена, или забавена, или въобще несъществуваща. „Непознати“ означава, че данните от записките ми са невалидни.

Останалите научни идеи се отнасят само до състояния, действия и обкръжения, докато съм бил във Второто тяло. Те нямат връзка с „локалните“ експерименти и посещения при хора и места точно в Тук-Сега. Последните се съобразяват с всички „естествени“ закони, въпреки че не е задължително те да предизвикват експерименти с Второто тяло.

Анализът на социалните теории изважда на показ сложния проблем с адаптацията към средата на Второто състояние. С перспективата за толкова неясни различия мисълта, действието и чувството стават изключително трудни за разбиране. Несъответствията, с които съм се сблъсквал, са описани подробно.

При анализа на историко-религиозните теории събитията, описани в графа „Иdentични“ и всичките три подкатегории, принципно са резултат от екскурзиите до Тук-Сега. Във втората колона всъщност всички преживявания са станали в области, различни от настоящото време-пространство. Третата колона представлява неизтълкувани или несъобщени данни.

По пътя на развитието на експериментите промените във възприятието са ставали равномерно, както е отбелязано в предишната глава. Ранните възприятия са резултат главно на опитите, представени чрез данните в първата колона. Втората и третата представляват моите проби през средния и последния етап. Съвсем очевидно е, че само с прилагането на нови теории последните резултати могат да бъдат сведени към „познатите“ области.

Класификация чрез подобия и аналози предизвиква появата на други образци за места.

ПРОЦЕНТ ОТ ЕКСПЕРИМЕНТИТЕ, КОГАТО КАЧЕСТВОТО ПРИСЪСТВАШЕ

	Място I	Място II	Място III
Разпределение при успешни опити	31,6	59,5	8,9
Време	85,8	0	88,7
Строеж на веществото	75,4	52,5	75,8
Съхраняване на енергията	58,3	33,9	91
Гравитация	54	23,3	87,11
Действие/противодействие	60,2	20,7	67,3
Излъчване	73,5	91	42,1
Организация на обществото	31,1	0	21
Отношения мъж/жена	24,2	39,4	33,9
Учебен процес	1,9	0	1,9
Зрелост/пълнолетие	1,4	0	0,3
Генетична връзка	5,2	0	11,3
Симбиозни отношения	12,8	0	33,9
Културни потребности	5,2	0	0,8
Основна мотивация	43,1	0	71
Техническо развитие	68,2	0	24,2
Политическа история	68,3	0	0
Теологични предпоставки	13,7	0	0

Едно друго условие, което не включва движение, бе оставено неклассифицирано, тъй като не попада в никое от горните места. То е описано в Глава 12. Място I напълно съответства на физическо-материалния свят във всяко едно отношение. Място II е многостранно, но изважда на показ само малка част от образците, общи с Място I. Това е област на енергийни полета, едновременно познати и странни, където няма гравитация, но е забележително, че няколко от най-важните закони на физиката се прилагат. Социално, исторически и философски — съществува съвсем незначителен паралел с Място I.

Място III поставя неразгадаеми въпроси. Има почти идентични качества с Място I, освен няколко съвсем определени отклонения, които са необясними. Те са показани в графи „Техническо развитие“, „Политическа история“ и „Теологични предпоставки“.

Само задълбочено проучване на феномена на Второто тяло от една разширена изследователска група може да разработи истински сравнителни учения за тези области. Всичко, което е необходимо, е мотивацията.

20. НЕОКОНЧАТЕЛЕН ЕТАП

След всички тези години аз продължавам да не зная как и защо се случи това отклонение от „нормите“. Погледнато повърхностно, няма лесно определим случай. Медицината и психологията не предлагат сигурни отговори, което последователно ме възмути, натъжи, а накрая бях благодарен. Възмутен, защото моята съдба бе сериозно разтърсена в обсега и широтата на съвременните научни постижения. Тъжен, защото изглежда, че докато съм жив, познанието, имащо пряко отношение към моя случай, няма да получи широкомащабно развитие. И благодарен на малкото съвременни учени, които са достатъчно смели, за да разгледат обективно идеите. А това може да доведе до пълното отричане на учение, изграждано с години, както и дълго вкоренявани религии и етически правила.

Ето защо, ако никоя от съвременните научни теории не пасва без прекалено много дърпане, бутане, извиване и притискане, би било съвсем разумно да предложи за разглеждане едно предположение, което изглежда, че върши работа. Все пак някой може да докаже, че човек не е нищо повече от няколко галона заражена вода. Само изключително голямото налягане ще бъде необходимо, за да се свърже феноменът с теорията.

Следващата предпоставка, която сигурно е неприемлива за сегашното ни състояние на осведоменост, изисква решение. Никой друг не предлага повече обяснения и не оставя по-малко неизяснени неща. С това не искам да кажа, че е непременно валидна — това ще го определят бъдещите събития. Точно обратното, няма позната теория, доказваща грешката ѝ. Основата за това предварително условие сигурно не е оригинална, но приложението ѝ е.

Въпрос: Какво става с лабораторното животно, щом опитът приключи?

В една вселена, населена с чувствителни същества в голямо разнообразие, покълващият живот в планетарната среда следва един типичен път. Най-важното изискване е един дифузен и предпазен

екран, който да увие цялата планета. Когато този щит се е образувал чрез нормално развитие на планетната материя, вече съществува основното изискване за живот. Екранът съдържа газове и течности с необходимата гъстота, за да: 1) отразява, филтрира и/или преобръща излъчването от най-близките звезди и да го насочва към точката на търпимост, необходима за живия живот; и 2) поддържа вътрешно генерираната планетарна топлина на необходимото средно равнище в границите, изисквани от биохимичните процеси.

След като вече се е образувал, екранът позволява само филтрирана светлина и намалена радиация да проникват до повърхността на планетата. Видимостта е ограничена стриктно до най-близките предмети на повърхността, а вертикално до по-малко от една десета от диаметъра на планетата. Не се виждат никакви далечни звезди, луни или други планети. В най-добрия случай понякога могат да се видят смътните отблясъци на слънцето, движещо се от хоризонт до хоризонт, докато се върти планетата.

В това обкръжение живият физически живот се възпроизвежда и развива в разширяващ се цикъл. Там, където такъв екран не се е образувал и задържал за значителен период, физически живот няма. А където екранът се е разрушил или се е оттекл към космоса, животът се е влошил и загинал, освен ако интелектуалното познание е в състояние да създаде и монтира изкуствена среда.

Тогава възприетата предпоставка е, че всички планетарни тела се разпределят в две категории — екранирани и незащитени. На полузащитените планети живот би могъл да се развие. Неекранираните остават безплодни, обитавани единствено от неорганична материя. Само в изключително редки случаи има отклонения от това правило.

Развиващият се чувствен живот при тези условия започва да усеща и употребява за първи път тези естествени сили, които директно е почувствал. Такива сили в смисъла на усещането и приложението са: 1) псионика (съзидателна мисловна енергия), 2) биохимична, 3) ядрена и

4) гравитационна. Електромагнетизмът се използва като помощна сила и остава повече като вторичен продукт от приложението на друга сила, горе-долу като дим от полезен огън.

Най-важните нужди на развиващите се жизнени форми се посрещат по пътя на усъвършенстването на психосилата. Първата от тези нужди — общуването, е автоматично рождено право. Предаването и получаването на информация от индивид на индивид или от една на друга група, не познава понятието време-пространство. По пътя на опита и обучението се постига умение за други приложения на психосилата, такива като движение и разговор на веществото, насочване и контрол на най-малките видове и общуване и свързване с онези от царството на нефизическата материя.

С развитието на разумните жизнени форми в общества и цивилизации, разбирането и познанието на останалите действащи сили идва по напълно естествен път. Типично те са резултатът от желанието на личността (и обществото) да се освободи от досадата на постоянната и продължителна употреба на психосилата. По този начин са създадени механичните способности, за да произвеждат телесна прехрана, да ръководят и контролират планетарното обкръжение и дори да модулират и усилват психосилата.

Чрез нематериалната възприемчивост на силата „пси“ останалите сили биват бързо адаптирани към нуждите и впрегнати на работа. Възможно е в този етап обществото да установи и първите си разумни контакти с други общества извън пределите на родната си планета и дори с обитателите на нематериалните светове.

С тази последна стъпка към зрялост социалната организация се обединява с необятната цялост на междугалактическото общество. Не е случайно съвпадение на обстоятелствата, че неопровержимото познание на отношението на целостта към Създателя е най-важното постижение на този съюз. Обърканите фантазии и догадки са обречени на смърт. Стандартите, според които разумният живот може да се развива и разширява, са сложно вплетени в правилата и законите на енергията и се прилагат с равна вискателност.

В далечното минало много от тези социални организации започнали да долавят излъчванията от нисък порядък на пси-силата, идващи от външния край на мрачна галактика. Първоначално този феномен е възбудил само второстепенен интерес. И количествено, и качествено това не било нищо повече от неразумно животинско предаване. Въпреки това един безработен техник обработил суровината — входящите пси-шумове, с помощта на случаен подбор,

без да прояви и най-слабо любопитство. За негова изненада на уреда му се появили редки светкавици от приложената пси-сила.

Заинтригуван от тази чудатост, той направил пси-измервания и на областта. И според очакванията, открито било раждането на ново общество. Радостно възбуден от откритието на такова необичайно събитие, техникът веднага предал стандартната пси-комуникация за нови общества.

Странно, отговор не се получил. Настойчивите предавания след това довели до същия резултат. Разбира се, това било необичайно събитие. Изпратен бил екологичен екип, който да изследва физически тази аномалия.

Изследователите разкрили, че източникът е третата планета от звездна система клас 10. Когато навлезли в орбита около тази същата планета, направили измервания и наблюдения, които показали, че тя не следва нормите за размножаване на разумния живот. Газовият защитен слой около планетата не притежавал обичайните качества за непроникваемост и силно филтриране. Това очевидно давало възможност на радиация с високи стойности да достига до повърхността, дори до мястото, където самото слънце можело ясно да се види, както и далечните планети и звезди, когато се наблюдават от сенчестата страна.

Още повече — във връзка с голямата скорост на въртене и другите фактори магнитно поле с голяма интензивност прониквало по цялата планета. То, заедно с необикновените радиационни елементи упражнява силно влияние върху младото общество.

В непосредствена близост пси-шумът става непоносим. Без необходимата защитна екипировка за групата било невъзможно да кацне на повърхността на планетата. Пси-впечатлението било за груба безпътна липса на разум, неконтролирана и необективна. Визуалните наблюдения обаче показали зачатие на социалните групи, предмети, изработени от човешка ръка, завладяване на природата.

За щастие един от членовете на изследователската група бил работил усилено върху изкуството на личната пси-защита. Именно той предложил да се установи физически контакт на самата планета. Това станало, докато другите търпеливо чакали в едно прикритие, намиращо се на крехък и безплоден сателит на планетата.

Пътуването само по себе си показало колко неадекватна е подготовката при екстремни условия на учени. Не след дълго той се върнал в състояние на умопомрачение. Въпреки това той успял да установи контакт на няколко места по повърхността на планетата. Истина било. Създавало се ново общество, но при невъобразими ограничения. Никъде не съществувало познанието, разбирането или употребата на пси-силата. Когато бил направен опит за психокommunikация, обитателите или панически се разбягвали, или се просвали и излъчвали силни пси-реакции, за да покажат, че се намират в присъствието на Създателя. Парадоксалното е, че грижливите пси-измервания показали случайни проблясъци на законите на вселената в умовете на тези индивиди, което убедително е доказало, че семето наистина е било посято. Тези индивиди трябвало да се развият в една социална структура според плана, където и да е в природата.

Узнавайки това, изследователският екип се завърнал в своето общество, за да размисли върху проблема. В по-късни времена други по-добре екипирани изследователи посещавали и наблюдавали от време на време този борец се разумен живот. Всички посещения били извършени в рамките на правилата, прилагани за младото общество. По този начин не било упражнено директно въздействие, което да подбуди господството на една култура над друга. Съвсем рядко били откривани разумни приложения на „леи“ на индивидуално равнище, а това било окуражаващо. Все още, независимо от всички предпазни мерки, било установено, че действителните посещения само засилват митовете и легендите, появили се в резултат на предишните контакти. Било изключение да се получи обективен отговор от някой индивид чрез пси-измерване. Никой от тези отговори не се разширил до общоприета практика.

В настоящето ситуацията забележително се е променила. Установената практика на пси-мониторинг и справочното известие от нематериални интелекти показват, че въпросното общество учудващо е навлязло в ядрения етап, докато все още е в биохимическия. Приложенията на ядрената сила несъмнено водят към притегляния, което предопределя исторически ранните перспективи на междуклетъчно движение. Без да са напълно изяснени полетата на пси-силата, контактът с други обществени форми през новото не пси-

общество би бил катастрофален. Ако е постигнато междуклетъчно движение, такива контакти са сигурен факт.

С такива изгледи пред себе си изследователските групи разшириха усилията си за осъществяване на връзка без сериозно въздействие върху динамиката на новото общество. Трудно е, защото съществуват същите пречки. Непрекъснатото обяснение на божествено ориентиране настоява на своето. Същите тези, които са осъществили контакти чрез пси-измервания, все още губят способността си да разсъждават и биват изолирани като болни от неизвестно страдание. Всеки друг образец на пси-комуникация обикновено бива обявяван за нереален или за сън (термин, употребяван от обществото, за да обясни некоординираната пси-дейност през периодите на разтоварване, подобни на тези, открити сред децата в нормалните обществени култури.)

Най-разочароващи са опитите за общуване с интелектуалните лидери. Без изключение те всички са били неуспешни. Изследването предполага, че това е резултат от тоталната концентрация върху изучаването на въпроса — историческо отхвърляне на всички феномени, свързани с пси-силата, и невъзможност да се сравни някоя друга връзка, освен тази, която е усетена чрез сетивата за светлина, звук (вибриране на газовата обвивка) и разнообразието от електромагнитна радиация (механично генерирана и предадена).

Единственият минимален успех бе постигнат с индивиди, непритежаващи задържаща „научна“ подготовка. С мъничко отучване и без да се понесе загуба на престиж, бе постигнат полезен обмен на рационални мисли у няколко от тези сравнително необразовани обитатели. За съжаление, тълкуването на получените данни от такива неподготвени умове често е силно изопачено. И още нещо — водещите авторитети на това младо общество отхвърлят свидетелските показания, доказателства и твърдения на такива хора по причина на тяхното невежество.

Работата все още продължава. Използва се екипировка за излъчване на пси-силата, която е на много високо равнище, с надеждата да се направи пробив към членовете на обществото, докато те са в активно будно състояние. Всички индивиди, притежаващи някаква степен на интелект заедно с обективно любопитство, се приучват — понякога болезнено, към основите на техниките на пси-

силата. Други временно са изведени от тяхното обкръжение или като плътни частици материя, или като пси-същества, за да бъдат изследвани и проучени като нишки към разрешаване на проблема.

Няма да бъде предприето никакво директно действие. Така ще се придържат към правилата за предпазване, както ги прилагат към всички по-нисши социални организации. Многократно доказан факт е, че такива подгрупи са напълно загубени, когато бъде осъществен контакт с по-напреднали общества.

Подробностите на тази хипотеза може би са грешни, а мотивациите различни. Но е напълно възможно основата да не е чак толкова далече от реалността. Фактически ние може би сме само едни интересни лабораторни животни за „тях“, полезни при различни опити, но нищо повече. Ако такова общуване и/или експериментиране е било опитвано или сега се прави, то би могло да даде отчет за много от нещата, останали неразгадани в нашата човешка история. Сигурно то изцяло ще бъде в разрез със сегашните религиозни убеждения, като събития, приписвани на Бог и неговите помощници, под каквато и да е форма ще придобият по-прозаичен статус.

Науките за живота, особено онези, свързани със съзнанието, личността и неврологичните функции, ще трябва да претърпят основно преразглеждане. И душевните, и физическите страдания ще бъдат напълно изяснени чрез точно познание, което ще измести смътните предположения, които сега преобладават.

Най-бързо ще се адаптират материалните науки. При тях експериментирането и екстраполацията ще бъдат относително прости с помощта на новата информация и теории, изградени върху наистина солидни открития.

На персонално равнище хипотезата, описана по-горе, може да предложи логичен отговор за много от собствените ми преживявания. Преразглеждането точка по точка ще бъде необходимо, за да изкристализира правилната връзка при всяко обстоятелство. Като философа, психиатъра и другите, прекарали много години в експериментиране, подготовка и усъвършенстване на точно определен идеен вектор, аз също нямам желание все още да променям курса.

Въпреки това експериментите, които следват по-долу, не трябва да бъдат игнорирани. Те се случиха в ранните периоди на експериментирането и са взети почти дума по дума от записките.

9. 9. 1960 г. Нощ.

Лежах в положение север-юг, когато изведнъж усетих, че ме облива и пронизва много силен лъч, който сякаш идваше от север, около 30 градуса над хоризонта. Бях абсолютно безсилен, без никаква собствена воля и почувствах, че сякаш се намирам в присъствието на много мощна сила — бях в персонален контакт с нея.

Притежаваше разум във форма извън моето познание и влизаше директно (по лъча?) в главата ми. Сякаш търсеше всеки спомен в съзнанието ми. Наистина бях изплашен, защото бях безсилен да направя нещо срещу това нахлуване.

Тази разумна сила влезе в главата ми точно над челото и не ми предложи никакви успокоителни мисли или думи. Сякаш не знаеше нищо за емоциите и усещанията ми. Търсеше безпристрастно, бързо и категорично нещо специфично в моето съзнание. След малко (може би миг) мисълта напусна, а аз се „свързах отново“, шокиран станах и излязох на чист въздух.

16. 9. 1960 г. Нощ.

Същото безпристрастно проучване, същата сила, под същия ъгъл. Въпреки това този път добих впечатлението, сложно заплетен от чувство за вярност към тази разумна сила и винаги съм бил в това положение. Разбрах, че имам да върша работа тук, на Земята. Не бе необходимо работата да е по вкуса ми, но на мен ми бе възложено да я свърша. Имах чувството, че работя на „помпена станция“. Това бе най-обикновена мръсна работа, но все пак беше моята работа. Бях здраво свързан с нея и нищо, ама абсолютно нищо не бе в състояние да промени ситуацията.

Представих си огромни тръби — толкова стари, че бяха покрити с ръжда и обрасли с храсти. По тях течеше нещо като нефт, но то притежаваше повече енергия от нефта. От него имаше очебийна нужда и то бе ценно гориво навсякъде. (Предположение: не на тази материална планета.) Това продължаваше от цяла вечност. Значи имаше и други енергийни фракции, от които се получаваше същият материал, на сравнително по-висока база. Материалът се преработваше

на някакво далечно място или цивилизация в нещо много ценно за съществата, далече извън моите способности да разбере. И отново разумната сила излезе и се отдалечи бързо, а посещението свърши. След малко станах, чувствайки се депресиран. Влязох в банята на къщата ни и наистина усетих, че трябва да си измия ръцете, след като съм работил (макар че ръцете ми бяха чисти).

30. 9. 1960 г. Нощ.

Случи се същото като на 16. 9. Пак усетих, че съм работник в помпена станция. Появата на съществото в края на лъча (?), претърсването на мозъка ми, този път дори за да види какво точно контролира дихателния ми апарат. Долових, че съществото търсеше някакво вещество, за което по всяка вероятност то смяташе, че позволява да се движа в земната атмосфера. Появи се картина (в съзнанието ми) на торбичка, вероятно 5 по 8 см, дебела 2,5 см, закачена за колана на кръста, на която бе написано: „Ето така дишаме сега.“ Това ми даде кураж наистина да се опитам да общувам.

Наум (също и на глас?) ги попитах кои са. Получих отговор, който не съм в състояние нито да превода, нито да разбере. После почувствах, че започват да напускат. Помолих за някакво доказателство, че са били там, но бях възнаграден само с покровителствена насмешка.

Тогава те сякаш се устремиха в небето, докато аз ги виках, направо им се молах. Вече бях сигурен, че умствените им възможности и интелектът им бяха далеч над моите представи. Това бе един безпристрастен, хладен интелект, без каквито и да е чувства на любов или симпатия, на които толкова се възхищаваме. А може би това бе всемогъществото, което ние наричаме Бог. Такива посещения в миналото на човечеството може би са били основата за всички наши религиозни убеждения, а нашето познание днес не може да намери подобри отговори, отколкото преди хиляди години.

По това време започна да просветлява. Седнах и заплаках. Хълцах дълбоко, така както никога преди не бях плакал. Защото тогава вече знаех, без някакво определение или бъдещи надежди за промяна, че Бог от детството ми, от църквите, от религията по целия свят не бе

това, на което се прекланяхме. Плачех, защото до края на живота си щях да „страдам“ от загубата на тази илюзия.

Е, тогава възможно ли е ние да сме остатък от лабораторни животни? А може би експериментът все още „продължава“?

21. ПРЕДВАРИТЕЛНО УСЛОВИЕ: РАЗУМЕН?

За тези, които имат широки познания в областта на хуманитарните науки, написаното по-долу може би ще се стори като продължение на линията на мисъл, която се е запазила в продължение на хилядолетия. И това е точно така. Тогава защо сега отново става толкова съществена?

Първият отговор е, че материалът не е бил получен от четива и теории от миналото. Нещо повече, това се случи в средата на двадесетото столетие. Сравнението идва след факта. Ако има нещо ценно тук, възможно е съвременната технология по пътя на сериозни, организирани изследвания и проучвания на предположението за Второто тяло да дари човечеството с огромен скок — подобен, или дори по-голям от революцията на Коперник. Това е пролуката, която става врата, а после се превръща в широк друм, водещ към нова ера в човешката история.

I. ПРЕДПОСТАВКА: ОБХВАТЪТ НА СЕГАШНИЯ ЧОВЕК

Отчасти поради нашето силно материалистично общество ние свикнахме и се поставихме в условията на теорията, че човешкото същество се простира изключително само в границите на физическото тяло. Ето защо периферията на живото човешко създание — рамката на тази област, в която то вирее и на която въздейства — се разширява извън физическото тяло и съзнанието. Съставът на тази област не е нито материален, нито двигателен. Тя се състои от мисли и чувства. Предаването и приемането на въздействащите данни е непрекъснато. Действа едновременно на съзнателно и несъзнателно равнище през всеки момент от живота — в будно състояние или по време на сън. Данните, получени от човешкото същество по този начин, могат да бъдат както полезни, така и разстройващи, в зависимост от тълкуването, което им се предава от несъзнателното. Реакцията на този непрекъснат поток от информационни данни може да бъде открита в различните умствени и физически състояния на индивида. Например периферията се разширява до мястото, където се намира приятел. Приятелят мисли за вас обективно или емоционално. Необяснимо как точно в същия момент той идва в съзнанието ви, без внушението на сроден асоциативен спомен. Това става толкова обикновено и така често, че ние не знаем колко е забележително. Съединете това с почти необятните заплетености и разнообразия от настоящи и минали човешки взаимоотношения на индивида. Само тогава всеки ще започне да чувства целия обем и разнообразие на получените данни.

Християнската етика изглежда е опит да се обясни този факт чрез необективна притча. Мислите за вас, внушени ви от съсед, приятел или враг, оказват забележително влияние върху съзнанието ви, а оттам рефлектират и върху физическото тяло. Става ясно също, че индивидът с широк, продължителен опит в човешките взаимоотношения, ще получи по-голямо количество въздействаща информация, в директна пропорция с този опит. За световните лидери, които са подложени да получават информация от милиони,

натоварвани с емоции — добри или лоши, товарът е неизчислим. Имайте предвид също, че онова, което предизвиквате у другите, същото „ви се връща обратно“.

Опитайте да си представите невидимата нервна мрежа, простираща се от вас към всеки човек, когото сте срещнали. Сигналите (мислите) непрекъснато се движат по тази мрежа от и към вас. От тези, които често мислят за вас, съзнателно или по друг начин, се е разпростряла една здрава, добре циркулираща мрежа от връзки. В другия край на честотата са онези, които се сещат за вас може би веднъж годишно. Проучете целостта от хора, които сте срещнали или познавате, а също и тези, върху които може да сте оказали влияние, без да знаете за това. Това ще ви даде възможност да оцените вероятните източници на многото необективни сигнали, оказващи влияние върху вас в определен момент.

Качеството на сигналите очевидно е много разнообразно, което принципно се основава върху степента на емоционално присъствие по време на предаването. Колкото е по-интензивно чувството, толкова е по-силен сигналът. Въпросът „добро“ или „лошо“ не променя качеството на трансмисията.

Обратното действа по абсолютно същия начин. Вие предавате на тези, за които мислите, и по този начин им оказвате въздействие. „Мислите“ в случая се отнасят до онези умствени действия, които почти напълно са на несъзнателно равнище и са главно емоционални и субективни по природа. Когато се случат такива предавания и приемания — съзнателно и по желание, говорим за телепатия.

Много все още е неизвестно. Дали предаването и приемането не се увеличават десетократно по време на сън? Ефектът прекратява ли се, когато човешкото същество „умира“? Разширява ли своето действие и върху животни? Стотици въпроси очакват отговор. Въпреки че това е първата крачка към разширеното познание на преживяването на физическия живот.

II. ПРЕДПОСТАВКА: ИСТИНАТА ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

Много, ако не и всички живи човешки същества, имат Второ тяло. Поради неизвестни засега причини много, а може би и всички човешки същества временно се отделят от материалните си тела чрез Второто тяло по време на сън. Това се прави без какъвто и да е съзнателен спомен, с изключение на много редки случаи. Още по-редки са онези случаи, когато отделянето става с преднамереното участие на съзнанието.

Въпреки това последният случай поставя няколко начални статистики и вероятности. Немислимо е една експериментална „способност“ да е уникална. Ако един човек може да извършва това разделяне от физическото, трябва да има и други живи хора, които могат да правят същото, вероятно и по-добре. Но колко са тези другите? Може ли един на хиляда души да го прави? Или на десет хиляди? На сто хиляди? Може би един на милион? Нека приемем последната възможност — само един човек от един милион души може да действа съвсем съзнателно и съдържателно във Второто тяло. Това означава, че в настоящия момент повече от трийсет и пет хиляди живи хора могат да действат във Второто тяло, вероятно по-добре и от мен. Такава голяма група, ако бъде организирана, би могла да контролира съдбата на човечеството. Изниква въпросът: Дали някои от тях и сега не са организирани и дали не контролират нашата съдба?

Преди да отхвърлим това като абсурд, спомнете си, че аз бях в състояние да въздействам на друг жив човек във физическото в епизода с „щипането“. Щом един може да го прави, могат и останалите. Нищо повече от щипане в точния момент и на правилното място върху физическото тяло на друго човешко същество не би могло да промени света. Необходимо е малко въображение, за да видите прищипана церебрална артерия в мозъка, както в случая с инсульта на световен лидер. Или животоспасяващо щипване на кръвотечаща мозъчна артерия в друг. Всичко необходимо е способността и волята.

Ако има някакви прегради или спирачки за такова възможно действие, те не са очевидни.

По-нататък — човек, действащ във Второто тяло, може да окаже влияние на други човешки същества умствено. До каква степен и по какъв начин все още не е сигурно. Въпреки това експериментите показват, че това може да се прави. Такива ефекти могат да се проявят при нарушен сън. Те биха могли да са резултат от необяснимо натрапчиви импулси, страхове, неврози или възпалителни процеси. Данните показват, че нищо друго не е необходимо, освен усъвършенствани техники за систематичното осъществяване на това състояние по собствено желание.

Вероятно то също вече е направено. Използването на Второто тяло по желание в такъв случай произвежда потенциално такава мощ, че останалите методи са безпомощни срещу нея. Хората, владеещи тази енергия, биха били в състояние да забраняват или да отклоняват всяко сериозно проучване в тази област на познанието. Ако историята е някакъв показател, нещо вече успя да забави развитието в тази посока. Първо беше стената на отхвърлянето. После се появи завесата на суеверието. Днес съществува двойна бариера: подозрението на организираната религия и подигравката на признатата наука.

От друга страна, използването на такава мощ може да бъде под контрола и посоката, избрана от живи, интелигентни или безпристрастни регулатори. Те могат да изключат неконструктивните сблъсъци. Съществуват някои показания, че може би това е случаят. Можем само да се надяваме, че е той.

Нека предположим тогава, че един изискан човек се е заел със сериозно изследване на Второто тяло. Един по един останалите ще научават техниката и реалността ще стане общоприета. После какво?

Първо, човек ще се освободи от цялата несигурност на взаимоотношението си с Бог. Положението му в природата и вселената ще бъде недвусмислено познание. Той повече ще знае, отколкото ще вярва, че смъртта е преход или завършек. С такова познание и разширен опит религиозният конфликт ще бъде невъзможен. Твърде вероятно. Католици, протестанти, евреи, будисти, православни християни и т. н. ще поддържат своята индивидуалност, знаейки, че всеки има своето кътче в Място II. Въпреки това най-накрая всеки ще разбере по какъв начин това е възможно. Ще му стане ясно, че в

спектъра има безброй необхватни вариации. Всеки ще го осмисли, казвайки: „Ето това именно се опитвахме да ти кажем в края на краищата.“

Възможно е да се преоткрие техниката на молитвата. По-скоро знанието, отколкото вярата, би могло да промени старата процедура из основи. Човек тогава ще извършва систематично подготовка за живот в Място II, на стабилна основа, освободена от грешни тълкувания на изкривени гледки, субективно преживени и/или наблюдавани от неинформирани и относително необразовани фанатици преди много години. Правейки това, той може да се изправи пред факти, едновременно противни и неудобни. Традиционните теории за добро и лошо, правилно и неправилно несъмнено ще станат предмет на радикални преобразувания. За повече от едно поколение истината може би ще боли.

Медицинската практика ще бъде сериозно повлияна. Признаването на евентуалната връзка между физическото здраве и Второто тяло ще окаже огромно влияние върху чисто механичния метод на диагностициране и лечение. В момента не е известно точното отношение между Второто тяло и физическото, но можем да подозираме твърде много. Нарастващите резултати от практикуването на психоаналитичната медицина предлагат допълнителни решения. Предизвикателно е да мислим за научна прецизност в тези области.

Психологията и психиатрията съвсем скоро ще станат неузнаваеми под въздействието на данните от Второто състояние. Тази сфера на човешкото познание ще бъде повлияна още повече дори и от религията. Определенията за неврозите, психозите, подсъзнанието, супераза, инстинктивния импулс ще трябва да бъдат преосмислени или премахнати. Ранните показания са фактически съществуващите умствени заболявания, по-скоро разкрити, отколкото окончателно диагностицирани на базата на неподходяща теория. Възможно е много от така наречените шизофреници да страдат от някоя болест на Второто тяло.

От гледна точка на Второто състояние, физически съзнателно и будно човешко същество, което едновременно получава впечатления от Място II, поради някакво несъвършенство или причина, все още неизвестна за науката, би могло да не е в състояние да преосмисля цялата тази информация от двете реалности. „Гласовете“, които

толкова много „кукувци“ съобщават, че чуват, може да са напълно истински. Кататонията може да е прост ефект от отделянето на Второто тяло върху някаква необикновена основа, както някой може да напусне някоя къща с цялото работещо оборудване и да забрави да се върне. Халюцинациите за преследване на параноиците може да са напълно реално въздействие от граничния слой на разновидностите преди човешкия род в Място II, резултат от някой невнимателен срив в бариерата на обикновения случай.

Дейностите на съзнанието сами по себе си, автоматичната система на действие, истинските мозъчни функции, съотношението на свръхсъзнанието, душата или духа — всичко това може да стане общо познание според новата теория. По-напредналите състояния на съзнанието, като тези, които бяха обявявани за мистици, философи и екскурзиантите, могат да се превърнат в ежедневен подвиг за онези, които това желаят или могат да ги манипулират.

Всички тези възможности са направо безобидни в сравнение с катаклизма, който ще настъпи в ежедневния живот на всяко човешко същество, ако теорията за Второто тяло стане признат факт.

Първо — едната трета сън от нашия двайсет и четири часов график на живот повече няма да бъде неразгадаема. Вероятно ние пак ще го наричаме спане, но най-малкото поне ще знаем какво правим. Според ограничените данни сънят е преди всичко разтоварващ процес. Това може да бъде представено чрез отделянето на Второто тяло съвсем автоматично и на различни разстояния. В един случай то може да се отдели само на два сантиметра. В други случаи тези разстояния могат да бъдат неограничени, според нашите физически стандарти за измерване. Как тогава е възможно такова отделяне да действа като възстановител, все още е неизвестно. Нито пък се знае как едни пътуват на далечни „пътешествия“, а други си остават затворени във физическото.

Изглежда има две обяснения за това, което наричаме сън. Първо, обикновеният сън може да е някакво действие от компютърен вид на подсъзнанието за разпределяне на получените напоследък от нас данни. Второ, има преживявания, които се припомнят много живо, сега наречени сънища, които наистина могат да са впечатления, получени чрез Второто тяло, докато сме пътували в освободено състояние. Сигурно има и много други варианти или подкласове, които все още не

сме изучили. Единствено изследванията в това направление могат да определят това.

При всеки отделен случай нашият луксозен или страховит период, наречен спане, трябва да бъде разбран — такъв, какъвто е. Резултатът може да бъде регулиране на нуждата ни от сън. Възможно е само два от двадесет и четирите часа да са достатъчни според новото разбиране. Нови теории могат дори да покажат, че пет минути целенасочен сън през всеки час са много по-ефективен метод за разтоварване. Осемчасовият нощен цикъл може да се окаже само резултат от природен навик. Теориите на Второто тяло биха могли да разрешат такива проблеми.

III. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ТРЕТА СИЛА

Много вероятно е това да е основа на мисловния процес. Не е известно дали тази сила се създава от живи същества или е постоянно присъстващо силово поле, преобразувано по някакъв начин от такива същества. Тя все пак притежава някои забележителни качества. Има нещо общо с електричеството и магнитното действие. Може да се приеме като едната трета от триединство, което е циклично. Електричеството е за магнитното поле това, което е магнитното поле за Сила X и същото е Сила X за електричеството. Оттук и наименованието „трета сила“, което не съм измислил. Светата Троица на нашите религии може би води началото си от момента, когато това е било обикновено познание в далечното минало, но при преразказването постепенно е било изкривено.

Приемайки това взаимодействие с електрическата и магнитната сили, изглежда възможно съществуването на една част от троицата да създава вторична или третична следа между другите две. Така че, когато мислим, може би използваме тази трета сила, която тогава е съвсем слабо представена в чисто електрически или магнитен вид. Предполага се, че действието на тази трета сила може да бъде открито и измерено от съществуващите сега уреди. До днес не е бил правен опит за сериозно проучване.

От друга страна, няма никакво доказателство, че силни въздействия на електрическата или магнитната сила или комбинация от двете са създали някакви забележителни стойности от третата сила. Те обаче наистина изглежда се влияят от последната по съвсем същия начин, както се влияе светлината.

Експерименти с единствения известен преобразувател човешкия мозък — показват, че съзнанието постоянно се опитва да символизира тази трета сила в условия на електричество и вибрации. Мозъкът „вижда“ и „чувства“ електрически проводници, светкавици и често действителен физически шок, опитвайки се да преведе това енергийно поле към известно преживяване. Както бе отбелязано, един от опитите

за отделяне и движение във Второто тяло бе проведен в натоварен с електричество кафез на Фарадей. Там физическото тяло бе напълно заобиколено с мощно поле от прав ток. Доказано бе, че движението през натоварените стени на кафеза чрез Второто тяло е невъзможно. След премахването на електрическия товар проблеми нямаше.

В ранните етапи от експериментирането опитите за придвижване на всяко разстояние във Второто тяло бяха ограничавани от нещо, което приличаше на вплетена преграда от кабели и далекопроводи над главата ми. Те приличаха много на онези, които се срещаха в старите градове. Един от факторите при разширяването на разстоянието от физическото тяло бе да се разбере естеството на тази преграда и нейната връзка с електромагнитното излъчване. Съзнанието, усещайки за първи път такива сили, ги разтълкува като „проводници“. След като вече бяха идентифицирани, преминаването през бариерата стана относително просто.

Корелацията е показана също и в съобщението за преживяване на Второто тяло, намиращо се над улица — по-късно проверена и по физически път — и движещо се през магнитното поле на високоволтовите далекопроводи над самата улица. Навсякъде, където бе почувствано присъствието на третата сила, докато бях във Второто тяло, то бе усетено и разтълкувано първоначално като електричество.

До днес не съществува доказан метод за измерване или откриване на тази трета сила. Няма и да има, докато не бъде сериозно приета възможността за съществуването на тази третина от троицата.

IV. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА МЯСТО II

Тази реалност е теория с неприемливи пропорции за човешкото съзнание. Въпреки че всички експерименти неизбежно посочват това заключение.

Не е трудно да се разпознае Място II като предмет на човешките мечти и съзерцания през вековете. Нито е трудно да се разберат разнообразните образци, които му се приписват в безбройните опити да се преведе това огромно непознато нещо към приемливи условия. От настоящото доказателство може наистина да бъде едновременно и рай, и ад, точно както и сегашната ни околна среда. Най-важният фактор изглежда е това, че огромна част от Място II в действителност не е нито едното, нито другото.

От досегашните опити не е известно дали всеки, който умре, автоматично „отива“ в Място II. Също не съществува и доказателствен материал, който да установи, че човешкото присъствие в Място II е постоянно. Възможно е да е като вихровите токове на Фуко или като водовъртеж — ние постепенно губим енергия и се запияваме към Място II след напускане на Място I (Тук-Сега). Възможно е резултатът от този процес да ни дари с признанието за безсмъртие. Може би надживяваме гроба, но не завинаги. Вероятно колкото е по-здрава структурата на индивида, толкова по-дълъг ще бъде „животът“ в това различно състояние на съществуване. Така може би се надживяват едновременно и действителността, и илюзията.

Обхватът на Място II изглежда безграничен. При така приетите условия не изглежда възможно да съществуват способности за измерване на дълбочината и ширината на това странно, познато място. Движението от област към област е твърде мигновено, за да позволи някакви приблизителни оценки или да бъде видяна някаква относителна космическа позиция на една област спрямо друга. Доколкото е възможно, бъдете сигурни, че не съществува никакво взаимоотношение или връзка между областите в Място II и тази материална вселена. Те могат да си съвпадат място по място, а може и

да не е така. Сигурно е, че това нематериално царство няма за свой център Земята, на която живеем. По-скоро изглежда, че една много малка част обвива нашия физически свят и това е нашето „входно пристанище“.

На този етап вярвам, че е невъзможно за човешкото съзнание да приеме напълно реалността на Място II. Все едно да накарате компютър да работи по аналог, за който той не е програмиран. Съзнанието, така както сме го усъвършенствали до днес, не е готово за този начин на сравнение и приемане. С това не искам да кажа, че такъв начин на мислене не е предстоящ. Чрез усъвършенстване на сегашната и бъдещата скромна техника съзнанието може дотолкова да се задълбочи или разшири, че да приеме тази действителност.

От друга страна съм съвсем сигурен, че подсъзнанието, свръхсъзнанието и безсъзнанието, суперазът и душата — или както и да наречем нашето нематериално несъзнание — е много добре запознато като цяло с Място II. Доколкото това познание въздейства върху нашата съзнателна мисъл, е решено от най-тачените ни философи. Мнозина допускат, че то доминира над действията ни в будно състояние. Записите на експериментите поддържат това. Ние сме господари сами на себе си, но не и на съзнателно равнище. Действията ни в Място II могат да имат силно съвпадение с ежедневните ни дейности, напълно неразгадани от самото съзнание.

Литературата разполага със стотици страници с експериментални записки, отнасящи се до посещения в Място II. Повечето от тях са извън възможностите за превод към начина на мислене в Място I. Несъмнено повечето от тях също имат нещо общо с тази част, която привлича тази персонална същност (харесването привлича харесване), която е точно частица от цялото.

V. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ОТРИЦАНИЕТО

Заедно с животните и всички живи същества ние споделяме обща команда — да се върнем назад към зачатията. Тя заема мястото на всеки друг инстинкт. Заповедта, незаличимо врязана в нашето същество, е: **ОЦЕЛЯВАЙ!**

Тази действена сила е създала страховата бариера, която трябва да бъде преодоляна, преди отделянето по своя воля да се случи. Защото едно преживяване извън тялото твърде много прилича на смърт, което може да бъде наречено — последен провал да се придържаме към тази заповед.

За да задоволим нагона за оцеляване, ние се храним. Често ядем насила, защото това е един начин да откликнем на главната заповед, когато сме заплашени от нещо, различно от глада. Ние превеждаме командата в натрупване и защита на материалната собственост. Този нагон да възпроизведем отговаря на командата по друг начин. Всяка опасност към личността извиква на повърхността автоматичните защитни механизми или отказ. Познатото — „Бори се или бягай“ — е физическата реакция на печата на оцеляването. Оцеляването, като най-главна заповед, означава предпазване от смърт по всякакъв възможен начин.

Отрицанието е в това, че принципната идеалистична представа на човека, благородните добродетели, великите дела — всички те имат като основа отказа и/или отхвърлянето на тази главна заповед. Човекът, който дава другиму своя хляб, който осигурява семейството си с цената на своята ранна смърт, който отдава себе си на обществото и държавата, без каквато и да е лична облага, който отчаяно се нагърбва с трудности и вероятно посвещава живота си на другите, е извършил Истинското.

Ето защо, вършейки тъкмо това, което трябва да се прави — най-уважаваното човешко дело, най-божественото според нашите стандарти, той директно осквернява главната Божия заповед за цялата природа. При това, за да му бъде опростен грехът, не е възможно да

постигне Второто състояние, без подчинение и/или зависимост на най-основните форми на инстинкта за самосъхранение.

Дезоксирибонуклеинова киселина, твоите кабели май са се кръстосали.

От тези основни предпоставки възникнаха хиляди вторични като мехури, изскачащи от най-старата маса под органичната баластра на океанското дъно. Преминавайки през всеки слой на утаечни недоразумения, те проникват нагоре към светлината. Дали не е по-добре да изгорим доказателството, да го отхвърлим? Или с помощта на целия съществуващ потенциал да направим опит за разширяване на пътя?

С последното се появява и следната възможност: през 2025 година едно момче от Място I натиска бутона на уред, приличащ на портативно радио. Аз долавям Сигнала и му обръщам внимание.

— Здравей, синко — поздравявам го с топлота и моят праправнук ми се усмихва в отговор.

КРАТЪК РЕЧНИК

Бушуващите страсти: Моментно усещане за „нечия“ атака в съзнанието в момента на започване на вибрационното състояние.

Техника на броене: Метод за постигане на пълно отпускане (релаксация) чрез употреба на аудиорегулиращи записи. Регулирането осигурява релаксацията, като се брой наум от едно до двайсет.

Частична релаксация: Обикновен метод за постигане на отпускане чрез заповеди наум към всяка част от тялото, една по една.

Точка на задържане: Когато се достигне до състояние на пълна физическа релаксация, а съзнанието е изцяло будно. Наречено е така, защото това е моментът, в който човек „задържа“ да не заспи.

„К“-повикване: Продукт на аудиорегулиращите магнетофонни записи, помагач при осигуряване на мигновено и лесно връщане към физическото тяло. Когато връщането е желано, буквата „К“ е сигналът, подаден наум, в пълно съзнание.

Издигане: Най-директният, макар и често труден метод за отделяне от физическото тяло. Техника, при която с обикновена мисъл за движение нагоре и навън се постига отделяне.

Процедура на спомена: Способи за повторно установяване или на пълна релаксация, или на вибрационно състояние чрез припомняне и усещане на подобно предишно състояние.

Отплесване на съзнанието: Феномен, който често се случва по време на процедурата по релаксацията или в точката на задържане. Преминавайки през рутинната процедура и в двата случая, мигновен луфт в концентрацията ще открие, че мозъкът мисли за напълно различен въпрос, макар и да не сънува, и ще трябва да бъде върнат към „правилния курс“.

Дишане през уста: Техника на дишането с полузатворени устни, с цел да се усилви вибрационното състояние. Описано е в Глава 16.

Олющване: Техника за отделяне от физическото тяло, при която бавно се преобръщаме надолу, докато лежим по гръб, и напускаме

физическото тяло. Това е най-лесният и ефективен метод, който съм открил.

Сигнал за връщане чрез физическо движение: Най-надеждният метод за мигновено връщане към физическото тяло. Когато връщането е прекъснато, мисълта за физическото тяло като такова обикновено е достатъчна. Ако е необходимо моментално връщане, начинът е да опитате да раздвижите някоя част от физическото тяло (например пръст или крак).

Протягане на 90 градуса: Необясним метод за установяване на вибрационно състояние, описан в глава 16.

Техника на повикването: Един от методите, описан по-горе, за връщане и влизане във физическото тяло.

Образец на релаксация: Една от няколкото системи, използвана за постигане на физическо отпускане.

Пристигане: Способи за обратно връщане във физическото тяло от непосредствена близост. Второто тяло се движи в същата ос като физическото, след това се доближава, както дънер, влачен от водата, докато не се постигне правилно свързване.

Образец на сексуалния център: Ранен метод за подпомагане на вибрационното състояние чрез отклоняване на сексуалния нагон към други части на тялото.

Свръхсъзнание: Мисловният процес и част от личността обикновено отсъстват или са изцяло възприети от съзнанието. Описано в глава 14.

1-20/LQ: Техника за релаксация, включваща броене от едно до двадесет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.